

**Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2016**

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 280 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2016. április 17-én

Összeállította: Aczél-Péter Emese

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 273

Kiadványok – 276

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Évtizedes kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatónknak. Az arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt diákjainknak, melyben a benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, 60, 65 és 70 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott kiadványt. A kiadvány lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak” a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2016-ban a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 1 rubin- 14 vas- 55 gyémánt- és 183 aranyoklevél, valamint 1 emlékoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2016. évben a karon 254 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

Volt hallgatónkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2016. május 24.

Dr. Vajta László

dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2016-ban jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

	Rubindiploma	39	Hadházy László
12	Petri Pál	40	Hajdrik Mihály
		41	Halmos Imre
	Vasdiploma	42	Havas György
13	Dr. hc. Barsai János	43	Huszár Sára
15	Dr. Berceli Tibor	44	Jakkel Ferenc
16	Deák Ferenc	45	Jákli Ernő
17	Ferber István	46	Jenei József
18	Hajas Gyula	47	Karsai Henrik
19	Dr. Márton Géza	48	Kauser Alajos
20	N. Tóth Alice	49	Kemény Ferenc
21	Nagy Ferenc	50	Kemény Tamásné sz. Németh Katalin
22	Nagy István	51	Kenéz Ernő
24	Póka Gyula	52	Kienle József
25	Simon Pál	53	Konczos István
26	Dr. Székely-Doby Sándor	54	Koreny János
27	Dr. Szentirmai György	55	Kriván Mihály Károly
28	Vártok Géza	56	Lénárt Tibor
		57	Lukács József
	Gyémántdiploma	59	Madarász Tibor
29	Antoni József	60	Molnár Éva sz. Gangel Éva
30	Dr. Bach Ivánné Várkonyi Hédy	61	Nagy Józsefné sz. Müller Magdolna
31	Balogh Ernő	62	Páli Sándor
32	Balogh Sándor	63	Paulányi József
33	Bencze József	64	Pénzes László
34	Besze Jenő	65	Peredi Lajos
35	Deák Gyula	66	Pétery Ferenc
36	Dr. Erdős Kornél	67	Pongrácz Valéria
37	Frankl Sándor	68	Regenye Győzőné sz. Steyer Gabriella
38	Gyökér András	69	Sallós József

70 Dr. Schmideg Iván
71 Sommerauer János
72 Szlávik Ferenc
73 Szojka Lászlóné Dénes Magda
74 Takács István
75 Takács Sándor
76 Dr. Tarnay Katalin
77 Thaler György
78 Thaler Györgyné Sipos Ilona
79 Tomori Nándor
80 Unk Jánosné Kovács Edit
81 Varga László
82 Vass József
83 Weiler György

Aranydiploma

84 Andics István
85 Antoni Alfonz
86 Aszódy Tamás
87 Bádenszki Ferenc
88 Balázs József
89 Balázs Péter
90 Balogh György
91 Bán Miklós
93 Barcsay Ilona
94 Bazsányi Dezső
95 Bencsik István
96 Bérces Géza
97 Bernáth László
98 Binder László
99 Borbély István
100 Borsodi Lajos
101 Boukhezer Mostefa
102 Bubálik Sándor

103 Burján Ernő
104 Bútor László
105 Dr. Csaba István
106 Csikász István
107 Csikós József Miklós
108 Csizmadia Gábor
109 Dalnoki Miklós
110 Dr. Dán András Miklós
111 Dankai Attila
112 Dr. techn. Danyek Gyula Tamás
113 Daragó Zoltán
114 Daróczy János
115 Doan Minh Thep
116 Dr. Dombi Sándor
117 Emódy Zoltán
118 Eperjesi Andrásné
119 Ercsey Zoltán
120 Fazekas Albert
121 Fekete-Páris Lajosné Baráth Anna
122 Felcsuti János
123 Fidrich Lászlóné Szakáll Anna
124 Fodor Géza
125 Fodor Lászlóné sz. Dengelegi Anna
126 Fodor Tamás
127 Forrásy Csaba
128 Dr. Friedrich Márta
129 Füle András
130 Gaál László
131 Gabriel Dragffy
132 Gál Jenő
133 Gémes Ferenc
134 Gemeter Jenő
135 Georgi István
136 Gera Jenő

137	Gergely Antal	171	Kóka Lajos
138	Gerlits Péter	172	Dr. Kormos István
139	Dr. Gesztelyi István	173	Kosztolányi Gyula
140	Glofák F. Péter	174	Kovács Géza
141	Gossmann Ferenc	175	Kovács György
142	Dr. Gottwald Péter	177	Kovács István
143	Göloncsér József	178	Lóránt Károly
144	Grabner György	179	Magda László
145	Grodek Géza József	180	Magda Tibor
146	Gyorsok László	181	Makai István
147	Hall Nándor	182	Dr. Márai Péter
148	Dr. Harangozó József	183	Martényi Károly László
149	Házlinger Mária	184	Masoll Rezső
150	Hercz Endre	185	Mencsik Ferenc
151	Dr. Heszberger István	186	Menyhárd Alfréd
152	Holop András	187	Merkel Géza
153	Horváth Lajos	188	Dr. Meszéna György
154	Jakab András Csaba	189	Móczár László
155	Jeszenői Emil	190	Mogyoróssy Pál
156	Kapitány Péter	191	Molnár György
157	Kardos József	192	Molnár István
158	Dr. Kas Iván	193	Muskovics István
159	Kenedi István	194	Nagy Béla
160	Kertész Imre	195	Nagy Béláné Szabó Terézia
161	Dr. Kertész Viktor	196	Dr. Nagy Dezsőné Tattay Emőke
162	Keserű Pál	197	Nagy Endre
163	Kiss Ernő	198	Nagy Irén
164	Kiss Gábor	199	Nagy János
165	Kiss Kálmán	200	Nagy Judit
166	Kiss Sándor	201	Nagy Rudolf
167	Kling Béla	202	Németh Endre
168	Kmeth Jolán	203	Németh László
169	Dr. Kocsis András	204	Németh Lászlóné Héems Éva
170	Dr. Kohut Mátyás	205	Németi István

206	Orbán Lajos	241	Stumpfhauser József
207	Dr. Osman Péter	242	Szabolcs Árpád
208	P. Ábrahám Sándor	243	Szalai Lajos
209	Pacorné Rába Ilona	244	Szalay Gábor
210	Pagonyné Molnár Mária	245	Szalay Nagy János
211	Paksy Géza	246	Szarka György
212	Pál Miklós	247	Szenczy Mária
213	Pápay István	248	Szigeti János
214	Papp István	249	Szilágyi András
215	Parragh Levente	250	Szilvássy Attila
216	Paulik Tibor	251	Szóllós Tamás
217	Paulin Pál	252	Szúts Klára
219	Pethes István Zoltán	253	Telkes Ibolya
220	EUR ING Dr. Petre András	254	Temesváry Imre
221	Pintér István János	255	Terék Mihály
222	Plank Erika	256	Terjéki Miklós
223	Prause József	257	Tihanyi István
224	Prépost József	258	Torzasai Tibor
225	Prokopp Rózsa	259	Tóth János
226	Rába Ferenc	260	Tóth Mihály
227	Radvánszki Ferenc	261	Uhereczky László
228	Recska Sándor	262	Vadász Péter
229	Rényi Attila	263	Vágási János
230	Rizk Abazeid	264	Vágó Ivánné Dr. Domokos Klára
231	Róbert Pál	265	Varga László
232	Rozsondai Zsolt	266	Dr. Varga Sándor
233	Rönkös László	267	Varga Szabolcs
234	Rönkös Lászlóné Gráf Judit	268	Vig Miklós László
235	Sarkadi György	269	Virág László
236	Dr. Selényi Endréné Kolcza Klára	270	Völgyi János
237	Seller Béla	271	Zentai Ferenc István
238	Sipos Gyula		
239	Somogyi Anna		Emléklap
240	Sterna Ferenc	272	Zorkóczy Levente

Petri Pál

1922-ben született Baján. Gépészmérnöki oklevelének száma: 1086/1946

1966-ban arany-, 2006-ban gyémánt-, 2011-ben vasdiplomában részesült.

A Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gépészmérnöki Osztályán végezte B tagozatos tanulmányait, és Villamos gépekből, Villamos művekből és Hőerőgépekből letett III. szigorlattal 1946. július 2-án gépészmérnöki oklevelet szerzett. 1945-től dolgozott Baja Város Közműveinél, 1948-ban a vállalat villamos műveinek főmérnökévé nevezték ki. 1949-ben a vállalat államosítása után a megalakult Bajai Üzletigazgatóság főmérnöke lett. Az üzletigazgatóság anyavállalata 1951-től a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat (DÉMÁSZ). 1955-ben Szegedre helyezték, és a Dél-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat főmérnökévé nevezték ki. Későbbi években műszaki igazgató-helyettes, majd műszaki vezérigazgató-helyettes címet kapott. Munkaköreiben dolgozott a háborúban elpusztított bajai Duna-keresztezés újjáépítésén, irányította a működési területükön a villamosenergia-szolgáltatás fejlesztését, a villamos elosztóhálózatok fejlesztését és üzemeltetését. Szegeden építették ki az ország első vidéki telemechanizált, számítógépes üzemirányító rendszerét. Része volt az iparág minden nagyobb fejlesztési koncepciójának kidolgozásában és megvalósításában. Szakdolgozatai a hazai szakmai lapokban jelentek meg. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja 1952 óta. Az egyesület szervezésében előadásokat tartott, munkabizottságokban dolgozott. 1983 óta van nyugdíjban. Ezután majdnem tíz éven át szakértői munkát végzett a Magyar Villamos Műveknek (MVM) és a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek (MEE). Munkabizottságokban dolgozott a számítógépes hálózati üzemirányítás követelményeit, s fejlesztési lehetőségeit ki-munkáló tanulmányok készítésében. Részt vett a magyarországi villamosenergia-szolgáltatás 100 éves történetének megírásában, szerkesztette, s nagyrészt maga írta a 100 éves a Dél-alföldi Áramszolgáltatás című emlékalbumot.

Munkásságát az állami szervek a Munka Érdemrend arany fokozatával, a Magyar Villamos Művek Zeusz-díjjal, a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Bláthy-díjjal és Életpálya-díjjal ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. hc. Barsai János

*1929-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 108*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

1951-ben a Kohó-és Gépipari Minisztérium a Magyar Siemens Reiniger Művekhez osztotta be szolgálatra, amely cég ekkor szovjet tulajdonban volt. A cég 1952-ben került magyar tulajdonba Röntgen és Orvosi Készülékek Gyára címen és 1954-ben nevezték ki a próbaterem vezetőjévé. A gyár 1956-ban önálló export jogot kapott, Medicor Röntgen Művek elnevezéssel. 1959-ben nevezték ki az elektromos fejlesztési osztály vezetőjévé. 1961-65 között a Medicor kairói irodáját vezette, ellátva Libanont és Szíriát is. 1965-ben tért vissza családjával Budapestre és ismét átvette a fejlesztési osztály vezetését. Ekkor fejlesztették ki az új diagnosztikai röntgengenerátorokat, új vizsgálószerkezeteket, röntgenképerősítőket TV lánccal, angiográfiás röntgenberendezéseket. Mivel ekkor a CT berendezéseket még nem ismerték a világon, sztereo-angiográfiás röntgenberendezéseket alakítottak ki. Ezt a miskolci vasgyári kórházban helyezték üzembe mérőműszerrel együtt, amelyet a MüM gyártott és 1-2 mm pontossággal mért. A berendezést Magyarországon, az USA-ban és Kanadában fogadták el találmányként. 1966-1971 között tanársegéd (másodállásban) a BME Villamosmérnöki Kari Géptan Tanszéken dr. Sváb János és dr. Magyar József professzorok vezetése alatt. 1970 óta részt vesz az IEC TC 62 (Genf) villamos gyógyászati készülékek műszaki bizottságának munkájában. Jelenleg a TC 62 Magyar Nemzeti Bizottság tiszteletbeli, örökös elnöke. 1971-15 között Medicor torontói (Kanada) irodáját vezette, 1978-82 között Medicor USA Ltd. elnöke volt Columbusban (Ohio). Több tanulmánya jelent meg Kanadában és az USA-ban. 1984-ben vállalt munkát - Medicor jóváhagyásával- AMED (Florida) cégnél, mint műszaki igazgató. 1988-ban ment nyugállományba a Medicortól, de tanácsadóként 2006-ig dolgozott a cégnél (2000-2005 között General Electric tulajdonában). Tagja a MEE-nek (1950 óta), a Magyar Mérnök Akadémiának, a Magyar Mérnöki Kamarának. Life Senior Member of IEEE New York, member of the National Society of Professional Engineers Washington D.C. The Yorker International University mérnöki díszdoktorátust Dr.Eng. adományozott neki elismert munkáiért, mely oklevelet az egyetem európai, milánói részlege adott át neki ünnepélyesen a firenzei Borghese palotában 2009-ben. Munkássága elismeréseként mérnöki díszdoktorátusban részesült.

Kitüntetései: Munka Érdemérem (1955), a Gépipar kiváló dolgozója (1968), a Külkereskedelem kiváló dolgozója (1963), a Magyar Köztársaság Minisztertanácsa Kiváló Munkáért jelvény (1989), az IEC (International Electrotechnical Commission) genfi elnöke „1906 AWARD” kitüntetést adományozott neki az IEC TC 62-ben végzett munkájáért (2013).

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Berceli Tibor

Állami díjas, Professor Emeritus, a műszaki tudomány doktora

*1929-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 147*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Egyetemi tanulmányai elvégzése után aspiráns lett, majd „Kisveszteségű hullámvezetők” című kandidátusi értekezésének megvédése alapján 1955-ben megkapta a műszaki tudomány kandidátusa címet. Ettől az időponttól kezdve a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott indulásként mint kutatási csoportvezető, majd rövidesen osztályvezetői és később főosztályvezetői minőségben. 1965-ben megszerezte a műszaki tudomány doktora fokozatot. Kutatási területe 3 évtizeden át a mikrohullámú aktív áramkörök (keverők, oszcillátorok, erősítők, stb.) volt. Eredményeivel hozzájárult a nagytávolságú, nagykapacitású mikrohullámú rádió összeköttetések kifejlesztéséhez és gyártásba viteléhez. Az utóbbi két évtizedben a mikrohullámú fotonika területén végez kutatásokat. 1962 óta oktat a Budapesti Műszaki Egyetemen. Jelenleg - mint Professor Emeritus - diplomázó hallgatók és doktoranduszok témavezetésével vesz részt a Műegyetem oktatási tevékenységében. Vendégprofesszor volt a Drexel Egyetemen Philadelphiában, továbbá a Hamburg-i, Osaka-i, Grenoble-i, Helsinki és Sydney-i Egyetemen. Tudományos eredményeit 286 nemzetközi publikációban, 6 könyvben és 26 szabadalomban tette közzé. A Magyar Tudományos Akadémia Távközlési Rendszerek Bizottságának és az URSI Nemzeti Bizottságának több évtizede tagja. Life Fellow fokozatú tagja az Institute of Electrical and Electronic Engineersnek, melytől a „Career Award”-ot, legmagasabb szakmai kitüntetést kapta meg.

Munkásságát kitüntetésekkel ismerték el, többek között 1980-ban Állami Díjat kapott. 2000-től 4 éven át Széchenyi professzori ösztöndíjban részesült. A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Pro Facultate kitüntetéssel ismerte el egyetemi tevékenységét.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák Ferenc

*1928-ban született Sárkeresztúron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 205*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

1951-1952-ben a Péti Nitrogénművek gyári erőművében üzemmérnökként kezdte a pályafutását. 1952-1953-ban a Tiszamenti Vegyiművek Szolnok a villamos karbantartás és a gyári fogadóállomás és energiaeosztó rendszer vezetője volt. 1953-1954-ig a Hungaria Vegyiműveknél, Budapesten a villamos beruházások önálló beruházási előadójaként végezte a munkákat. 1954-1960 között a Medicor Röntgen Művekben önálló gyártmánytervezőként a diagnosztikai és a terápiás gépcsaládok tervezésében vett részt. 1960-1988 között a Vízügyi Tervező Vállalatnál irányító tervezőként, 1969-től osztályvezetőként, majd 1986-tól szakági mérnökként vízügyi nagylétesítmények és rendszerek tervezését végezte, illetve építésükben tevékenykedett. 1989 óta szakértői jogosítvány birtokában szakértői tevékenységet folytat.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ferber István

*1929-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 112*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Néhány évi gyári gyakorlat után a Magyar Elektrotechnikai Intézetbe került, 22 évet dolgozott a villamos mérések és nemzetközi együttműködés területén. Utána 13 évig a Magyar Szabványügyi Hivatalban hazai és nemzetközi minőségügyi szabványosítással foglalkozott. Onnan vonult nyugállományba 1992-ben. Azóta minőségügyi szakértőként dolgozik, jelenleg az Orvos- és Kórháztechnikai Intézetben. Angol, német, orosz nyelvről számos szakkönyv fordításában vett részt. A minőségüggyel kapcsolatban kb. 20 szakcikke jelent meg. Okleveles minőségügyi felülvizsgálóként (auditor) is tevékenykedik.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajas Gyula

1925-ben született Ókércskén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 172

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Villamosmérnöki pályafutását a Bányászati Kutató Intézet (BKI) üzemi gépkísérleti osztályán kezdte. Elővájó-, fejtő- és rakodógépek villamos energia ellátásával foglalkozott. Átszervezés következtében a Bányagépalkalmazási Kísérleti és Kutató Intézetben folytatta tevékenységét, a gépek üzembe helyezésével foglalkozott. Fontos volt a folyamatos üzemelés feltételeinek biztosítása. Az 1957-ben újabb átszervezés folytán visszakerült a BKI Bányavillamossági Osztályára, ahol fő munkaterületeként a sújtólégbiztos villamos berendezések biztonsági és fejlesztési problémáinak megoldását kapta feladatul. Ehhez egy önálló laboratóriumot tervezett a szükséges kísérleti és kutatási eszközökkel felszerelve, mely vezetésére tudományos csoportvezetői megbízást kapott. Az állomás működéssel megvalósult a sújtólégveszélyes bányászat, a kőolaj- és földgázbányászat és feldolgozás, valamint a vegyipar területén alkalmazott robbanásbiztos gyártmányok vizsgálata és minősítése. Munkája során alkalma nyílt számos külföldi Kutató Intézettel való együttműködésre, kutatási eredmények átvételére. Kutatási és fejlesztési eredményeit az Intézet közleményeiben, számos publikációban közölte. Az érdeklődési témakörében 1974-ben néhány szerzőtársával megírtak egy mérnök továbbképző jegyzetet és az Automatizálás a bányászatban c. hézagpótló szakkönyvet. 1987-ben történt nyugdíjba vonulás után még 10 évig szakértőként, valamint tanfolyamok előadójaként dolgozott tovább. A MEE-nek 1952 óta folyamatosan tagja, több munkabizottság - pl. robbanás biztos villamos berendezések munkabizottságának - munkájában vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Márton Géza

c. egyetemi tanár, a közgazdaságtudomány doktora

1928-ban született Makón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 257

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

A bányászati Tervező Intézetben, majd a Bánya és Energiaügyi Minisztérium területén különböző műszaki fejlesztési, tervezési munkaerő gazdálkodási és ágazati gazdasági kutatásokat végzett. 1955-ben kutatási osztályvezetőnek, később főosztályvezetőnek nevezték ki. 1963-ban megbízták a Nehézipari Minisztérium Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézete megszerzésével, és kinevezték az Intézet igazgatójává. Ebben az időszakban elsősorban az energiaszerkezet-váltási és az ezzel összefüggő regionális fejlesztési kérdések kidolgozásával foglalkozott. Kutatási eredményeinek elismeréséül elnyerte a közgazdaságtudomány kandidátusa (1966), majd doktora (1971) fokozatot. 1974 és 1991 között közlekedési és más ehhez kapcsolódó infrastrukturális témájú kutatásokat végzett. 1991-ben a Közlekedéstudományi Intézet tudományos igazgatóhelyetteseként vonult nyugállományba. Kutató tevékenysége eredményeit számos könyv (részben társszerzőkkel) és széleskörű hazai és külföldi publikáció foglalja össze. Több mint három évtizeden át vett részt a Tudományos Minősítő Bizottság képzési és minősítési munkájában. Az 1960-as évek elejétől meghívott előadóként kapcsolódott be a mérnök-közgazdászképzésbe mind a Budapesti Műszaki Egyetemen, mind a Közgazdaságtudományi Egyetemen. Sokoldalú oktatói tevékenysége elismeréséül c. egyetemi tanári címet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

N. Tóth Alice

1929-ben született Nyíregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 137

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Első munkahelye a Beloiannis Híradástechnikai Gyár volt, ahol 1951-től 1960-ig dolgozott. Az itt töltött évek során, 7-, 25-, és 120 kW teljesítményű közép- és rövidhullámú adók, valamint egy kísérleti televíziós adó kidolgozásában jelentős szerepet vállalhatott. 1954-ben házasságot kötött volt évfolyamtársával, Nagy Istvánnal. 1960-tól 1969-ig a Magyar Adócsőgyárban, ill. az Elektrotechnikai Vállalatnál dolgozott, szintén adástechnikai témakörben. Eleinte témafelelős fejlesztési vezetőként, majd osztályvezetőként egy sor (26) különböző teljesítményű (1-, 5-, 20-, 150kW-os) közép- és rövidhullámú adó fejlesztésében, valamint ezek külföldi üzembe helyezésében vett részt, közel- és távol keleten egyaránt (pl. Vietnamban). 1969-ben megszületett fia, Attila, aki ma építészmérnökként működik. 1971-ben a Távközlési Kutató Intézetben helyezkedett el. Itt mikrohullámú műszerekkel, úrhírközlő- és optikai rendszerekkel, valamint ezek műszereivel foglalkozott. Második oklevelét 1977-ben szerezte. Ezzel a diplomával rádió híradástechnikai szakmérnöki minősítést szerzett. Kutatóintézeti munkaköre tudományos tanulmányok kidolgozását követezte meg. Tanulmányaiban a mikrohullámú sávban működő oszcillátorok, az optikai szálak és atmoszférikus infrarövidhullámú összekötések témáival foglalkozott. 1990-ben az ipar már tapasztalható válsága kezdetén célszerűnek látta a szakmán kívül munkát keresni. Kihasználva a német és angol állami nyelvvizsgáló adta lehetőségeket a Price Waterhouse Budapest Kft.-nél helyezkedett el, ahol idegen nyelvi levelező, fordító és könyvtáros volt, és egy sor magyar törvényt fordított angolra. 1977-ben a Price Waterhouse Budapest Kft.-től ment nyugdíjba.

Munkássága elismeréseként számos hazai és külföldi szakmai kitüntetést kapott, köztük KGM és HM minisztériumi, valamint külföldi kormánykitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Ferenc

*1923-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 157*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

A szerszámgépiparban, a mai csepeli szerszámgépgyár elődjénél helyezkedett el, ahol éppen a szerszámgépek automatizálását tűzték ki célul. Ez a szerencsésnek is mondható körülmény hosszú évekre meghatározó volt mind az ő, mind a gyár életében. A villamos fejlesztési munkák felelőssévé tették meg. Kezdetben a villamos vezérlés gépi elemeit, továbbá a vezérlőelemek fejlesztésének és gyártásának alapjait fektették le. Ezek felhasználásával 1957-58 között megalapozták a különböző ciklus- és programvezérlésű gépek tervezését és gyártását. Az első magyar lyukkártyás programvezérlésű marógépet a lipcsei kiállításon működés közben mutatta be, erről előadást tartott, és szaklap is leközölte. A sorozatgyártásban előállított gépeket külföldi kiállításokon mutatták be. Részt vett a Krupp cég megrendelésére az 1960-as évek elején kifejlesztett első magyar NC esztergapad tervezésében is. Ennek EMI vezérlésű változatát 1966-ban a Londonban tartott első NC Szerszámgép Világkiállításon mutatta be. Az 1960-as években kifejlesztett automatikus marófejes célgépek villamos berendezését kezdetben maga, később a nagybonyolultságú motorház-megmunkáló célgépeket, célgépsorokét az általa vezetett osztállyal együtt tervezte meg. 1975-ben osztályvezetőből a főmérnök műszaki tanácsadója lett, és 1991-ben nyugállományba vonult. 1980-90-es években az MTA Szerszámgép Albizottsága és a GTE Szerszámgép Szakosztály szervező titkára volt. 1995-től a mai napig is egyéni vállalkozóként angol-német fordítói munkákat végez.

Munkássága elismerésül többször vállalati kitüntetésben részesült. Megkapta A Gépipar Kiváló Dolgozója kitüntetést is.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy István

*1925-ben született Cegléden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 117*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Második oklevelét 1967-ben a BME-en szerezte, jeles minősítéssel, mint mikrohullámú szakmérnök. 1974-ben francia nyelven a minőségellenőrzés területén a Cachan-i Egyetemen, Párizsban szerzett diplomát az Agence pour la Cooperation Technique Industrielle et économique (ACTIM) keretében, majd 1979-ben a Grenoble-i Egyetemen folytatta tovább francia nyelvű tanulmányait. 1961-ben angol nyelvből felsőfokú, 1972-ben francia nyelvből középfokú nyelvvizsga bizonyítványt szerzett. 1989-ben angol-francia szakfordító és tolmács engedélyt kapott. 1951-től 1961-ig a BHG Híradástechnikai Vállalatnál dolgozott, mint kutató-fejlesztő mérnök, csoportvezető, majd osztályvezető. A rádió osztályon középfrekvenciás vevőkkel és különböző teljesítményű adóberendezésekkel foglalkozott. A mikrohullámú fejlesztési osztály létrejötte után vezetésével készült a TV stúdió és a Szabadsághegy-i adó közötti mikrohullámú link, ezenkívül a Honvédség használatára több hatcsatornás telefon összeköttetés. Feladata volt a 120 csatornás mikrohullámú távbeszélő berendezés jelentős területének (vételi oldalának) kidolgozása is. 1961-től 1990-ig a Magyar Szabványügyi Hivatalban (MSZH) dolgozott. Itt az International Electrotechnical Commission (IEC) több bizottságában a világszervezet nemzetközi titkára volt, szoros együttműködésben az Organisation Internationale de Métrologie Légale (OIML) nemzetközi szervezettel, majd az European Organization of Quality (EOQC) titkára, az MSZH-ban a nemzetközi titkárság vezetője, elnökhelyettesi tanácsadó lett. Angol nyelvű műszaki tárgyalásai 29 éven át évi két hónapot tettek ki, az Egyesült Államokban, Kanadában, Európa valamennyi országában (Norvégia és Görögország kivételével), a volt Szovjetunióban, Brazíliában és Vietnamban. Többször volt felkért előadó az Institute of Electrical Engineers (IEE) ülésein Londonban, és számos más szakmai fórumon is tartott előadásokat mikrohullámú, villamos és elektronikus, mérésügyi, szabványosítási, valamint minőségügyi témákban, Londonban, Párizsban, Moszkvában, Hanoi-ban. A METESZ (HTE, GTE, MÁTÉ) tagjaként és annak keretében mind hazai mind – 33 – nemzetközi szakterületeiről több ízben tartott előadásokat Budapesten és vidéken. Sok folyóirat cikke jelent meg magyar

nyelven. Több műszaki könyv megírásában vett részt angol és magyar nyelven, mint szerző, szerkesztő vagy lektor. 1990-ben már öt évvel lépte túl a nyugdíj korhatárt, nemzetközi pozícióit nem tarthatta meg, ezért korábbi szakterületein kívül keresett munkát. Ekkor mint angol tolmács és szakfordító elhelyezkedett a Price Waterhouse Budapest Kft.-nél, ahol módja volt különböző számítógép szoftver alkalmazásokkal megismerkedni, és könyvvizsgáló ismereteket szerezni. 1993-ban a CBI Auditors & Consultants Kft. nemzetközi menedzsere lett, és onnan 1995-ben ment nyugdíjba, de ezt követően, mint vállalkozó, még két évig dolgozott fordítóként.

Munkássága elismeréseként Kiváló Dolgozó és Kiváló Szabványosító kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Póka Gyula

1929-ben született Kispesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 181

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Első munkahelye Egyetemünk Fizikai Intézete volt, ahol demonstrátorként dolgozott. Az oklevél megszerzése után először a VEIKI elődjénél, a Villamosítási Kutatási Bizottságnál dolgozott, majd a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Villamosgépek Tanszékén lett tanársegéd. Az oktatási munkák mellett több tudományos és gyakorlati munkában vett részt, részben a diósgyőri üzemekben. 1955-től 1984-ig az Erőmű Tröszt, illetve az MVM relévédelmi szolgálatánál (OVRAM) dolgozott, mint laboratóriumvezető mérnök, később szakosztályvezető. A magyar és nemzetközi villamosenergiarendszerek védelmi és automatika problémáival foglalkozott, a tervezéstől az üzembe helyezésen át az üzemzavar analízisekig. Az MVM-nél végzett munkája mellett 1960-tól a BME Villamosművek Tanszékén volt alkalmazásban először, mint tanársegéd, majd adjunktus. Önálló tárgyat adott elő, laboratóriumi méréseket állított össze, és vezetett. Szakmai munkája mellett számos cikket, könyvet, javaslatot írt, és szabadalmat szerzett. 1978. júliustól államközi megállapodás keretében négy éven át Irakban dolgozott, mint védelmes szakértő a State Organisation of Electricity cég Directorate General of Major Electrical Projects vezérigazgatóságán. 1984-től az Országos Villamostávvezeték Vállalatnál osztályvezetőként a villamos relévédelmi és automatika valamint a távközlés területét felügyelte. 1990-ben vonult nyugdíjba. Nyugdíjba menetele óta is folyamatosan oktat a BME-n. Emellett a PROTECTA Elektronikai Kft.-nél, mint szakértő dolgozik.

Munkássága elismeréseként megkapta a Villamosenergia ipar kiváló dolgozója, a Nehézipar kiváló dolgozója kitüntetését, a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Zipernowsky díját, Csáky-díját és 2015-ben az Elektrotechnikai Nagydíját.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Simon Pál

*1927-ben született Veszprémben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 275*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Végzés után a Budafai Kőolajtermelő Vállalatnál az olajmező villamosítását, az első villamosmeghajtású mélyszivattyúk kialakítását és üzembe helyezését végezte, 1954 és 1960 között a Dédász Keszthelyi Üzletigazgatóságán mint főmérnök dolgozott. Ez idő alatt kb. száz község villamosítását irányította. 1961-től 1989-ig nyugdíjazásáig a Magyar Villamos Művek Tröszt osztályvezetője volt. Közreműködött a közép feszültségű állomások automatizálásában, a hálózat-fenntartások és rekonstrukciók tudományos alapjának megteremtésében, kidolgozta az állapotfüggő karbantartás módszerét, kialakította a kiefeszültségű hálózati mérést, ennek keretében a korszerű hurokellenállás mérését. Legjelentősebb az érintésvédelem, és ezek mérésével kapcsolatos munkája. Nevéhez fűződik a korszerű érintésvédelmi mérések bevezetése Magyarországon. Ezzel kapcsolatos 7 elfogadott és megvalósított találmánya volt, melyek alapján közel 25.000 darab speciális mérőberendezés készült és került alkalmazásra az országban. Ebben a témában több mint száz oktató és ismertető előadást tartott. Számos munkabizottságnak volt tagja az OMF, a Szabványügyi Hivatal, valamint a MEE keretében. Könyv alakban 5 szakmai munkája jelent meg. Különböző szaklapokban 18 szakkikke látott napvilágot.

Munkássága elismeréseként megkapta többek között a Kiváló Feltaláló, a Kiváló Munkáért kitüntetések, a Honvédelmi érdemérmét.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Székely-Doby Sándor

ny. főiskolai tanár, c. egyetemi docens, a műszaki tudomány kandidátusa

*1929-ben született Kolozsváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 182*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Pályakezdként a Standard Villamossági Rt. (BHG) tervezője, a Magyar Posta bérház központi pályázatának egyik nyertese. 1956-os magatartása miatt elbocsátották. Állástalanként közreműködött a BME demonstrációs számítógépének tervezésében és Kivitelezésében. Később a Telefongyárban helyezkedett el, meghatározó szerepe volt a jelfogós automatikai gyártmánycsalád kifejlesztésében, több találmánya került beépítésre. Nevéhez fűződik az első hazai tervezésű állomási vasútbiztosító berendezés alapkapcsolásának megalkotása. Ebben a témában nyújtotta be értekezését a Magyar Tudományos Akadémiához és szerzett kandidátusi fokozatot. 1968-tól az Út-Vasút Tervező Vállalat műszaki-gazdasági szakértője volt. Új profilként létrehozta annak Vasúti Távközlő- és Biztosítóberendezési Szakosztályát és többek között személyes irányítása mellett készült el az 500 km hosszú észak-afrikai vasútvonal távközlő- és biztosítóberendezésének tervdokumentációja. Másfél évtizeden át oktatott Egyetemünk Gépész-, majd Villamoskari Matematika Tanszékén. Rendszeresen tartott műszaki és matematikai témájú előadásokat tudományos egyesületekben, konferenciákon és a Mérnöktovábbképző Intézetben. Számos cikke, tanulmánya és jegyzete jelent meg. 1979-től a győri Széchenyi István Főiskola Automatika fakultásának tanszékvezetője, nyugdíjasként mindmáig oktatója. Tevékeny részt vállalt a Főiskola vasútüzemi- és automatikai laboratóriumának létrehozásában. A Magyar Egyetemi és Főiskolai Tanárok Egyesületének elnökségi tagja.

Munkássága elismeréseként Egyetemünktől címzetes egyetemi docensi címet kapott. Oktatói munkáját Széchenyi emlékplakettel és az országos Apáczai Csere János-díj odaítélésével ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szentirmai György

a műszaki tudomány kandidátusa

*1928-ban született Újpesten .
Villamosmérnöki oklevelének száma: 122*

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Szakmai munkáját Egyetemünkön kezdte tanársegédként, később adjunktusi kinevezést kapott. 1956-ban Angliába távozott, ahol a Standard Telefon Műveknél helyezkedett el. Három év után, 1959-ben áttelepült az Amerikai Egyesült Államokba, ahol a Bell Telefon Laboratóriumban kutatómérnökként kezdett el dolgozni. 1963-ban a Polytechnic Institute of Brooklynon PhD fokozatot szerzett. 1968-ban a Cornell Universityin Ithacára került adjunktusnak, később professzor lett. Egyetemi évei alatt a Bell Laboratóriummal megtartotta a kapcsolatát, mint tanácsadó. 1975 és 1979 között kutatómérnök volt a Rockwell Internationalnél, később elnökhelyettes lett a Comsat cégnél. 1982-ben saját céget alapított és ennek a vezetője volt egészen 1997-ig, nyugállományba vonulásáig. Ezekben az években olyan neves egyetemeken tanított meghívott professzorként, mint pl. a University of California, Los Angeles és a Santa Clara University. Munkássága során több mint 40 cikket és könyvfejezetet írt, szerkesztett egy könyvet az IEEE számára és három szabadalma van. Tagja a IEE-nek és „life fellow” tagja az IEEE-nek.

Munkásságát az IEEE Circuit and Systems Societyban több díjjal jutalmazták, többek között tulajdonosa a Millenium Medálnak és a Golden Jubilee Awardnak.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vártok Géza

1927-ben született Ludányhalászin.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 179

2001-ben arany-, 2011-ben gyémántdiplomában részesült.

Az Észak-Dunántúli Áramszolgáltató Vállalatnál kezdte pályafutását, és innen vonult nyugállományba 1988-ban. 1954-ben az ÉDÁSZ Győri Üzemigazgatóságán hálózat szerelési osztályvezető lett. Jelentős szerepe volt Észak-Dunántúl falu- és mezőgazdaságának villamosításában. 1958-ban harmadmagával kidolgozta a vízszintes vezetőelrendezésű kisfeszültségű szabadvezeték technológiáját, amelynek országos szinten történő bevezetését az MVMT elrendelte. 1966-ban kinevezték a beruházási és létesítményi osztály helyettes-vezetőjévé. 1967- és 1968-ban a NIM megbízásából az NDK-ban volt féléves tanulmány-úton, a közép- és nagyfeszültségű hálózatszerelés gépesítését tanulmányozta. Egyetemünkön villamos energia szállítási és elosztási-, illetve munkavédelmi diplomát szerzett. 1979 és 1981 között TESCO szakértőként két évig Bagdadban dolgozott. Irak nagyobb városai villamos energia ellátásának távlati terveit készítette a 2000. évig terjedő időszakra. 1981-ben a z ÉDÁSZ műszaki és technológia fejlesztési osztályának vezetőjévé nevezték ki. Ebben a pozícióban dolgozott nyugdíjba vonulásáig. 1975-ben „Vezetőelrendezés legfeljebb 1 kV feszültségű, csupasz vezetőjű szabadvezeték építésére” tárgyú szabadalmi bejelentésére három társával együtt szabadalmat kapott, amelyre hazánkon kívül az NDK, a Lengyel Népköztársaság, Spanyolország, Mongólia és Románia is szabadalmat adott. 1988-ban három társával együtt az „Erősáramú vezetékelrendezés 1 kV alatti és 1-35 kV feszültségű tartományba eső vezetékekből álló rendszerek közös tartószerkezeten történő elhelyezésére” tárgyú szabadalmi bejelentésükre szabadalmat kaptak.

Munkássága elismeréseként megkapta a Kiváló Újító arany fokozatát, A Nehézipar Kiváló Dolgozója és a Kiváló Munkáért kitüntetésekét.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Antoni József

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 83/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Első munkahelye az akkor épülő Tiszavidéki Vegyi Kombinát volt. 1957-ben áthelyezték a Vegyiműveket Tervező Vállalathoz, villamos hálózatok tervezésével és a kivitelezés tervezői művezetésével foglalkozott. Tervezési feladatai közé tartozott a vegyipari létesítmények részére ipari hálózatok tervezése 35 kV-ig, erőátviteli berendezések, kábelhálózatok, transzformátor állomások, hőhasznosító erőművek tervezése. Részt vett a Tiszavidéki Vegyi Kombinát, a Tiszamenti Vegyiművek, a Nitrokémiai Ipartelepek és különböző gyógyszeripari gyárak tervezésében. Szakmai publikációi jelentek meg a Villamosságtan című folyóiratban. 1970-től a Németország részére történő tervezések osztályvezetője lett, majd 1976-tól 1990-ig a Vállalat Energia Főosztályát vezette. A villamos-, a hőenergia és az irányítástechnika szakágak tartoztak felügyelete alá. A VEGYTERV-ben lezajlott privatizáció után a VEGYTERV Siemens közös kft-jének igazgatója lett. Ebben az időszakban az UNESCO keretében Teheránban épülő gyógyszergyár tervezését és üzembe helyezését végezte. 1992-ben nyugállományba vonult. Jelenleg mint vállalkozó működteti a Villamosmérnöki Szolgáltató Irodát, melynek profilja tervezés, vállalkozás és villamos biztonságtechnikai feladatok végzése. A Magyar Engedélyezési Hivatal külső főszakértője.

Munkásságáért megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát, németországi munkái során német állami kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bach Ivánné Várkonyi Hédi

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 143/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Tanulmányai befejezése után a HATERV vállalatnál kezdett dolgozni, melynek az ERŐTERV lett a jogutódja. Első éveiben az ÉMÁSZ és BFEM beruházásában főleg középvezetési transzformátor-állomások generáltervezésével foglalkozott. 1963-ban a NIM-ÉM által 20/0.4 kV-os kábelhálózati és 10/0.4 kV-os kábelhálózati transzformátor-állomásokra kiírt tervpályázaton két pályamunkája közül az egyik első helyezett lett, a másik díjat kapott. Ezek eredményeit is felhasználva típusterv készült, amelyet még a közelmúltban is országosan alkalmaztak. Mint létesítményi főmérnök, az ÉDÁSZ beruházásában több transzformátorállomás tervezésében vett részt. Az ERŐTERV-ben erőműves tervezői gyakorlatot is szerzett, aktívan közreműködött a gyöngyösi Gagarin Hőerőmű dokumentációjában. Pályafutása egyik legértékesebb eredményének tartja, hogy az erőmű telepítési dokumentációjának előkészítése során, javaslatára törölték a tervből Abasár község - lignitkitermelés okán tervezett – felszámolását. 1968-1969-ben az Ajkai Erőmű bővítésének felelős tervezője volt. 1970-ben a Ganz Villamossági Művek akkor alakuló erőátviteli fővállalkozási osztályára került kiemelt mérnöki beosztásba. Nemzetközi versenytárgyalásokra készített tervdokumentációkat. A tíz külföldi állam közül, amelyekre terveket készített, említésre méltó Irak, ahol 1973-ban 15 db 33/10 kV transzformátor-állomás tendere díjazott lett. A Ganz megkapta a megrendelést, és az állomások el is készültek. A '70-es évek végén Peruban nagyfeszültségű transzformátor-állomások és távvezetékek nemzetközi pályázatán nyert tendert a munkája, ennek alapján a Ganz a '80-as évek közepéig szállította a berendezéseket. 1987-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh Ernő

*1931-ben született Nagysápon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 87/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban az erősáramú szakon szerezte meg villamosmérnöki diplomáját, és még abban az évben a Bánhidai Erőműbe került, de kérésére mérnöki pályafutását az ország akkor legnagyobb erőművében, a Mátra-vidéki Erőműben kezdte el. Itt rendkívül jó, hasznos szakmai tapasztalatokat szerzett. Az 1956-os forradalom alatt a helyi Munkástanácsban tevékenykedett, 1957 júniusában elbocsátották. 1957 júliusától az Erőmű Beruházási Vállalatnál dolgozott, és több erőmű építkezésen vett részt a kivitelezési munkákban, leg-hosszabb időt a paksi Atomerőműnél többek között helyszíni főmérnökként. Több külföldi (Egyiptom, Románia stb.) erőműnél is dolgozott. Indiában sikerült elfogadtatnia az általa kidolgozott részletes számítások alapján a magyar szabványok érvényességét, ezzel jelentős megtakarítást értek el a magyar vállalatok. Ez alapozta meg a későbbi export erőművek indiai szállításait. 1991-ben az Erőmű Beruházási Vállalattól ment nyugdíjba, majd nyugdíjasként tíz éven át a Deutsche Babcock cég magyarországi képviselője volt. Ezen időszak alatt közreműködött a Dunamenti Erőmű első alacsony NOx égőkkel és korszerű koromfúvókkal történő kazán rekonstrukciójánál, a Budapesti Hulladék Hasznosító Mű első nagyobb rekonstrukciójánál, a Mátrai Erőmű füstgáz kéntelenítő berendezések megépítésénél, és az első magyar szélerőmű (Inota) létesítésénél. 2001-től intenzíven foglalkozik tüzelőanyag cellás energiatermelés hazai megismertetésével és a megújuló energiák felhasználásának és az új energia tárolás népszerűsítésével. Az 1970-es években atomerőművekről és azok üzemanyag körfolyamatáról, 2002-től a tüzelőanyag cellákról jelentek meg cikkei, tanulmányai szakmai folyóiratokban. Tagja a Mérnöki Kamarának, az ETE-nek és MET-nek, az utóbbinak elnökségi tagja is volt.

1992-ben Eötvös Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh Sándor

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 81/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Gyakorló évét az Országos, Villamos Távvezeték Vállalatnál teljesítette. 1957 végén visszament dolgozni a MÁV Északi Járműjavító Üzembe, ahol ipari tanuló éveit töltötte. A villamosmozdony javító osztályon részlegvezetői beosztást kapott. 1960-tól mint üzemszervező, vállalati szervező tevékenykedett. Beosztása eredményes végzéséhez szükséges elméleti ismereteket a BME Gépészmérnöki Kara Gazdasági Mérnök szakának energiagazdálkodási tagozatán sajátította el, ahol 1965-ben gazdasági mérnöki diplomát szerzett. Még az évben megbízást kapott a műszaki fejlesztési és beruházási osztály vezetésére. 1967. és 1969. évek között az INTRANSZMAS magyar-bolgár társaságnál tervezőmérnökként tevékenykedett, tervező csoportvezető beosztásban. 1969-től ismét a MÁV Északi Járműjavító Üzemben dolgozott. A rendszerszervező és adatfeldolgozó osztály megszervezésével, majd vezetésével, a számítástechnika meghonosításával bízták meg, melyet sikeresen teljesített. 1974-ben a MÁV vezérigazgatója kinevezte a Vezérigazgatóság Járműjavító Szakosztály fejlesztési osztályának vezetőjévé, majd 1975-től 1992-ig a MÁV Északi Járműjavító Üzem első számú vezetője volt. 1992-ben negyedmagával a MÁV vezérigazgatójának közvetlenül alárendelt munkatársa lett. A MÁV alaptevékenységét kiszolgáló melléktevékenységek szervezeti leválasztását, majd működésük megszervezését, biztosítását szervezték meg. Közreműködésével jött létre a MÁV, majd MÁV Zrt. leányvállalati portfóliója, túlnyomó többségükben korlátolt felelősségű társaság alapításával. 2002-ben ment véglegesen nyugdíjba.

Pályafutása során 6 alkalommal részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben. 1978-ban az NDK vasutak Kiváló Vasutasa lett, majd 1988-ban a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Munka Érdemrend bronz fokozatával tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bencze József

1931-ben született Debrecenben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 24/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1957 első félévéig Egyetemünk Vezetéknélküli Híradástechnika Tanszékén tanársegédként dolgozott. Ekkor az 1956-os forradalomban való aktív részvétele miatt az Egyetemet elhagyni kényszerült. Ezt követően a Műszeripari Kutató Intézetben helyezkedett el, és tudományos munkatárs, majd tudományos osztályvezetői munkakörben tevékenykedett 1980-ig. Elsősorban a biológiai és orvosi kutatási területeken az egyedi kutatási célú műszerek fejlesztésével és gyártásba vitelével foglalkozott. Emellett nagyfrekvenciás mérőműszerek fejlesztését is végezte (mintavételező készülékek, vektorvoltmérő stb.). Fejlesztési munkái során 23 szabadalom jött létre. 1981-től 1991-ben történt nyugállományba vonulásáig a Távközlési Kutató Intézetben a műszergazdálkodási osztály vezetője volt. Közben az Ipari Minisztérium engedélye alapján műszaki szakértői tevékenységet végzett. Számos szakmai folyóiratcikket írt, előadásokat tartott különböző szakmai kongresszusokon és konferenciákon. Nyugdíjazása után magánvállalkozást alapított, ennek keretében egyedi orvosbiológiai műszereket fejlesztett és forgalmazott.

Szabadalmi munkásságát az Országos Találmányi Hivatal a Kiváló Feltaláló ezüst és arany fokozatával ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Besze Jenő

*1933-ban született Balatonyörökön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 33/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült. A Villamosenergetikai Kutató Intézetnél, a későbbi Villamosenergiaipari Kutató Intézet jogelődjénél helyezkedett el, ahol nyugállományba vonulásáig, 1995-ig, majd ezt követően 1998-ig dolgozott. Szakterülete a nagyfeszültségű villamos hálózatok szigetelésének méretezése, vizsgálata, a hálózatok túlfeszültségei, túlfeszültségvédelme, a szigetelés koordinációja. Ezek közül jelentős a 400 és 750 kV-os feszültség szintek bevezetésével kapcsolatos projektek kidolgozása. Részt vett az Intézet 1959 és 1962 között létesített, nemzetközi mértékkel mérve is jelentős Nagyfeszültségű Laboratóriumának tervezésében, kivitelezésében, üzembe helyezésében. Munkatársaival szabadalmaztatott és megvalósított megoldásokat dolgozott ki a hangfrekvenciás központi vezérlés nagyfeszültségű csatoló elemeivel kapcsolatban. 1962-től tudományos osztályvezetőként, majd 1971-től a megalakult Villamos Berendezések Főosztályán, a Nagyfeszültségű Laboratórium szakterületre kiterjedő hatáskörrel, főosztályvezető-helyetteseként irányította a kutatásokat. Végül 1993-1995-ig az Intézet nagyfeszültségű és nagyteljesítményű laboratóriumát egyesítő Villamos Berendezések Divíziót vezette szakigazgatóként. Két évtizedig ellátta a Villamosenergiaipari Szabványosítási Központ vezetését is. Tudományos kutató munkája eredményeit szakkönyvekben („Pattantyús” Gépész- és villamosmérnökök kézikönyve 7. és 8. kötet, Villamos készülékek c. könyv társszerzőként), folyóiratokban, közel 20 publikációban (angol, német és lengyel nyelven is), valamint az intézeti kutatási eredményeket ismertető közel 100 kiadványban tette közzé. Széleskörű szakismereteit több nemzetközi szakmai szervezetben (IEC műszaki bizottságai, CIGRE stb.) volt alkalma hasznosítani. A szakterület kérdéseiről több alkalommal tartott előadást Mérnöktovábbképző Intézetünk tanfolyamain. Az Egyetem Villamosmérnöki Karán, több évtizeden keresztül közreműködött az Állami Vizsgáztató Bizottságban.

Munkája elismeréseként 1988-ban Kiváló Munkáért kitüntetést kapott, emellett többször részesült intézeti Kiváló Dolgozó elismerésben.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák Gyula

*1932-ben született Sashalmon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál helyezkedett el segédtervezői beosztásban. Fűtőerőművek (Csepeli Papírgyári, Kispesti Fűtőerőmű), majd tervezői beosztásban alaperőművek (Pécsi Oroszlányi Hőerőmű), valamint további ipari létesítmények (Rudabányai Pátércdúsító, Kővágószőlősi Uránércdúsító) tervezésében vett részt. Közben a Villamos Automatika Intézet alkalmazásába lépett osztályvezetőként. Osztályán készültek a szovjet exportra kerülő műanyag- és festéküzemek, valamint hazai és egyéb export létesítmények (TVK, Pécsi Bőrgyár, Ilmenai Porcelángyár) irányítástechnikai tervei. 1974-től az MMG Automatika Művek Telemechanikai Főosztályát vezette. Irányította a hazai és export vonalas létesítmények telemechanikai rendszerének tervezését. 1979-ben az OLAJTERV-hez került főszakértői beosztásba, ahol 1992-ig, nyugállományba vonulásáig dolgozott. 1992-ben, Münchenben részt vett egy nemzetközi konzorcium által készített nigériai bázis telepek és termékvezetékek terveinek ellenőrzésében. Nyugdíjasként a MOL töltőállomások felújítási programjához villamos terveket készített. Munkája során előadás-sorozatot tartott Vegyi üzemek automatizálása címen Prágában, Pozsonyban, Szófiában, Bukarestben, valamint Egerben, Pécsen különböző irányítástechnikai berendezésekről. Publikációi jelentek meg szakmai kiadványokban. Vezetőképző tanfolyamokon vett részt. Folyamatszabályozási szakmérnöki oklevelet, műszaki szakértői engedélyt, angol nyelvismeretet szerzett. Tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesületnek, a BME Állami Vizsgáztató Bizottságnak.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Erdős Kornél

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 43/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Az egyetem befejezése után a Telefongyárban helyezkedett el, ahol témafelelősként részt vett telefontechnikai berendezések fejlesztésében. Vezető szerepet kapott a közlekedésautomatika területén csoportvezetőként, osztályvezetőként, majd főosztályvezetőként a mozaik rendszerű vasútbiztosító berendezések hazai gyártásának megvalósításában. 1974-ben a profil átadásra került a Ganz Villamossági Műveknek, ahol főosztályvezetőként folytatta a Telefongyárban megkezdett tevékenységet. 1981-től a vasútbiztosító berendezések hazai és export fővállalkozási főosztályának vezetője a nyugdíjkorhatár elérésén túlmenően még 10 évig. 1988-ban közlekedésmérnöki tudományokból egyetemi doktori oklevelet szerzett. Több évig részt vett a Győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola oktatási tevékenységében. Több előadást és tanfolyamot tartott a BME Mérnöktovábbképző Intézet, valamint a MÁV Mérnöktovábbképző keretében és különböző konferenciákon. Irodalmi tevékenységét jellemzi több folyóiratcikk, tanfolyami jegyzet, valamint 4 nyelven fordítási tevékenység. 1972-től a magyar ipart képviselte a KGST Vasútbiztosító Szekcióban. Ezután a Ganz Vállalatot képviselte a zürichi székhelyű „Eurointerlocking” vasútbiztosító szakbizottságban. Szakmai munkája elismeréseként több oklevelet, kiváló dolgozó kitüntetést kapott, valamint mindkét munkahelyén aranyjelvényes törzsgárda tag volt. A Budapesti Mérnökkamara tagja és a Kamara nyilvántartott vasútbiztosító szakértője. Tevékenységét jelenleg is vállalkozó mérnökként folytatja. Fontosabb megbízásai: Európai Unió megbízása alapján a Horvátországi Vasutak felújítása uniós pályázatának bírálata, majd a MÁV 100-as vasútvonala rekonstrukciójánál az automatizálás és biztosítóberendezések létesítésének műszaki ellenőri tevékenysége.

Szakmai munkája elismeréseként több oklevelet, Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott, valamint mindkét munkahelyén aranyjelvényes törzsgárda tag volt.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Frankl Sándor

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 3/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1957-ben a Konverta Egyenirányító Gyárban helyezkedett el mint tervező mérnök. A gyár főleg egyenirányító berendezések, galvanizáló tápegységek és postai telefonközpontok, valamint erőművek segédberendezéseinek gyártási terveit készítette. 1963-tól a Villamos Automatika Intézet alkalmazta vezető tervezőként. Itt az ország szinte minden új létesítményének automatikáját tervezték, pl. Borsodi Hőerőmű, Mátrai Hőerőmű, Dunaújvárosi Hengermű, Borsodi Érc Előkészítő, postai áramellátók stb. Nyolc éven keresztül a tervezői műszaki átadások és üzembe helyezések alkalmával bejárta az országot. 1972-ben visszatért fejlesztő mérnöknek a Konverta Gyárba, amely időközben az Egyesült Izzó Gyárba olvadt be. Itt a távlati gyártmányfejlesztéssel foglalkozott. Ez alatt az idő alatt öt szolgálati szabadalmat nyújtott be, amelyeket az Egyesült Izzó hasznosított. 1978-ban a Postai Tervező Intézet dolgozója lett, ahol nyugállományba vonulásáig postai műszaki főtanácsosként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyökér András

1931-ben született Egyeken.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 103/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. Első munkahelye az 1991-es nyugdíjazásáig a Magyar Televízió volt. Az intézmény alapító tagja. Aktív részese volt az első, magyar gyártmányú fekete-fehér stúdiótechnika építésének, üzembe helyezésének, 5 éven át pedig vezetője volt az üzembe helyezésének. Az üzemeltetés mellett kidolgozta és a gyakorlatban meg is oldotta a szuper ikonoszópok ion-foltjának megakadályozását. Itthon és részben külföldi tanulmányutakon felkészült és a Magyar Televízióban tanfolyamokat is tartott a színes technika gyakorlati alkalmazásáról. Több éven át vezetője volt az első színes közvetítő kocsinak, majd az első színes stúdiónak. Ezen idő alatt társaival közösen kidolgozták, és széles körben alkalmazták az u.n. „Blue-box” technikát, mely egyes műsoroknál nélkülözhetetlen volt. A kezdeti időkben a nemzetközi átvételek összehangolása a korszerű technika hiányában nehéz feladat volt. Számos ilyen műsor műszaki feltételeit sikeresen megoldotta. 1985-90-ig, nyugállományba vonulásáig, a Magyar Televízió legnagyobb főosztályának vezetőjeként dolgozott. Feladata az intézmény valamennyi műsorához a szükséges műszaki feltételek biztosítása volt.

Eredményes munkája elismeréseként öt alkalommal elnöki nívódíjban részesült. Megkapta a Szocialista Kultúráért, a Munka Érdemrend bronz fokozata és a Szocialista Televízióért kitüntetések.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hadházy László

1933-ban született Nyíregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 78/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-tól 1992-ig a Székesfehérvári VIDEOTON Elektronikai Vállalat TV Gyárában, ill. jogelődjénél dolgozott, kezdetben fejlesztőmérnökként. 1976-tól, a mérnök-közgazdász diploma megszerzése után üzemgazdasági osztályvezetőként, majd gazdasági és beszerzési igazgatóként tevékenykedett. Fejlesztő mérnökként három találmánya kapott szabadalmi oltalmat, és számos újítását díjazták. Komplex műszaki-gazdasági ismereteit igen jól tudta hasznosítani, sokat utazott a világban, sokat látott, tapasztalt. A VIDEOTON felszámolása-kor két évet töltött a VIDIMPEX Külkereskedelmi Vállalatnál. Onnan vonult nyugállományba 1994-ben. 2000 óta különböző napilapoknál közírói tevékenységet folytat.

Munkásságát Kiváló Feltaláló, Kiváló Újító kitüntetéssel, miniszteri dicséretekkel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajdrik Mihály

1932-ben született Czibakházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 126/1953-54

2009-ben aranydiplomában részesült.

Az egyetemi évek alatt angol, német, francia és olasz nyelveket tanult. 1954-től dolgozni kezdett az Akkumulátor- és Szárazelemgyárban, előbb gyártmányszerkesztőként, majd szabványügyi előadóként. Tagja lett az IEC 95 Szakbizottság munkatársaként a Magyar Szabványügyi Bizottságnak. 1957-ben felsőfokú angol nyelvvizsgát szerzett. 1960-tól a Műszaki Ellenőrzési Főosztály, 1970-től a Gyárfejlesztési- és Üzemfenntartási Főosztály vezetőjeként dolgozott, majd 1972-től a Gyár főmérnökévé nevezték ki. A 60-as években két bejegyzett szabadalmát fogadták el. Elvégezte a Munkavédelmi Felsőfokú Iskolát, és két évig érintésvédelmet oktatott Dr. Vörös Imre rektorsága alatt Dr. Taky Ferenc egyetemi tanár irányítása alatt. Állandó meghívott tagja lett a londoni székhelyű Lead Development Association-nek. A 60-as évek végén a MKKE Ipari Mérnök-Közgazdász Tagozatán szerzett diplomát. A 70-es években az MTA Közvetlen Energiaátalakítási Bizottságba hívták, Heller László, Vajda János, Dr. Lukács József, Lévai András akadémikusokkal és Dr. Néveri István egyetemi évfolyamtársával társtagként. E tagságból adódóan a TMB doktori disszertációt bíráló bizottságába is meghívták. 1983-tól az OMFb-ben több tanulmány elkészítését, illetve koordinálását végezte; többek között a „Műszaki felsőoktatás fejlesztése” témában (Dr. Pungor Ernő, Dr. Michelberger Pál). Az OMFb-t, illetve a műszaki fejlesztés álláspontját képviselte rendszeresen a Tárcaközi Bizottságban, valamint részt vett a Világbank magyarországi tanulmányának elkészítésében az oktatás, munkaügy, ipari vállalkozások helyzetének felmérésében. 1984-ben középfokú német nyelvvizsgát tett. 1991-től 1993-ig - nyugállományba vonulásáig - az IPOSZ elnökségi tanácsadójaként a kis- és középvállalkozások műszaki fejlesztéseinek kérdéseivel foglalkozott. A New York-i székhelyű CIPE pályázatát kidolgozta, amelyet a szövetség számára el is nyert. Két alkalommal a berlini és a torinói EU Továbbképzési Központba delegálták és Torinóban „Mediátor” oklevelet szerzett. 1993 és 1998 között a Ganz Ansaldo Villamossági Rt. Beruházási Osztályán dolgozott a fejlett villamosipari technika letelepítésében.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Halmos Imre

1932-ben született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 53/1954-55

2006-ban aranydiplomában részesült.

Kétéves szakmai gyakorlatát a Röntgen- és Orvosi Készülékek Gyárában töltötte, majd 1956-ban a Műszeripari Kutató Intézet tudományos munkatársa lett. 1965-ben megbízták a Villamos Műszer Osztály vezetésével. 1968-ban folyamatszabályozási szakmérnöki diplomát szerzett. 1987-től 1990-ben történő nyugdíjazásáig főmunkatársként dolgozott különböző beosztásokban. Az Intézetben speciális villamos- és elektronikus műszerek fejlesztésével foglalkozott, osztályvezetői kinevezése után tervezőként és irányítóként vett részt az osztály munkáiban. 1960 óta tagja a MATE Villamos Műszer Szakosztálynak, melynek 1980-tól titkára, 1986-tól elnöke volt. Számos hazai és külföldi konferencián és rendezvényen tartott előadást. A hazai Villamos Műszer- és Méréstechnikai Konferenciáknak szervezője és előadója is volt. Az 1969-es műszaki, könyvnapon jelent meg kollégájával közösen írt műszaki könyvük: Regisztráló és adatrögzítő készülékek címen, melyért a Műszaki Könyvkiadó 1970-ben nívódíjjal tüntette ki a szerzőket. Társszerzője az 1976-ban megjelent Méréstechnikai kislexikonnak, melyet 1984-ben az NDK-ban is kiadtak. Számos műszaki folyóiratban is publikált cikkeket, valamint több egyetemi és főiskolai szakdolgozat bírálója és műszaki könyv lektora volt. 1991-ben - nyugdíjazása után - mint egyéni vállalkozó elnyerte az Ipar Műszaki Fejlesztésért Alapítvány anyagi támogatását, mely a továbbiakban sok segítséget nyújtott villamos tervezői- és kivitelezői munkáihoz, szakértői tevékenységéhez. 2000-től a Magyar Mérnöki Kamara tagja. 2014-től végleg nyugdíjba vonult.

1987-ben az OTH-tól és az ipari minisztertől a Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát kapta. 1990-ben tudományos társadalmi tevékenységéért a MATE Kolos Richárd díjjal tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Havas György

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 137/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

A Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban helyezkedett el fejlesztőként. Az akkor induló FM műsorszóró adó programhoz a később sorozatgyártásba kerülő berendezések több részegységének önálló fejlesztését végezte. 1959-ben áthelyezték a Budapesti Rádiótechnikai Gyárba. 1961-ben kinevezték vállalati főkonstruktórré. Ebben és későbbi vezetői beosztásaiban részt vett a diszpécseri célú URH mobil rádiótelefonok és rendszertechnikák, a többcsatornás trónkolt rádióhálózatok fejlesztésében, gyártásbevezetésében. 1974-ben műszaki igazgató-helyettes lett a BRG Mechatronikai Vállalatnál. A cég nemzetközi együttműködési tevékenységét irányította az akkori KGST „Egységes Mobil URH Rendszerének” magyar főkonstruktőreként. 1991-től nyugdíjasként a BRG Rádiótechnikai Gyár (Salgótarján) budapesti Műszaki és Kereskedelmi Irodáját vezette. 1992-től 2006-ig a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium, az Informatikai Kormánybiztosság, az Informatikai és Hírközlési Minisztérium majd a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium főtanácsosaként a mobil rádiós koncessziós pályázatok kiírását, a pályázati eljárások és értékelésük lebonyolítását, továbbá a támogatási pályázatok rendszerének és értékelési algoritmusának kidolgozását végezte. Részt vett a Hírközlési törvény szakmai részének kidolgozásában. A Kandó Kálmán Villamosipari Szaktechnikumban frekvenciamodulációs technikát és rádióadás technikát tanított. A BME Villamosmérnöki Karán gyakorlati foglalkozásokat, majd a Széchenyi István Főiskolán kiegészítő előadásokat tartott.

Munkásságát több ízben Vállalati és Minisztériumi Kiváló Dolgozó kitüntetéssel, majd a közigazgatásban végzett tevékenységét Hírközlésért és A Magyar Hírközlésért szakmai érdemekkel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Huszár Sára

*1932-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 47/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban belépett a Magyar Posta állományába. 1981-ig a postai áramellátás területén dolgozott. Munkája kiterjedt a tervezés, kivitelezés, helyszíni szerelés és hibaelhárítás területére országos szinten. Közben 1976 és 1979 között az Algériai Postaügyi Minisztérium áramellátási szakértője volt. Családi okok miatt 1981-ben Hódmezővásárhelyre költözött. A DÉMÁSZ üzemvitelénél tevékenykedett 1991-ig, ezután egyéni vállalkozóként tervezte a DÉMÁSZ és ATIVIZIG területén a kis- és középfeszültségű hálózatokat, transzformátorállomásokat, tanyavillamosítást és szivattyútelepi rekonstrukciókat. Jelenleg egy Kft. keretén belül szakértői tevékenységet folytat.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jakkel Ferenc

1933-ban született Bián.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 117/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956 májusában a Magyar Televízió adóállomására került. Részt vett a 100 W-os, illetve az 1 KW-os adók üzembe állításában. Ezt követően a Honvédelmi Minisztérium megkeresésére az általuk felajánlott állást és beosztást elfogadta, fejlesztő mérnöki beosztásban rádióösszeköttetési berendezések fejlesztésével foglalkozott. 1989-ben történt nyugállományba vonulásáig önálló tervező mérnöki beosztásban elektronikai fejlesztő, kivitelező csoport vezetésével bízták meg.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jákli Ernő

*1931-ben született Borosgyőrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 29/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

Első munkahelye a Mosonmagyaróvári Fémfeldolgozó (MOFÉM) volt, ahol energetikusként alkalmazták. E munkakörben megkapta az akkor induló hazai nagysorozatban gyártandó háztartási hűtőgép egyfázisú légrésbetétcsöves aszinkron motorjának fejlesztési és tervezési feladatát. E feladat teljesítésének alapján indult meg a hűtőgép motor-kompresszor gyártása a MOFÉM-ben, majd folytatódott az Ikladi Műszergyárban. 1957-ben a Budapesti Búvárszivattyú Gyárba került mint gyártmány tervező. Búvármotorok fejlesztésével és tervezésével foglalkozott. 1959-ben visszahelyezték a MOFÉM-hez. A főenergetikusi feladatok mellett ellátta a hűtőgépmotor gyártásának felügyeletét is. 1964-ben a Villamos Automatika Intézet alkalmazásába lépett. Mint tervező egy ideig általános automatizálási feladatok megoldásával foglalkozott, és részt vett a tervezett rendszerek üzembe helyezésében. Időközben osztályvezetői kinevezést kapott, osztálya feladata lett a hazai tervezésű és gyártású villamos porleválasztók nagyfeszültségű egységeinek és feszültség szabályozóinak fejlesztése és tervezése, továbbá nagyteljesítményű ózonfejlesztő berendezések tervezése. 1976-ban a VILATI szerződést kötött a KAMAZ autógyár próbatermi rendszereinek szállítására. Megkapta a próbatermi rendszer egységeinek és műszereinek fejlesztését-tervezését összefogó és irányító feladatokat. A próbatermi rendszer fejlesztésének eredménye alapján 182 db próbapadrendszert szállítottak le. 1985-ben az MMG Automatika Művek állományában, fővállalkozói vezetőként olaj- és gázvezetékek, valamint szivattyú- és kompresszorállomások automatizálási berendezéseivel foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jenei József

*1930-ban született Ceglédbercelen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 41/1955-56*

A diploma megszerzése után 1956-ban mérnök gyakornokként a Belváros 7A1 központban kezdte posta mérnöki munkáját. 1957-ben áthelyezték a Posta Kísérleti Intézet elektromos osztályára, ahol kezdetben tudományos gyakornok, később tudományos főmunkatársi beosztásban dolgozott. Gyártás ellenőrzési és különböző mérés technikai munkák után, bekapcsolódott, a speciális postai szolgáltatásokhoz szükséges (kevés példányt igénylő) berendezések fejlesztési munkáiba. Irányítása mellett, postai keret rendszerben megépített szöveg bemondók lehetővé tették; a mese, időjárás jelentés és TOTO-LOTTÓ szolgáltatások bevezetését. A berendezések kisebb kiegészítéssel tájékoztató, vagy reklámszöveg közlésére is alkalmazhatók voltak. A téma keretében végzett munkája egyik alkalmazására az intézet 1971-ben szabadalmi bejelentést tett. Lajstrom száma: 162635. Évekig meghívott előadó volt a Puskás Tivadar Felsőfokú Távközlési Technikumban. Tagja volt a crossbar központok beszerzésével kapcsolatban Svédországi tanulmányúton részt vett mérnök csoportnak. 1969-ben főmunkatársi beosztásban áthelyezték a Kapcsolástechnikai Fejlesztési Ügyosztályába, ahol részt vett az időszámlálás bevezetésével, a beszerzésre került Crossbar központok hazai hálózatban történő alkalmazásával, és a hét számjegyre áttérés műszaki megoldásaival összefüggő fejlesztési feladatok irányításában. 1974-ben megbízták a Postai Tervező Intézet központos osztályának vezetésével. Az itt végzett munkájával részese volt, a crossbar központokkal megvalósított helyi és helyközi távbeszélő hálózat fejlesztésének. Innen ment nyugdíjba 1989-ben.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Karsai Henrik

1931-ben született Bécsben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1954-55

2005-ben aranydiplomában részesült.

Villamosmérnöki diplomájának megszerzése után 1959-ig a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban fejlesztőmérnökként dolgozott, alkatrészfejlesztéssel, mikrohullámú fejlesztéssel foglalkozott. 1960 és 1975 között a Magyar Szabványügyi Hivatal főmérnöke volt. Híradástechnikai és elektronikus műszerszabványok kidolgozása volt a feladata. Ebben az időben ellátta a Nemzetközi Elektronikai Bizottság Elektronikus Mérőkészülékek műszaki bizottság nemzetközi titkárságának vezetői tisztségét. 1990-ig a Hungagent Rt. cégvezetőjeként licencek eladása, vásárlása, piackutatás, export, vegyes vállalat alapítás volt a feladata. 1991-1995 között a Contarex Kft. társtulajdonos-ügyvezetője volt. Elektronikus biztonsági rendszerek fejlesztésével és gyártásával, majd 1996-tól az Audiorex Kft. társtulajdonos-ügyvezetőként a Siemens Audiologische Technik GmbH kizárólagos magyar partnereként hallókészülékek forgalmazásával, szervizelésével és gyártásával foglalkozott. Főállása mellett 1964-1969 közötti időben mellékfoglalkozásban a BME Híradástechnikai Elektronika Tanszékén az Elektronikus mérések c. tárgyat adta elő. 1964-től 1974-ig másodállásban a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet elektronikai szakértőjeként egy hidrológiai távmérő rendszer fejlesztésének és gyártásba vitelét vezette. Több új mérési eljárásra számos országban kapott szabadalmat. Szabadalmazott érzékelőket több hazai és nemzetközi szakvásáron bemutatották, és mérőállomásukat az Agromas expón 1981-ben nagydíjjal tüntették ki. 1987-ben két szabadalma licencét megvásárolta egy NSzK-beli szakkég. 1989-ben a M.K. Közg. Egyetemen nemzetközi marketing diplomát, majd 1967-ben Mérnök-közgazdász diplomát szerzett.

Munkásságát két alkalommal Kiváló Dolgozó, egyszer Kiváló Feltaláló arany fokozatával ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kauser Alajos

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 111/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült. 1956-ban villamosmérnöki oklevelet a gyengeáramú szakon. Egyetemi tanulmányai befejezését követően a Magyar Televízió Vállalathoz került, ahol televízió stúdió rendszertechnikai feladatokkal foglalkozott. A vállalat megszűnése után a Posta Rádióműszaki Hivatal alkalmazásába került, majd 1957-ben áthelyezték a Postai Tervező Iroda, később Tervező Intézethez. Közel tíz évet dolgozott a Rádiótechnikai tervező csoportnál, a Rádiótechnikai osztály vezetőjeként, és végül a Posta Beruházó és Tervező Intézet tervezési igazgatóhelyetteseként. Részt vett az országos mikrohullámú hálózatnak, valamint a Magyar Posta több televízió adóállomásának a tervezésében, és a Solti Kossuth adó, a Marcali Petőfi adó és a Taliándörögdi Interszputnyik földi állomás tervezési munkáit irányította. Közben a BME mikrohullámú szakán szakmérnöki oklevelet szerzett. 1986-ban a Magyar Posta elnöke kinevezte a Postavezérigazgatóság Távközlési szakosztályának a vezetőjévé, munkája során több jelentős fejlesztést irányított. Az előterjesztése alapján hozták létre a Magyar Posta a US West-tel közös vállalként azt a Rádiótelefon Kft.-t (későbbi nevén Westel). 1990-ben a Magyar Posta szétválása során alakult MATÁV műszaki vezérigazgató helyettesének nevezték ki. Közel négy éven keresztül ágazati igazgatóként a MATÁV Befektetési Igazgatóságát vezette. 1995-től a Hírközlési Főfelügyelet informatikai és frekvenciagazdálkodási elnökhelyettese, majd 1998-1999 között megbízott elnöke volt. Meghívott előadóként több éven át oktatott a Felsőfokú Távközlési Technikumon. 1993-1994 között a Westel 900 Rt. igazgatóságának, 1995-1996 között a Magyar Posta Rt. felügyelő bizottságának volt a tagja. 1996-tól 1999-ig a Kormány képviseletében részt vett a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács munkájában. 1999-2000 között a WRAM Rt (Vodafone) felügyelőbizottságának az elnöki tisztét töltötte be, ezt követően 2010-ig pedig az Edusys Rt. felügyelőbizottságának volt elnöke. Szakmai munkásságát 1967-ben a Munka Érdemrend bronz, 1976-ban az ezüst fokozatával ismerték el. 1988-ban Eötvös Lóránd díjat vette át, 1998-ban pedig a Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjével tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kemény Ferenc

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 102/1955-56

2014-ben aranydiplomában részesült.

Munkahelyei: Oklevél megszerzése után a MÁV Számítástechnikai Intézetben, a MÁV Vezérigazgatóság Rádió Laboratóriumában dolgozott (1956-1992). Tevékenységei: fővárosi pályaudvarok hangosítása (decentralizáció), számítástechnikai rendszerek üzemeltetése (folyamatos üzem). Számos oktatáson, képzésen vett részt. Egy fiuk (Dénes, háromszoros olimpiai bajnok, Szövetségi kapitány) és három unokájuk van.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kemény Tamásné sz. Németh Katalin

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 27/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Tanulmányai befejezése után a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál helyezkedett el, mint tervező mérnök. 1969-ben a Műszaki Könyvkiadóba került felelős szerkesztői beosztásba. Elsősorban számítástechnikával foglalkozott. Közel 50 könyv szerkesztője volt. 1973-ban digitális elektronikai szakmérnöki diplomát szerzett. 1984-ben a Számítástechnikai Kutató Intézet alkalmazásában mint szerkesztő-koordinátor tevékenykedett. 1996-tól 1988-ban történt nyugdíjba vonulásáig ismét a Műszaki Könyvkiadó foglalkoztatta. Megbízták a Számítástechnikai Szerkesztőség vezetésével. Nyugdíjasként a NOVA SCIENCE kiadó képviselőjénél irodavezetőként dolgozott a cég megszűnéséig.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kenéz Ernő

*1931-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 49*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1954-ben a Villamos Kismotorgyárban kezdett el dolgozni. A MEO próbateremben a motorok villamos méréseivel, egy év múlva a gyártmányfejlesztési osztály kísérleti laboratóriumában az új gyártmányok fejlesztési vizsgálataival foglalkozott. Ezt követően a számítási csoportban a motorok elvi tervezését és dokumentálását végezte. 1956-ban megbízták a csoport vezetésével. 1957-ben osztályvezető-helyettes lett, majd 1958-ban kinevezték főkonstrukciónak és a gyártmányfejlesztési osztály vezetőjének. Vezetése és elvi irányítása mellett történt meg az egy- és háromfázisú indukciós motorsorozatok, univerzális kommutátoros, árnyékolt pólusú és speciális célú motorok, motoros háztartási készülékek, kéziszerszámok, ventilátorok fejlesztése és gyártásba vitele. 1963-ban áthelyezték az ERFI-be, ahol a forgógép fejlesztési osztályt vezetve, az Ipari Műszergyár megrendelésére korszerű IEC-nek megfelelő motorsorozatok fejlesztésével foglalkozott. 1967-ben az ERFI a VBKM Fejlesztési Intézete lett és azt a megbízást kapta, hogy hozza létre az elektronikai osztályt és kapcsolódjon be a közönségtájékoztató berendezések, sport eredményhirdetők és más elektronikai rendszerek fejlesztésébe. Ezt az osztályt vezette 15 évig, majd az ipari elektronikai osztállyal kibővült Általános Elektronikai Főosztály vezetője lett. Fejlesztési eredményük az 1970-ben BNV nagydíjas PUBLICOLOR fényreklám, a 4 ill. 16 gradiációs fokozatú mátrix eredményhirdető család (1980-as BNV nagydíj), és a színes VIDANIMAT fényreklám (1984-es BNV nagydíj). Ezen berendezések export szállítása a VBKM részére több millió dollár árbevételt eredményezett. 12 szabadalom feltalálója, ill. társfeltalálója.

Munkássága elismeréseként többször kapott Kiváló Dolgozó, Kiváló Újító és Kiváló Feltaláló kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kienle József

1933-ban született Sásdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 107/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban szerezte meg a villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. Tanulmányai befejezése után a Fővárosi Elektromos Művekhez került mérnökként, ahol az utcai lámpákat be és kikapcsoló nagyfrekvenciás vezérlő berendezés beiktatása és mérése tartozott a feladatai közé. 1957-ben a bécsi Siemens cégnél volt alkalmazásban mint tervező mérnök. Itt távközlési áramkörök tervezésével foglalkozott. 1957 végén az Amerikai Egyesült Államokba költözött, 1957 és 1960 között a Wisconsin állambeli városban, Milwaukee-ban, a Square D cégnél dolgozott tervező mérnökként. Sebességszabályozó áramkörök tervezése az egyenáramú motorok részére, volt a feladata. 1960-tól 1974-ig a Philadelphiában (Pennsylvania állam) működő Sperry Univac computer cégnél vállalt állást. Feladatai közé tartozott a számítógépekhez csatolt adattároló berendezések mágneses szalagkezelő áramköreinek a tervezése. Később mint project menedzser működött a mágneses jelrögzítésű tárcsás adattároló berendezések tervezésével és gyártásával. Ez alatt az idő alatt, nevének két szabadalmat iktattak be. Több technikai cikket írt, esti egyetemen is tanított. 1974-79 között New Yorkban a Magnusonic Devices cégnél a mágneses adattároló tárcsákhoz szükséges mágneses fejek gyártásával volt megbízva, mint gyártásvezető menedzser. 1979-ben Kaliforniába költözött. 1979-81 között a Santa Barbara-i Applied Magnetics, majd a Sunnyvale-i Shugart cégeknél mint osztályvezető mérnök dolgozott ugyancsak a mágneses fejek tervezésével és gyártásával. 1982-86 között a Los Angeles-i Apollo Magnetics Corporation-nál volt igazgató. 1986-ban Western Engineering Technologies néven új céget alapított és mint elnök vezette a vállalatot 2004-ig. A vállalat a mágneses fejekkel kapcsolatos munkával volt elfoglalva és nyomtatott áramkörök gyártásával foglalkozott. 2004-től konzultációs munkát végzett majd 2006-ban 50 évi mérnöki tevékenység után nyugdíjba vonult (Corona városban dél Kaliforniában, Los Angeles közelében).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Konczos István

1931-ben született Szanyban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 25/1957

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956 májusában kötelező szakmai gyakorlatra került a Magyar Adócsőgyárba. Diplomatervezési feladata egy 135 kw végteljesítményű középhullámú rádióadó rádiófrekvenciás végerősítő fokozata volt. 1957-ben védte meg. Ezt követően a Magyar Adócsőgyárral munkaszerződést kötött, s annak gyártmányfejlesztési osztályára került kutatómérnöki beosztásba. 1965-ben kinevezték az adócsőfejlesztési osztály vezetőjévé. Feladatkörébe tartozott a korszerű rövid- és ultrarövid frekvenciatartományban működő közepes és nagyteljesítményű adócsövek fejlesztése. prototípusaik elkészítése, gyártásbevezetése. A témába vágóan két találmányát szabadalmazták. A KGST-n belül más országok rokonterületű vállalataival működött együtt. 1977-től 1982-ig az MTA-MMSZ-szel létesített munkaviszonyt. Itt a műszerfejlesztési osztály vezetését bízták rá. Egyedi célműszereket. eszközöket fejlesztettek hazai vállalatok részére. Az országos mikroelektronikai beruházások megindulását követően. 1983-tól 1988-ig a Mikroelektronikai Vállalatnál dolgozott kutatómérnöki beosztásban.

Munkásságát, újítási tevékenységét számos alkalommal ismerték el a Kiváló Dolgozó kitüntetéssel.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Koreny János

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 46/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Még 1956-ban felvételt nyert a Magyar Rádió Televíziós Főosztályára és jelenleg is ott dolgozik. 1956-ban részt vett az első és egyetlen magyar gyártmányú helyszíni adásokat végző autóbusz kifejlesztésében. A forradalom után a Televízió nyugati országokból származó eszközöket is vásárolhatott. Ez időben, 1963-ig a PYE, ill. EMI kocsis műszaki vezetőjeként irányította az akkor még főleg élő helyszíni adásokat. 1993-ig az Üzemfenntartási Főosztály középvezetőjeként tevékenykedett. Munkája során tapasztalta, hogy az angol, német és francia nyelvterületről származó berendezések kezelőinek és karbantartóinak sokszor nehézséget okoz a kezelőgombok és kapcsolási rajzok feliratainak értelmezése. Ezért öt nyelvű, oroszral kiegészített szótárt szerkesztett. Munkáját segítette, hogy a keleti országok televíziós szervezetének, az OIRT-nak terminológiai értekezletein rendszeresen részt vett, ahol a társországok küldöttei egymás számára is rögzítették a szakkifejezések meghatározását. A fentiekén kívül az alábbi megjelent művek jellemzik szakirodalmi tevékenységét: A televíziós hangközvetítés technikai alapjai, A Magyar Televízió története, MTV nosztalgia. Munkája mellett számos, üzemből kivont tv kamerát, berendezést, és egyéb relikviát gyűjtött össze, melyek a magyar televíziózás 40 éves történetét dokumentálják. Ezekből alakult ki az 1993-ban megnyílt MTV Technikatörténeti Gyűjtemény néven ismert és látogatható kiállítás és 2001-ben az MTV Technikatörténeti és Műsormúzeum. A 750 videokazetta helyben nézhető, reprezentatív archívumot képez, s mint ilyen. Közép-Európában egyedülálló. A tv technika korai generációit képviselő néhány MTV közvetítő kocsit is sikerült restaurálás után nagyobb múzeumokban megőriztetnie.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kriván Mihály Károly

*1931-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 198/1957*

2007-ben aranydiplomában részesült.

A Szegedi Tudományegyetem TTK fizika-kémia szakos hallgatója volt. A második félév sikeres vizsgái után különbözeti vizsgával a BME Villamosmérnöki Karára iratkozott be, 1956-ban tanulmányait befejezte. 1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. 1956-ban állt munkába a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Szegedi Gócüzemében. A szakágazati vizsgák letétele után postamérnöki képesítést kapott. Amikor a szakmérnöki képzés beindult, beiratkozott a tagozatra, 1966-ban átviteltechnikai szakmérnök lett. Svédországi tanulmányút után tevékenyen részt vett a nagycsatornaszámu országos gerinchálózat tervezési munkáiban, majd a kivitelezésben és az üzemeltetésben is. A Villamosmérnöki Kar felkérésére a posztgraduális oktatásban mint meghívott előadó több esetben is részt vett. 1964-től technikumban, szakközépiskolákban félállásban, vagy óraadóként tanított. A közlekedési Műszaki Főiskolán 1969-től 1973-ig adjunktusi beosztásban oktatott. Publikációi jelentek meg a vállalati- és szaklapokban. 1990-ben posta műszaki főtanácsosként vonult nyugdíjba. Ezután három évig meghívott előadóként a Szegedi József Attila Tudományegyetemen az informatikai szakértőket oktatta.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lénárt Tibor

1932-ben született Bánhidán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 67/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Első munkahelye a Finommechanikai Vállalat volt, a légelhárító lokátorok hangolásával és kalibrálásával foglalkozott. 1957 tavaszán Svédországba került. Az akkori ASEA-nál kapott állást. Nagyfrekvenciás nagyteljesítményű generátorokat fejlesztett, gyártott és telepített. 1961-től az Electrolux laboratóriumában dolgozott, ahol a mikrohullámú sütő fejlesztését vezette. Négy találmányt jegyeztetett be ezzel kapcsolatban. 1965-ben az ERICSSON cég lett a munkaadója. Az első teljesen elektronikus próbaberendezés felelős tervezésével, kivitelezésével és telepítésével bízták meg. 1969-ben saját vállalkozást indított Multilab néven. Az Electrolux cég konyhai elszívó ventilátorai részére elektronikus fordulatszám-szabályozót tervezett és gyártott, később ugyancsak az Electrolux gyártotta konyhagép fordulatszámát is hasonló áramkörrel látta el. 1973-ban akkumulátortöltő-berendezést kezdett tervezni és gyártani, főleg tranzistoros munkagépek telepeinek töltésére. A töltési elvet és a kivitelezés egy részét hét országban találmánynak jelentette be. Sok éven keresztül a teleptöltő berendezések voltak a Multilab cég fő termékei, melyek még ma is működésben vannak elektromos tolószékekben, az európai autógyárak vezető nélküli szállító robotjaiban stb. 1996-ban eladta ezt a terméket, azóta egyenárammal táplált nagyfrekvenciás konvertereket fejleszt főleg autóbuszok fénycsöveinek táplálására.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lukács József

Állami díjas

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 61/1955-56

1956-ban végzett a BME Villamosmérnöki karán, és végzés után felvételt nyert a Központi Fizikai Kutató Intézetbe. 1956-tól 1959-ig a nukleáris mérés technika nagyberendezéseivel foglalkozott, önálló munkája egy húszcsatornás amplitudóanalizátor tervezése volt. 1960-tól 1962-ig a KFKI-ban felállításra került Ural típusú számítógép installálásában való részvétel és üzemeltetés volt a munkája. 1963-tól ismét nukleáris analizátorok tervezésén dolgozott. 1965-66-ban a KFKI-ba került ICT 1905 típusú számítógép felállításában vett részt, majd kialakította az első on-line mérési kapcsolatot a géppel. Kezdeményezésükre 1968-ra Iványi Gyula munkatársával kifejlesztettek elsősorban laboratóriumi alkalmazásra szolgáló miniszámítógépet. 1970-ben kezdeményezte a nemzetközi CAMAC szabványok átvételét a számítógéphez kapcsolódó real-time perifériák tervezéséhez. A KFKI-ban a következő években több tucat különböző modul készült el, több száz darabszámban. Önálló tevékenysége elsősorban a rendszerek szoftver ellátása volt. Ezután érdeklődése az alkalmazások, így az ipari alkalmazások felé fordult. A CAMAC rendszert kiegészítették az ipari alkalmazásoknak megfelelő modulokkal. A nyolcvanas évek elejétől a digitális kommunikáció, számítógépes hálózatok, osztott rendszerekkel foglalkozott. 1985-ben a KFKI Mérés- és Számítástechnikai Kutató Intézet tudományos igazgatóhelyettesi teendőinek ellátásával bízták meg. 1996 végéig volt igazgatóhelyettes (nyugdíjba vonulásáig). A BME-n, ill. a Mérnöktovábbképző Intézetben több alkalommal tartott tanfolyamokat, előadásokat az alábbi témakörökben: Nukleáris Műszerek és mérések, Digitális technika és tárolók, CAMAC real-time perifériák és alkalmazásai, PDP és VAX architektúra. Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia Találmányi Bizottságának és a Computer Standards & Interfaces szakmai folyóirat szerkesztőbizottságának. Az Európai CAMAC Szövetségnek (ECA) megalakulása óta tagja volt, választott tanácsstagi minőségben. Társszerzőkkel 13 megadott találmánya van.

Munkássága elismeréseként kétszer Kiváló Feltaláló kitüntetést kapott. A miniszámítógépek fejlesztése terén elért szakmai eredményeiért 1973-ban megosztott Állami díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Madarász Tibor

1928-ban született Turkevén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 44/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1947-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karára jelentkezett, az első két év után a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakára ment át, ahol 1956-ban villamosmérnöki diplomát kapott. (eredetileg 1950/51-ben kellett volna végeznie, de betegség miatt később végzett). 1956 májusában a TITÁSZ Szolnoki Üzletigazgatóságára helyezték, s innen ment nyugdíjba is 1991-ben. Itt volt beosztott mérnök, tervezési, építési, üzemviteli csoportvezető, majd osztályvezető s az utóbbi húsz évben üzemigazgató. Nagymértékben résztvett a villamosítás és hálózatfejlesztés akkori feladataiban (faluvillamosítás, feszültségátterések, ellátási körzetek kialakításában kis-, közép-, majd nagyfeszültségű táppontokkal stb.). Az üzemszervezést, a vállalati oktatást és a munkavédelmet irányította. Előadásokat tartott, szakmai és humoros témájú könyveket, cikkeket írt. Feleségével közösen művészettörténeti könyvet írtak a festőművész apósáról. MTSZ titkár volt 21 évig. Érdeklődési köre az élet szinte minden területe, de főként a zene és az irodalom, sport és a versírás.

Fontosabb kitüntetései: Nehézipar Kiváló Dolgozója, MTESZ-Díj, Az Elektrotechnikai Egyesület Kandó-, Bláthy-, Nívó-, és Életmű Díja. Többszörös vállalati kiváló dolgozó, Eötvös Lóránd-Díj, stb.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár Éva sz. Gangel Éva

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 112/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956 és 1957 között a Budapesti Elektromos Művek tervezési osztályán, majd 1959-ig a Villamos Hálózati Fejlesztő és Tervező Vállalat alkalmazásában dolgozott tervezőként. 1959-től a Vegyiműveket Tervező Vállalat Szerves Főosztályán volt tervező, csoportvezető, 1973-tól szakosztályvezető 1987-ig, nyugállományba vonulásáig. Jelentősebb feladatai voltak a gyógyszer-, műanyag-feldolgozó és gumigyárak technológiai és kommunális, ill. az azokat kiszolgáló létesítmények generál- és villamos tervezése. 1988-ban építésügyi műszaki engedélyt szerzett tervezés-kivitelezés, ill. épület-, műtárgy- és építménytervezés (épületvillamosság) szakterületekre.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Józsefné sz. Müller Magdolna

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 90/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Egyetemi évei alatt dékáni engedéllyel már dolgozott a Rákosi Mátyás, ill. Csepel Műveknél az Elektromos Próbateremben, majd az Elektromos Javítóban. A diploma megszerzése után átvette a Tervező Iroda, ahol a világítástól kezdve, a Kínába telepített export csőgyár tervezéséig minden előfordult munkakörében. Munkái között villamos kemencetervezés is volt. ezért a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalathoz került 1965-ben csoportvezetői beosztásba. Munkaköre szerint villamos kemencét kellett terveznie. Ahogy a vállalat profilja szélesedett, úgy színesedett a munkája is. Már ellenállás-, ív-, indukciós, infrakemencét és vezérlésüket tervezte. Tervezett és kivitelezett kemencéket belföldre és külföldre egyaránt. sok helyszínen segítette az üzembe helyezést is. 1988-ban történt nyugállományba vonulása után még két évig szakértő mérnökként dolgozott. A magyarországi kohászat el-sorvadása munkáját feleslegessé tette. A felújított kemencéivel még ma is termelnek, családja ifjú tagjai mégis a SOTE és a Pázmány Péter Egyetem padjait koptatják.

1965-ben Kiváló Ifjú Mérnök oklevelet kapott a SZOT-MKISZ-től, és 1966-ban a Szakdolgozatok Országos Pályázatán oklevelet nyert. Többször volt Kiváló Dolgozó, illetve brigádja Kiváló Brigád.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Páli Sándor

*1930-ban született Kemenesmagasiban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 52/1954-55*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1957-ben a Ganz-Mávag Gyár vagonszerkesztési villamos osztályán helyezkedett el, ahol 13 évig motorvonatok villamos berendezéseinek tervezésével és építésével foglalkozott. Ezek közül megemlíthető a Lengyelországba szállított motorkocsik tervezése és tervezői művezetése, az egyiptomi hatrészes luxus motorvonat tervezése és építése, az Argentínai San-Martin Vasúttársaságnak szélesnyomtávú 2 részes diesel-hidraulikus vonatok tervezése és szállítása. Jelentős sikerként számítottak az Argentin Transzandínó Vasúttársaságának leszállított 3 részes diesel-villamos motorvonatok. További tíz évig a Ganz-Mávag vízgépészeti osztályán dolgozott. Vízierőművek és szivattyútelepek villamos berendezéseit tervezte, így többek között Lengyelországi vízierőművekhez és a Kiskörei erőműhöz. 1979 végétől nyugállományba vonulásáig irányító tervezőként dolgozott a Bányászati Fejlesztési Intézet villamos osztályán. Bányászati aknaszállító gépek és daruk villamos berendezéseinek tervezése és építése tartozott feladatai közé. Ebben az időben bányászati transzformátor és elosztóállomásokat is tervezett. Tagja volt az Elektrotechnikai Egyesületnek. 1990-ben vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Paulányi József

*1931-ben született Árpádon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 70/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

Tanulmányait befejezve a Lovászi Kőolajtermelő Vállalathoz helyezték. Még ebben az évben a Villamos Állomásterelő Vállalat Tervezési Főosztályára került. Bányabeli transzformátorállomások földalatti és földfeletti energiaállomásainak tervezésével foglalkozott. Munkái közé tartozott az országban az első bányafelvonó tervezése, a kínai Sining erőművek 10 kV-os tokozott berendezéseinek, és a Kásmir vízművek kiviteli terveinek elkészítése. 1961 és 1964 között elvégezte a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem ipari-mérnöki közgazdász szakát. 1964-től a Könnyűipari Beruházási Vállalatnál dolgozott főmérnöki beosztásban, több mint 34 ipari nagyberuházás és kiemelt beruházás villamosenergia ellátásának és termelési automatikájának üzembe helyezését felügyelte. Ebben az évben a Munkaügyi Minisztérium felvette a hivatásos szakértők közé, szakértői munkákat folyamatosan vállalt. 1983-ban, a nagyberuházások megszűnésével, az Országos Tanszergyártó és Értékesítő Vállalathoz került, és mint fejlesztési főmérnök dolgozott nyugállományba vonulásáig.

Többször kapott Kiváló Dolgozó, A Könnyűipari Kiváló Dolgozója, a Kiváló Újító arany fokozata kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pénzes László

1929-ben született Szőnyben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 122/1955-56

1956-ban szerzete meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Tanulmányai befejezése után a Sztálin Vasműhöz szakmai gyakorlatra beosztást kapott, majd ennek igazolása után 1956. októberében kapta meg a diplomáját. Ezek után a Vasmű energia gyárrészlegénél ügyeletes mérnök, majd a Hálózati Villamos Üzem üzemmérnöke lett. A Dunai Vasmű Tervező Irodájának létrejötte után a villamostervezők csoportvezetője lett, és nyugdíjba vonulásáig ennél a vállalatnál dolgozott. Az eltelt évek alatt feladata volt a Vasmű területén megvalósuló új és a már korábban üzembe helyezett létesítmények, csarnokok bővítése során szükségessé váló általános, szükség- és vészvilágítási, villámvédelmi tervek elkészítése valamint az I-es és a II-es kohók időszakonként szükségessé váló átépítésének villamos tervei. Megtervezte a Vasmű különböző csarnokaiban üzemelő gépek (óriáscsévélő, zárt és nyitott profilsorok, lemezhasító, nagy prés gép, vonalhegesztőgépek, az elektroforetikus festóműhely konvejora, a lágyító kemencék segédberendezései, 5 tonnás ívfényes kemence) villamos ellátásának terveit. Elkészített egy 10 kV-os transzformátor alállomás kiviteli tervet, valamint a Hideg és a Meleg Hengerművekben üzemelő daruk javítószakaszainak villamos tervét. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1956-tól 2012-ig volt tagja.

A Dunai Vasműnél folyamatosan ledolgozott munkájáért a Vállalat vezetősége aranygyűrűt és Dunaferri Törzsgárda Biztosítási kötvényt adományozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Peredi Lajos

1929-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 5/1956-57

2006-ban aranydiplomában részesült.

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Budapesti Közlekedési Vállalat áramellátási területén, az áramátalakító osztály állományába került mint műhelyvezető mérnök. E munkakörben végezte a személyzet nélküli kis áramátalakító állomásoknak és ezek távvezérlő berendezéseinek tervezését, megépítését és karbantartását. Tanfolyami jegyzetet írt a távvezérlő berendezés működéséről és végezte mintegy hatvan fő kiképzését. Eközben megszervezte a személyzet nélküli állomások folyamatos karbantartását és hibaelhárító ügyeletét. Részt vett a vasútüzemi szilíciumdiódás egyenirányító prototípusának kialakításában és üzembe helyezésében. 1969-ben e területre osztályvezetői kinevezést kapott. Az 1990-ben történt nyugállományba vonulása után hat évig ugyancsak ezen a területen mérnökszakértői tevékenységet folytatott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pétery Ferenc

1932-ben született Újpesten.

Villamosmérnöki (Híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 12/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

A diploma megszerzése után rövid ideig erősáramú, majd gyengeáramú területen a Telefongyár műszerlaboratóriumában dolgozott. 1958-ban a Távközlési Kutató Intézetbe került. mikrohullámú műszerek tervezésével, gyártás-előkészítésével foglalkozott tudományos főmunkatársi beosztásban. Saját tervezésű műszerei: mikrohullámú teljesítménymérő, vobulátor reflex klystron módusgörbéinek felrajzolására, csővizsgáló elektroncsövek paraméter mérésére, fenedvesség mérő parametrikus konverterrel. 1971-ben a Hewlett Packard cég elektronikus műszereinek magyarországi szervizvezetője lett. 1985-ben kidolgozott egy eljárást nagy pontosságú iránycsatolók kialakítására. Az eljárást szabadalmaztatta. Dolgozott a BME Mikrohullámú Híradástechnika Tanszékén is.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pongrácz Valéria

*1933-ban született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban az erősáramú szakon szerezte meg villamosmérnöki diplomáját. Az évfolyamból elsőként elődiplomásként 1956 májusában már az ÉVITERV-nél, az akkori idők egyik legnevesebb tervezővállalatánál kezdett dolgozni. 40 év elteltével innen ment nyugdíjba, mint szakági főmérnök. Munkájának megbecsüléseként különböző vezetői funkciókat látott el. Több éven keresztül oktatási tevékenységet is végzett a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán, a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskolán. A MEE-nek 1956 óta aktív tagja, ahol az elmúlt évtizedekben több szakosztályban végzett érdemi munkát. Említésre méltó a Világítástechnikai Szakbizottságban, majd a VTT-ben végzett tevékenysége. Különböző szaklapokban számos publikációja jelent meg. Nyugdíjba vonulását követően is aktív résztvevője maradt a szakmának: alapító tagja volt az Elektromosipari Magánvállalkozók Országos Szövetségének, több éven keresztül a Tungstam márkaboltjának szaktanácsadójaként is dolgozott, majd a szakújságírás felé fordult. Az 1992-ben alapított Elektroinstallateur szaklapnak a kezdetektől a mai napig is szakszerkesztője. Több éven keresztül szerkesztője volt a Világítástechnikai Évkönyvnek, és legutóbb a 2015 végén megjelent „Elektromosipari szakemberek kézikönyvének” szerkesztői munkáját látta el.

Munkájának elismeréseként több magas rangú állami és szakmai kitüntetéssel is jutalmazták.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Regenye Győzőné sz. Steyer Gabriella

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 80/1955-56

1956-ban a Finommechanikai Vállalatnál repülőgépfelderítő lokátorok tápvonalrendszerének kihangolása volt az első szakmai feladata. Későbbiek során munkahelyet váltva a Posta Kísérleti Intézetben 1958-1953 között a hazai TV hálózat telephelyeinek kiválasztása érdekében helyszíni méréseket végeztek és ellátottsági számításokat készített. 1963-tól a Posta Rádióműszaki Igazgatóság Fejlesztési Osztályán besugárzási ellátottsági terveket készített. Résztvett a Lakihegy-i rekonstrukcióban, majd a modulációs rendszerek átviteli paramétereivel a vezeték nélküli információátviteli rendszerek nemzetközi csatlakozási kérdéseivel foglalkozott. Egy alkalommal a TÁTKI-ban 1 éves mérnöktovábbképzésen vett részt, sikeres vizsgát téve. 1988-ban ment nyugdíjba. Két ízben, összesen 9 évig megszakította műszaki tevékenységét, férjét kísérve el külszolgálatra.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sallós József

1931-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 94/1954-55

2012-ben aranydiplomában részesült.

1956-ban villamosmérnöki diplomáját a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Híradástechnikai Szakának Rádió Ágazatán szerezte meg. 1955-ben kinevezték a Lakihegyi Rádióadóállomás üzemmérnökévé, ahol az adóállomás zavartalan működését és karbantartási programját irányította. 1951-1956 között, mint a Puskás Tivadar Távközlési Technikum meghívott tanára, a rádiótechnika laboratóriumi oktatásában működött. 1956-ban külföldre távozott és 1957-ben Kanadában telepedett le. 1957-1961 a British Columbia Telefon Vállalatnál résztvett a helyi manuális telefonközpontok automatizálási tervének technikai kivitelezésében. 1961-től tagja a British Columbiái Mérnöki Kamarának. 1961-1996, nyugdíjba vonulásáig, a British Columbiái Egyetem Kémiai Tanszéke tudományos elektronikai készülékek mérnöki osztályának megszervezője és vezetője. Konzultációs, tervezői és gyakorlati műszaki közreműködésével a tanszék több mint 40, szerteágazó kutató csoportjai részére biztosította a speciális elektronikus laboratóriumi, kísérleti berendezések tervezését, kivitelezését és üzemeltetését. Aktív szerepet töltött be a tanszék Electron Spin Rezonancia, Nuclear Magnetic Rezonancia, Mass Spectrometry és egyéb komplex, korszerű, magasfokú műszaki igényeket kielégítő elektronikus kísérleti berendezések továbbfejlesztésében. 1986-ban megbízást kapott egy amerikai űrhajón lefolytatott kanadai tudományos kísérleti készülék tervezésére és megépítésére. Ez a számítógép vezérlésű egység a biológiai cellák micro-gravitációs térben történő, elektronikus szétválasztását és adatgyűjtését végezte.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Schmideg Iván

a műszaki tudományok kandidátusa, c. egyetemi docens

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 97/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült. 1956-tól a BHG, majd 1964-től a profilrendezés miatt az Orion Vállalat Mikrohullámú Fejlesztési osztályán dolgozott. Irányításával készült a PM-28 berendezés triódás és a DM-400/6 deltakód-modulált berendezés félvezetős adója. Közben 1962 – 1966 között a BME Elméleti Villamosságtan tanszékén félállású tanársegéd volt. 1969 – 1974 között a Villamosenergiaipari Kutató Intézet tudományos osztályvezetőjeként digitális és számítógépvezérelt mérés-adat gyűjtő és vezérlő rendszerek kutatás-fejlesztését irányította. 1974 – 1981 között a Finommechanikai Vállalat igazgatói tanácsadójaként szélessávú mikrohullámú berendezések és hálózatok fejlesztését, mikrohullámú berendezéscsalád licenc-vásárlásának műszaki előkészítését végezte. 1981 – 1995 között az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság főosztályvezető-helyettesként feladta a hazai távközlési-szolgáltatás és berendezés-gyártás fejlesztésének elősegítése, a fejlesztéseket megalapozó tanulmányok, koncepciók kidolgozása. 1969 – 1974 között az MTA Számítástechnikai és Automatizálási, 1974 – 2000 között a Távközlési Rendszerek Bizottságának tagja volt. 1993 – 1999 között a Távközlési Mérnöki Minősítő Bizottság egyik elnökhelyettese volt. 1989 – 1995 között részt vett a Hamburgi Egyetemen működő "Institut für Integrationsforschung des Europa-Kollegs Hamburg" munkájában, ahol több tanulmánya jelent meg külföldi kiadók könyveiben. 1995-ben a Hírközlési Főfelügyeletre került, ahol nemzetközi igazgatóként fő feladata volt az Európai Unió hírközlés szabályozás hazai implementációjának elősegítése. 2001-2002 között megbízott elnökhelyettes, 2002 – 2004 között a Hírközlési Felügyelet elnöki tanácsadója, 2004 – 2011 között a Schmicom Kft. ügyvezetőjeként a Nemzeti Hírközlési Hatóság tanácsadója volt. 2011-től a HTE Infokommunikációs Szakértői Bizottságának tagja. Kitüntései: 1963, 1964 Kiváló Feltaláló; 1972, 1977, 1984 Kiváló Dolgozó; 1999 Baross Gábor díj, 2003 Kozma László díj, 2006 Magyar Köztársaság Arany Érdemkereszt, 2012 Puskás Tivadar díj.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sommerauer János

1932-ben született Pestszentlőrincen.

Villamosmérnöki (Híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 17/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Kanadában él. 1959-ben a General Electric Guelph Transzformátorgyárban helyezkedett el. Magas feszültségű olajkapcsolókat tervezett, melyeket a nagy kapacitású olaj transzformátorok feszültség szabályozására alkalmaztak, és az ezekhez szükséges motorhajtású berendezéseket, valamint szabályozó áramköröket. Kidolgozta az olaj kapcsolók párhuzamos üzemeltetésének áramkörét (kettő vagy több transzformátor együttműködését), melyre szabadalmat kapott. 1968-ban New Yorkban, és 1982-ben Montrealban előadásokat tartott technikai konferenciákon a transzformátor-kapcsolókról és szabályzó áramköreikről. 1983-1989 között mint Kanada képviselője a transzformátorok és a kapcsolók területén tagja volt az International Electrotechnical Commission-nek. 1985-1989 között a Federal Pioneer Winnipeg Transzformátorgyárban dolgozott tervező mérnökként. Nagy kapacitású olaj transzformátorokat tervezett. 1989-től 1996-ig a Hammond Manufacturing Guelph Transzformátorgyár tervező mérnökeként tevékenykedett, száraz transzformátorokat tervezett. 1996-ban vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szlávik Ferenc

*1933-ban született Nyíregyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 37/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956 májusában lépett az MTA Központi Fizikai Kutató Intézet (KFKI) kötelékébe. Tudományos segédmunkatársi, munkatársi, majd tudományos osztályvezetői besorolásban dolgozott. Az első években témavezető konstruktőr és kutató mérnök volt, majd a mérés- és műszertechnikai fejlesztés szélesebb körét irányította. Munkásságának első fázisa a hazai szilárdtest- és reaktorfizikai kutatások céljait szolgáló egyedi műszerek, mérő-, vezérlő és adatfeldolgozó berendezések létrehozását célozta. 1971-ben a KFKI műszaki igazgatóhelyettesévé, 1981-ben műszaki igazgatójává nevezték ki. Feladata elsősorban a kutatóközpont közös műszaki bázisának irányítása volt. Interdiszciplináris kutatásokat ebben az időszakban is végzett, elsősorban a számítógéppel segített elektrokardiológia területén. Közleményeinek, valamint szabadalmainak együttes száma meghaladta a százat. 1992-től 2005-ig a „KFKI-Campus” átfogó infrastrukturális ellátását biztosító KFKI Üzemeltető Kft. ügyvezető igazgatójaként tevékenykedett. 2005-től az MTA KFKI Atomenergia Kutató Intézetének, 2012-től az MTA Energiatudományi Kutatóközpontjának tanácsadója. Egyetemi előadásokat a Budapesti Műszaki Egyetemen Telemetriából, az Orvostovábbképző Egyetemen számítógépes EKG-diagnosztikából, a Mérnöktovábbképző Intézetben Nukleáris Elektronikából tartott. Gyakorlatokat számos tárgyból vezetett Egyetemünkön, leghosszabb ideig hírközléseméletből. Szakértőként részt vett az MTA, az OMFB, az OAB és több más intézmény számára készített műszaki-tudományos-gazdasági tényfeltáró és prognosztikai, stratégiai döntés-előkészítő stb. tanulmányok kidolgozásában. Az orvostechnikai és a nagy értékű tudományos műszerek fejlesztésére, illetőleg beszerzésére irányuló országos pályázatok értékelésének magasabb szintjein is tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szojka Lászlóné Dénes Magda

1931-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 2/1956-57

A BME-n 1956-ban erősáramú szakon villamosmérnöki, majd 1967-ben gazdasági mérnök oklevelet szerzett. Az egyetem 1956-os elvégzése után tervezőmérnökként dolgozott különböző tervezőintézeteknél (Bányászati Tervező Intézet, Országos Villamostávvezetél Vállalat, Út-Vasúttervező Vállalat). Közben 1963-ban beiratkozott a BME gazdasági mérnök tagozatára, ahol 1967-ben abszolvált. 1969-től a Magyar Nemzeti Bank Nehézipari Hitelfőosztályán dolgozott, mint műszaki gazdasági tanácsadó nyugdíjazásáig, majd nyugdíjazása után ugyanezen a főosztályon, mely akkor már a Magyar Hitel Bank Rt.-hez tartozott. Munkájához az energiaracionalizálás felmerülő kérdései és szakmai, gazdasági tanácsadás, kapcsolattartás a különböző szakmai szervezetekkel (pl. Ipari Minisztérium, Tervhivatal, stb.) tartozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takács István

*1930-ban született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 39/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban, tanulmányai befejezése után a DÉDÁV keszthelyi üzletigazgatóságára helyezték. 1959-ig üzemvezető-helyettes volt az ÉDÁSZ kapuvári üzemvezetőségén. Később a DÉMÁSZ üzemvezetője lett. Hat évig a faluvillamosításban, a Szelidi-tó villamosításában, a kalocsai 35/20 kV-os alállomás korszerűsítésében vett részt. 1965-ben egy villamosbaleset miatt állást változtatott, a Kalocsai Paprika Ipari Vállalatnál helyezkedett el főenergetikusként. Az EKA kalocsai gyáregységében energetikus és munkavédelmi vezető volt. 1985-től 1990-ig, nyugállományba vonulásáig, a Kalocsai Állami Gazdaságnál dolgozott energetikus-munkavédelmi vezető és polgári védelmi vezető beosztásban. 1973 és 1976 között felsőfokú munkavédelmi tanfolyamot végzett. 1978-ban munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Az 1982/83. tanévben az Energiabiztonságtechnikai Felügyelet Érintésvédelmi és villamos berendezések tűzvédelmi felülvizsgálati tanfolyamát végezte el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takács Sándor

ny. egyetemi adjunktus

*1932-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 125/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban tanársegédként kezdett dolgozni az Elméleti Villamosságtan Tanszéken. Előadásokat és gyakorlatokat tartott az Elméleti villamosságtan és az Elektronfizika tárgyakból. 1960-1963 között MTA aspiránsként a Távközlési Kutató Intézetben a fototron mázer fejlesztésében vett részt. 1963-ban adjunktusi kinevezéssel visszatért a Tanszékre, ahol a fentiek mellett már a hálózatelmélet oktatásába is bekapcsolódott. Ezek képezték alapvető feladatait 1997-es nyugállományba vonulásáig. Közben több mint tíz éven át a B oktatási forma Műszaki fizika szakán tanított. Sok tehetséges, igen ambiciózus hallgatója volt, akik közül számosan ma már vezető állásokat töltenek be egyetemi – köztük külföldi egyetemi - és ipari posztokon. A BME és a HM megállapodása alapján folyó HM kiegészítő képzés kari koordinátora volt. 1965-től 1988-ig ellátta az OM által szervezett központi felvételi vizsgák egyik megyei megbízotti feladatát. Tudományos érdeklődése a sztochasztikus mikrohullámú és optikai hullámterjedés, majd a kvantumelektronika és az optikai távközlés problémáira irányult. Külföldi tanulmányútjain, valamint külföldi és hazai konferenciákon is e témaköröket tanulmányozta, ill. tartott előadásokat. Jelenleg a fotonikus kristályok és lehetséges távközlési alkalmazásaik kötik le érdeklődését. Több mint tíz éve hirdet meg és tart előadásokat a BME Mérnöktovábbképző Intézetében. Öt könyvnek volt társszerzője, és több egyetemi jegyzetet is írt. Ipari megbízási munkájából, amely a mikrohullámú energia különböző felhasználási lehetőségeire terjedt ki, és a Mikrohullámú Tanszék keretén belül végezte, egy szabadalma származik.

Munkásságát a Munka Érdemrend ezüst fokozatával, A Felsőoktatás Kiváló dolgozója kitüntetéssel, HM oklevelekkel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tarnay Katalin

a műszaki tudomány doktora

*1933-ban született Nyíregyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 104/1955-56*

2006-ban aranydiplomában részesült.

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karán végzett 1956-ban. Első munkahelye a Beloiannisz Híradástechnikai Gyár volt, majd az MTA Központi Fizikai Kutató Intézetében dolgozott 36 évig. Nukleáris mérésekkel és adatátviteli hálózatok protokolljaival foglalkozott. Vendég kutatóként az obnyinszki és a dubnai nukleáris kutatóintézetekben gammaspektroszkópiában alkalmazott analóg-digitál átalakítók mérésével foglalkozott, majd a IIASA-nál számítógéphálózat modellezéssel és a SWIFT-nél pénzügyi teszteljárásokkal, a KFKI keretein belül. Kutatási eredményeiből kandidátusi és akadémiai doktori fokozatot szerzett. A KFKI-MSZKI megszűnte után a SZTAKI-ban laborvezető, majd a NOKIA-ban tesztelés stratégiai tanácsadó volt 2003-ig. A kutatással és munkával párhuzamosan 1980-tól az egyetemi oktatásban is részt vett, eleinte a BME-n, majd a veszprémi Pannon Egyetemen tanított egyetemi tanárként. Emellett egy félévet oktatott a Montreáli Egyetemen, előadássorozatot tartott a pekingi Tsinghua Egyetemen és a Bangalore-i Műszaki Egyetemen is. A hazai egyetemeken kutatócsoportokat szervezett, PhD témavezető volt, tanítványai közül 10-en szereztek sikeresen fokozatot. Pályafutása során szerkesztőbizottsági tagja volt a Híradástechnika, Elsevier Computer Standards and Interfaces és a Reseaux et Informatique Repartie lapoknak. Részt vett szervezőként és előadóként hazai és nemzetközi konferenciákon. Konferencia kiadványokat és egyéb szakmai könyveket lektorált és publikált. Az Egyesült Államokban 2011-ben és 2013-ban is jelent meg kiadvány, mely munkálataiban szerzőként és szerkesztőként is részt vett.

Munkáját 1981-ben Közművelődési díjjal, 1993-ban az MTA Lónyai-díjával, 2003-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével és 2005-ben IBM Faculty Award-dal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Thaler György

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 141/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Végzése után az Egyetem a Magyar Posta Központi Kábelüzeméhez helyezte. Itt nem sok közvetlen hasznát vette az egyetemi tanulmányainak, mivel akkoriban szokás volt, hogy az új postatisztjelölteket a posta megismerteti a postai feladatokkal. A forradalom idején bőven volt feladata, a számtalan helyen elvágott kábeleket működőképessé kellett tenni. 1957-ben a Központi Fizikai Kutató Intézet Elektronikai Főosztályára került. Első munkái a kozmikus sugárzás és más magfizikai mérésekkel voltak kapcsolatosak. A kozmikus sugárzás mérése a föld alatt és magas hegyek ritka levegőjében abban az időben különösen érdekes feladat volt. A mérőberendezéseket hosszú idejű stabil működésre kellett tervezni, egy-egy mérés néha több évig tartott, mert a kozmikus sugárzás bizonyos periodicitásai ebbe a nagyságrendbe estek. A mérések automatizálására és kiértékelésére nagyon korán számítógépeket használtak. Ugyanez a munkaterület lassan áttolódott műholdakra és a részecskegyorsítókra. Több műszert készítettek főleg szovjet együttműködéssel. 1992-ben vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Thaler Györgyné Sipos Ilona

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 95/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

Kezdetben a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában helyezkedett el. 1957-ben felvették a Magyar Rádió Műszaki Igazgatóságára. Az elektroakusztikai osztályra került mint gyakorló mérnök, később mérnökként, aztán osztályvezetőként dolgozott, és mint főosztályvezető vonult nyugállományba 1993-ban. Kezdetben feladata a rádió műszaki berendezéseinek (magnetofonok, keverőasztalok, lemezjátszók, hangszórók, teljesítményerősítők) mérése volt. Később mint „stúdiógazda” új stúdiórendszerek telepítésével vagy felújításával, mérésével foglalkozott. A csöves erősítőrendszereket tranzisztoros berendezések váltották fel. Részt vett két központi kapcsolóterem fejlesztési és üzembe állítási munkálataiban, új berendezések specifikációinak kidolgozásában, ill. legyártásuk után gyári bemérésükön, és itthoni installációjukban. Része volt a Magyar Rádió vidéki stúdiórendszere koncepciójának kialakításában és későbbi modernizálásában. Az új technikák megismeréséhez nagyban hozzájárultak külföldi tanulmányútajai, melyekre részben a Magyar Rádió küldte, részben pályázatok útján jutott. Angol és német nyelvtudása segítette ebben. Egy hónapot Cambridge-ben a Pye cégnél töltött tanfolyamon, 10 hónapot a RAI-nál Rómában és torinói kutatóintézetükben, ösztöndíjas volt német stúdió házakban és a Dán Rádiónál. Hosszú évek óta tagja az OPAKFI Tudományos Egyesületnek. Aktív éveiben sok szakmai fordítást végzett, nyugdíjas éveiben – rendszertelenül – de még mindig fordít angolról, németről.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tomori Nándor

1933-ban született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 88/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban szerezte villamosmérnöki diplomáját az erősáramú szakon. Kezdő mérnökként az Erőmű Tervező Iroda Erőmű I. Főosztályán, majd a Villamos Műszaki Osztályon dolgozott. 1959-ben áthelyezéssel került a Vegyiműveket Tervező Vállalathoz, ahol először mint irányítótervező, majd szakosztályvezető, és később mint osztályvezető dolgozott. 1964-66 között a Budapesti Műszaki Egyetemen Irányítástechnikai szakmérnök képzésben vett részt, majd 1966-ban szakmérnöki oklevelet szerzett. 1956-67 között mellékállásban óradó tanár volt a Kandó Kálmán Híradásipari Technikumban. A VEGYTERV Nagytejeljesítményi VILLAMOS Osztályán feladatai közé tartozott a különböző vegyi üzemek, vegyi kombinátorok villamos energia ellátása transzformátor állomásainak üzemi erőátvitelének, világításának, térvilágításának tervezése. Az 1970-es, 1980-as években, a magyar vegyipar nagy felfutásának időszakában a külföldi technológiai berendezések energiaellátásának tervezése volt a feladata, 1975-től a TVK Polipropilén üzemeinek villamos tervezésében, a külföldi cégekkel folytatott szakmai tárgyalásokon vett részt. 1986-ban a Tengizben épülő Földgázüzemhez a VEGYTERV tervezte a felvonulási lakótábor, melynek villamos energia ellátása kialakításában volt feladata. 1998-ban a Százhalombattai Polisztírol üzemhez készítették villamos terveket, 1990-ben a VEGYTERV-ből kiváló villamos tervezők megalakították a VTV-Elektroprojekt Kft.-t. Ebben az új szervezeti formában folytatta tovább a villamos tervezői tevékenységét. Készített villamos terveket a Jászberényi ELEKTROLUX LEHEL Hűtőgépgyár bővítéséhez, a Jászárokszállási Hűtőgépgyár kialakításához. 1994-től kezdve mint nyugdíjas villamos tervező 2000 végéig dolgozott tovább a VTV-Elektroprojekt Kft.-ben, ahol rátért a számítógépes tervezésre. Azóta mint egyéni vállalkozó vesz részt egykori fiatalabb kollégái villamos tervezési munkáiban.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Unk Jánosné Kovács Edit

1933-ban született Makón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 75/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erőáramú szakon. 1956-1969 között az ÉM Szerelőipari Tervező Vállalat (ÉVITERV) tervezője, majd irányító tervezőjeként villamos hálózatok -transzformátorállomások-, erőátviteli berendezések és speciális világítástechnikai elemek és rendszerek tervezése, művezetése, majd oktatása jelentette a fő feladatát. Publikációi, könyvei is e témára vonatkoznak. Erre az időszakra esett - Kubában - az első külföldi szakértői munkája is 1966-67 között. Hazatérve 1969-1990-ig a Városépítési Tudományos és Tervező Intézet (VÁTI) energetikai irányító tervezője, regionális irodai műszaki infrastruktúra osztály vezetője, majd nyugdíjazásáig az utolsó 10 évben az Intézet energia szakfőmérnökeként dolgozott. Főbb témái: városok, agglomerációk, régiók, majd az ország területfejlesztési (OTT) és országos területrendezési komplex tervei (OTK), K+F munkák voltak. Ez időszakban 2,5 évet Irakban dolgozott és oktatott kiküldött villamos energetikai szakértőként. 1990-től napjainkig mint a PYLON Építési és Kereskedelmi Kft. alapítója és ügyvezetője, folyamatosan végez tervezői, kutatási és szervezői munkákat, így országos, regionális, megyei és kistérségi komplex területfejlesztési koncepciók és programok tervezését, energetikai és megújuló energiaforrás hasznosítási - kutatási munkákat és tervprojektek pályázati munkáit irányítja. Nemzetközi környezeti és energetikai kutatásaik közül említhetők: a WWF Hungary-nak, a CEP-REC-nek, a BIB-nek, a VÁTI-nak, a CEU-nak stb. végzett területi-energetikai fejlesztési munkák. Kiemelkedő hazai tervei: a Közép-dunántúli Régió Energiaprogramja, a Homokhátság (9 kistérség) tanya-villamosítása, Zala, Vas, Pest és Komárom-Esztergom Borsod-Abaúj-Zemplén megyék energia-programja, továbbá geotermikus energiabázisú erőművi technológiák kutatása, tervezése, megvalósíthatósága. Évente 10-12 konferencián tartott előadásai és publikációi e témához kötődnek, azon felül a BME Gazdasági és Társadalomtudományi Karon a Műszaki infrastruktúra (közlekedés, víz, energia, megújuló energiák) tantárgy oktatásában vett részt az elmúlt évtizedben. Mostanra főleg jegyzet- és könyvírás feladatokra vállalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varga László

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 79/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

1956 és 1960 között az Egyesült Villamosgépgyártó Vállalatnál tevékenykedett mint próbatermi mérnök, valamint kutatómérnök. 1960-tól 1990-ben történt nyugállományba vonulásáig a Csepeli Papírgyárban, illetve a Papíripari Vállalatnál dolgozott. Itt a gyár villamos üzemvezetője, majd erőművezetője volt. Ezt követően a vállalat kutatóintézetének igazgatóhelyettese, főenergetikusa, majd a Műszaki Főosztály vezetője lett. Munkavédelmi szakmérnöki diplomát szerzett. A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségénél szakértői és tervezési munkákat végzett. Oktatott a Könnyűipari Műszaki Főiskolán, és írt két tankönyvet. Nyugdíjba vonulása után még évekig betöltötte egy Kft. igazgatói tisztjét.

Munkássága elismeréseként öt alkalommal kapta meg A Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetését.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vass József

1929-ben született Fótton.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 56/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

A Konverta Egyenirányító Gyárban kezdett dolgozni mint tervezőmérnök. Hat éven át elsősorban nagyteljesítményű, szabályozott egyenirányítókat és különböző célú berendezéseket tervezett hazai és külföldi megrendelésekre. 1961-ben megbízták a szelén elemek és az újonnan kifejlesztett germánium és szilícium diódagyártó üzem vezetésével. 1963-ban a Gyárat az Egyesült Izzóhoz csatolták, és így nagymértékben felgyorsult a modern félvezetők és a különféle elektronikai berendezések tervezése és gyártása. 1963-ban kinevezték a gyár főtechnológusának, majd 1965-től gyárigazgatói megbízást kapott, ami közel 15 évig tartott. Ez idő alatt tízszeresére nőtt a gyár termelése. Azon fáradozott, hogy a nagyvállalaton belül egy versenyképes elektronikai bázis jöjjön létre. Ez a törekvése nem kapott támogatást, ezért elkeseredettségében 1978-ban kilépett az Egyesült Izzóból. A felső vezetés még abban az évben több tárgyalás után visszahívta, és a nagyvállalat nemzetközi főosztályának vezetésével bízta meg. Innen vonult nyugállományba 1988-ban.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el. Többek között kapott két miniszteri elismerést, valamint a Munka Érdemrend ezüst fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Weiler György

1932-ben született Csóton.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 22/1955-56

2006-ban aranydiplomában részesült.

A Péti Nitrogénművekben kezdett dolgozni. Az 1956-os eseményekben részt vett, emiatt letartóztatták és több hónapig börtönben volt Várpalotán. Utána 2 évig rendőri felügyelet alatt állt Budapesten, ezt az időt franciatanár nagybátyja hatására francia nyelvtudása tökéletesítésére fordította a munka mellett. A francia nyelvet először Kambodzsában használta, ahol tolmácként és szerelésvezetőként dolgozott sportstadion fénytájékoztató/eredményjelző berendezések szerelésénél. Ezt a későbbiekben további külföldi kiküldetések követték francia nyelvterületen, Algériában és Elefántcsontparton. A privatizáció idején a VBKM Villamos Előszerelő Vállalatot belga tulajdonos vette meg, itt 1990 és 1996 között főmérnökként dolgozott. Három fia és kilenc unokája van.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Andics István

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 613/1966

1966-ban a Magyar Villamos Művek tanulmányi ösztöndíjasaként végzett. 1966-1968 között a Dél-dunántúli Áramszolgáltató Vállalatnál dolgozott. A gyakorló félév lejárta után a Pécsi Üzletigazgatóság üzemviteli osztály energiacsoport vezetője lett. 1968-1975 között az Inotai Hőerőmű vállalat beosztottja, majd önálló mérnöke volt. A 6 kV-os és 0,4 kV-os megszakítók korszerűsítését vezette, majd üzemeltetői megbízással a 2x 100 MW-os gázturbinás csúcserőmű létesítés és üzembe helyezés feladatait végezte. 1975-1980 között a Dunai Vasműnél (Dunaújváros) dolgozott. A villamos javító üzem üzemvezető helyettese volt, majd a konverter acélmű létesítésekor a beruházási főosztály létesítési főmérnökség villamos-, irányítástechnikai létesítmény vezetőjeként irányította a beruházást. A Műszaki Főiskolán elektrotechnikát és automatikát oktatott. 1980-1981 között a Paksi Atomerőmű Zrt. Üzemviteli főosztály villamos osztályvezetője volt. Feladatai: a létesítés során az osztály megalakítása, a beépítésre kerülő villamos berendezések nullrevíziós tevékenysége, a személyzet felkészítése az üzemeltetői és karbantartási feladataira, részvétel az üzembe helyezésben. 1981-1994 között: vezérigazgató-helyettes közvetlen állományában osztályvezetőként az atomerőműi blokkok üzembe helyezése hatósági engedélyeztetési feladatainak koordinálása, az engedélyezési feltételek teljesítésének irányítása. A blokkok üzembe helyezését követően hatósági osztály vezetőjeként az engedélyező és szakhatóságokkal való kapcsolat tartása. 1994-98 között: a vezérigazgató műszaki titkára, a titkárság vezetője, az igazgatóság titkára. 1998-2002 között a Balesetelhárítási szervezet műszaki-gazdasági tanácsadója. Szakértő a BM által koordinált országos nukleáris baleset elhárítási terv készítésében. 2002-2006 között: műszaki főmunkatárs az atomerőmű teljesítménynövelési és élettartam meghosszabbítási lehetőségét megalapozó Végleges Biztonsági Jelentés készítésében és hatósági jóváhagyatásában való közreműködés. 2006-ban nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Antoni Alfonz

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 254/1966

1966-tól az Egyetemi Számítóközpontban dolgozott, mint rendszermérnök. Üzemeltetési és fejlesztési munkákat végzett, a fejlesztési eredmények szakmai konferenciákon is ismertetésre kerültek. 1970-től a Számítástechnikai Oktató Központban dolgozott informatikus tanárként. Feladatai közé tartozott a hardware-software rendszerek oktatása, az ezekhez kapcsolódó oktatási anyagok fejlesztése. Több tankönyv szerzője, illetve társzerzője számítógép áramkörök, alapismeretek, rendszertechnika, perifériák, üzemeltetés témákban. Hazai és külföldi szakmai konferencián tartott előadásokat az informatikai oktatáshoz kapcsolódó témakörökben. Több külföldi szakmai ösztöndíjas képzésen, tanulmányúton vett részt Nyugat-Németországban, Franciaországban, Angliában, Svájcban, Hollandiában, USA-ban. Meghívott tanár volt az Egyesült Arab Emirátusokban, Szíriában, Kubában, Szovjetunióban. 1976-ban a Villamosmérnöki Karon műszaki doktori címet szerzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Aszódy Tamás

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 512/1967

1961-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen a Bányamérnöki Karon bányagépészmérnök diplomát szerzett. 1967-ben a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán villamosmérnöki oklevelet szerez. 1961-től 1986-ig a Mecseki Szénbányánál bányüzemi művezető, feladatköre: előadó, üzemi gépészetvezető (bányamesteri beosztásban), majd vállalati területi főmérnök, üzemviteli osztályvezető, végül gépészeti és villamos önálló osztályvezető beosztásban dolgozott. 1986-tól Tatabányán a szénbányászat akkor már sűrűn változó országos vezető szervezeteinél, mint Gépészet és Villamos Főosztályvezető kapott beosztást. Szakmáját közvetlen termelésirányítóként kezdte, a szénbányászat gépesítésében, műszaki fejlesztésében gyakorlati és irányítói feladatokat végzett. A nyolcvanas évek végén és a következő évtizedben a szénbányászat drasztikus leépítésére tekintettel a korhatár elérésekor nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bádenszki Ferenc

1940-ben született Cegléden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1966

1961-1966 között a BME hallgatója volt, Villamosmérnöki oklevelét erősáramú szakon 1966-ban szerezte meg. 1969-ben angol felsőfokú nyelvvizsgát szerzett. 1988. decemberig a Villamos Berendezés és Készülék Művek VÁV gyárában dolgozott üzletkötő mérnök-ként az export osztályon. Majdnem egytized évig 132/33/11 kV, ill. 33/11 kV-os alállomások szerelésén szerelés vezetőként (project managerként) dolgozott külföldön, Kuwaitban, Irakban, Jordániában, Abu Dhabiban. 1989-től a Transelektroban dolgoztam főmunkatársként, ahol tenderezzel foglalkozott. Sokat utazott, az alállomásokkal kapcsolatban műszaki és kereskedelmi tárgyalásokon vett részt külföldön. A Ganz Transelektrotól ment nyugdíjba 2006. novemberében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balázs József

1941-ben született Nagyváradon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 431/1966

Az egyetemi tanulmányai előtt egy áramszolgáltató vállalatnál elektromos hálózat és kisfeszültségű transzformátorállomás építésben szerzett gyakorlati tapasztalatot, majd diplomásként rövid időre szintén a hálózatépítésben tevékenykedett művezetőként, majd kiviteli tervezés volt a feladata. 1968-tól mindvégig a győri székhelyű ÉDÁSZ Vállalatnál illetve jogutódainál dolgozott. Feladatai: a műszaki fejlesztés keretében a városok rendezési tervének figyelembe vételével, az elektromos energia fogyasztás várható alakulására alapozva az elektromos alapellátását szolgáló táppontok teljesítményének távlati tervezése és a diszpozíciójának a cég alaphálózatához történő illesztése. A számítástechnika országosan meghirdetett fejlesztése ösztönözte az iparágon a rendszerszervezés és a számítástechnika tanulmányozására, az assembly és más akkor használatos programozási módszerek elsajátítására, elsősorban a hálózatok numerikus elemzésére. A nagyobb sikerhez azonban szükséges lett volna a hálózatok és a terhelések adatbázisba rendezése, amihez a gépek még nagyságrendileg elégteleneknek bizonyultak. Ezen öt év kitérő után a vállalatnál az üzemvitel területén tevékenykedett. Az üzemviteli funkciók keretében a karbantartás tervezése és ellenőrzése volt feladata, valamint az üzemirányítás és az üzemzavar elhárítás kontrolálása, az üzemi események elemzése. Ennek során a közép és nagyfeszültségű hálózatot részletesen megismerve közreműködtem a fejlesztési elképzelések kidolgozásában, nagyfogyasztók ellátásának tervezésében, valamint a vállalat számos szervezeti átalakításában. A későbbiekben az önállóvá vált cégnél a nagyfeszültségű hálózat üzemirányításának mérnöki teendőit látta el. Minden területre kiterjedő nagyobb arányú műszaki fejlesztés zajlott le a már elérhető új technológiák révén, ebbe beletartozott a 120 kV-os távvezetékek védővezetőibe integrált üvegszálás kommunikációs hálózat kiépítése a vezetékek cseréjével. A vállalat idején még létező műszaki könyvtár hozzásegítette a tudása formálásában, az egyetem óta tartó önálló kutatási érdeklődéséhez a nagyfeszültségű villamos kisülések és a villámok elméletéhez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balázs Péter

*1941-ben született Nyíregyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 373/1966*

Tanulmányai: 1958-ban elektrotechnikusi oklevelet szerzett a Villamosenergiaipari Technikumban. Villamosmérnöki oklevelét 1966-ben kapta meg a BME Erősáramú Szakán. 1971-ben az MK. Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozatán, majd 1981-ben a BME Villamosmérnöki szakán erősáramú hálózati számítógépes szimulációi oklevelet kapott. Munkahelyei: az Erómű és Hálózattervező vállalatnál dolgozott 1993-ig, ahonnan műszaki igazgató helyettesként lépett ki. Egy ír-magyar vegyes vállalatnál volt ügyvezető igazgató, majd utána a Ganz Villamossági Gyárban kereskedelmi igazgató helyettes volt. 1999-től az Asea Brown Boveriben (ABB) dolgozott nyugdíjba vonulásáig (2010). A rendszerváltást megelőzően, először 1975-ben egy ENSZ ösztöndíjjal 3 hónapot töltött az ENEL olasz energiaszolgáltatónál, majd 1983-ban 3 hónapot az USA-ban. 1978-ban tagja lett az IEEE-nek. Ezzel párhuzamosan 12 éven át képviselte Magyarországot a GIGRE nagy rendszerek szekciójában. Itt a munkabizottságokban számos közös munkát végeztek a nemzetközi tagtársakkal melynek során rendszeresen tartott előadásokat itthoni és külföldi konferenciákon. Közben a MEH, az Ipari Minisztérium és az E&Y cég műszaki tanácsadója volt. 1967-óta tagja a MEE-nek. Két cikluson keresztül volt az egyesület főtítkára és 33 éven át folyamatosan tagja az egyesület országos vezetőségének.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh György

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 266/1966

Az eredményes felvételi vizsga után egy évig „előfelvételis” státusban dolgozott elektroműszerész tanulóként a Távközlési Kutató Intézet újpesti (Tungsram) részlegénél. A Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója 1961-től, ahol 1966-ban Villamosmérnöki oklevelet szerzett a Műszer és szabályozástechnika szakon. A Műszeripari Kutató Intézet (majd 1982-es átalakulása után MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalat) munkatársa volt 1966-tól 1992-ig. Fejlesztőként orvosi, biztonságtechnikai, geofizikai (szénhidrogén kutató), haditechnikai és lézeres mérés technikai eszközök kifejlesztésén és gyártásba vételén dolgozott. Hat találmány szerzője, ill. társszerzője is lett. 1983-ban kinevezték a vállalat legnagyobb létszámú szervezete élére főosztályvezetőnek. 1989-ben a vállalat általános igazgatóhelyettese lett. Évekig tagja volt a Magyar Geofizikusok Egyesületének, a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, és a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaságnak. A rendszerváltás után a műszeripar súlyos fennmaradási gondjai miatt el kellett hagynia a kutatás-fejlesztés menedzseri pályát. 1992-ben nyilvános pályázaton elnyerte a Corvinbank Rt. Beruházási és Üzemeltetési osztályvezetői posztját. Ebben a minőségében felelős bankbiztonsági vezető is volt. 1994-ben a nagyobb léptékű, bonyolultabb feladatok végzésének lehetősége csábította át a Szerencsejáték Rt.-hez, ahol 2006-ig, nyugdíjba meneteléig, igazgatóhelyettesi beosztásban irányította a vezérigazgatóság beruházási és üzemeltetési tevékenységét. Mindig vonzotta a karitatív tevékenység, a rászorulókon való segítség. 1994-től tagja a Rotary International világszervezetnek, 2011/2012-ben a szervezet magyarországi kormányzójának tisztét töltötte be.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bán Miklós

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 575/1966

Tanulmányai befejezése után Magyar Filmgyártó Vállalatnál az új Zeneterem akusztikai mérésén és beállításain kezdett dolgozni. Ezt követően a BM Bűnügyi Technikai Intézetében dolgozott, ahol az 1972-ben a BME Vegyészmérnöki Karán megszerzett műszeres analitikus szakmérnöki diplomája és a további kiegészítő képzései alkalmazásával az 1970-es években a vér etilalkohol tartalmának meghatározására szolgáló félautomatikus gázkromatográfiás mérőrendszer tervezését, megvalósítását és beüzemelését vezette, majd ezt kiegészítette a HP asztali számítógéprendszerre tervezett automatikus minőségi és mennyiségi meghatározást végző modullal (a rendszer két évtizeden át lényegi változtatás nélkül működött). Eközben intézeti szakértőként nagyobb ipari robbanások és tüzesetek elektromos okainak feltárásában vett részt és egyik vezetője volt az IL-18-as repülőgépek lezuhanási okait vizsgáló, azt megtaláló és bizonyító szakértői csoportnak. 1977-ben megszerezte az ország egész területére kijelölt igazságügyi szakértői minősítést. További munkahelyén az OKGT-ÁFOR vállalatánál felsőfokú beruházási képesítése megszerzése után jelentős ipari beruházások irányítását végezte beruházási főmérnökként. A BME Villamosmérnöki Karának villamosmérnöki szervező szakán 1985-ben szerzett szakmérnöki végzettsége után az OKGT-ÁFOR vállalatnál a szervezési és számítástechnikai területen egy teljes nagyvállalati információs rendszer megterveztetése, tendereztetése, elkészítése és üzemeltetése témát vezette. Időközben 1983-1990 között mintegy 2600 ügyben készített szakvéleményt számítógépek, tartozékaik és alkatrészeik belföldi forgalmi értékének megállapítására, valamint továbbképző előadásokat tartott és központi katalógusokat szerkesztett. Több éven át látott el ipari tűzvédelmi szakértői feladatokat, valamint szervezett és irányított számítástechnikai alapismeretek oktatást. 1997-es nyugdíjazása után az olajipar átszervezése során önálló vállalkozó tanácsadóként a MOL Stratégiai Igazgatóság Szervezési Főosztályán dolgozott a SAP rendszer bevezetését előkészítő és végző csoportokkal, illetve a BPR folyamat-újjáépítési és a Minőségbiztosítási rendszer megvalósításán. Mindmáig tartó folyamatos igazságügyi szakértői munkája során számos ügyben készített szakvéleményt állami szervek és magánszemélyek felkérésére. A tématerületek túlnyomórészt szervezési-számítástechnikai, informatikai jellegűek voltak.

1974-ben a Haza Szolgálatáért Érdemérem arany fokozatával tüntették ki. Gyémántkoszorús igazságügyi szakértő címet kapott, majd 2013-ban a Budapesti Igazságügyi Szakértői Kamara Örökös Tag címet adományozott neki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barcsay Ilona

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 476/1966

1966-ban végzett Műszer és szabályozástechnikai szakon szereztem diplomát. A székesfehérvári VIDEOTON gyárban a MEO Műszaki osztályon kezdett dolgozni. Amint megindult a gyárban az INFELOR vezetésével a számítógépes feldolgozások előkészítése, átment az abban résztvevő szervezési főosztályra. Ettől kezdve nyugdíjba vonulásáig rendszerszervezéssel foglalkozott. 1970-től az ÉLGAV-nál (Élelmiszeripari Gépi Adatfeldolgozó Vállalat) dolgozott. Élelmiszeripari vállalatoknak és trösztöknek készítettek rendszereket pl.: raktárgazdálkodás, bérügyvitel stb. témákban. 1975-ben SZÁMOK rendszerszervezői diplomát szerzett. Külső előadóként előadásokat tartott SZÁMOK tanfolyamokon szervezésről. 1976-ban BME villamosmérnöki-szervező szakmérnöki diplomát szerzett. 1976-tól a SZÁMOK (majd SZÁMALK) Alkalmazástechnikai főosztályán különböző szervezési technikákra, adatbáziskezelésre készítettek gyakorlati alkalmazásokat. Ez volt az oktatók „alkalmazástechnikai laboratóriuma”. Szeretett munkája volt a magyar fejlesztésű SÁMÁN adatbázis-kezelő alkalmazása az Artisjus (Szerzői Jogvédő Hivatal) zenei jogok nyilvántartására és elszámolására fejlesztett rendszer. Publikációi: Gyorsokné Barcsay Ilona - Verő Péter: Adatbázis-tervezési technológia a gyakorlatban SÁMÁN alkalmazási esettanulmány (KSH 1981). 1984-ben néhányan kiváltak a SZÁMALK-ból és kissozövetkezetet alapítottak Trendy néven. Különböző rendszereket készítettek dBase adatbázis-kezelő alkalmazásával. 1994-től 2013 végén történt nyugdíjba vonulásáig az OTP központi informatikai fejlesztésén dolgozott. Munkái a központi számlavezető rendszer fejlesztéséhez kapcsolódtak. 1994-ben az OTP delegáltjaként részt vett az MNB és a GIRO Rt. által vezetett munkacsoportban, az országos „Csoportos átutalások és beszédések” rendszerének kidolgozásában, és a szabvány (UGIRO) kialakításában. Feladata az OTP-nél a működő rendszer megvalósítása és folyamatos aktualizálása is volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bazsányi Dezső

1943-ban született Diósgyőrben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 416/1966

1961-66-ig tanulmányait a BME Villamosmérnöki karán végezte, diplomáját 1966-ban védte meg erősáramú szakon. 1966-ban került az akkori Lenin Kohászati Művekbe, a Tervező Iroda villamos osztályára, melynek 1974-ben vezetője lett. 1978-ban kinevezték a Tervező Iroda főosztályvezetőjének, melyet 1985-ig látott el. 1985-ben a Kombinált Acélmű építésének idejére a Karbantartási Főosztály vezetésére kapott megbízást, majd az építés befejezése után 1987-től a Diósgyőri Acélművek Energiaszolgáltató Kft. főmérnöke lett. 1972-től 1990-ig mellékállásként a Miskolci Műszaki Egyetem Elektrotechnikai tanszékén adjunktusként dolgozott, mint oktató és gyakorlatvezető. Gazdasági munkája mellett elvégezte a Budapesti Közgazdasági Egyetem Mérnök-közgazdász ipari tagozatát (1987). 1986-tól a Miskolci Elektrotechnikai Egyesület titkára lett, amit 1989-ig látott el. 1996-tól az Energiaszolgáltató Kft. igazgatója lett, majd 60 éves kora elérésekor 2003-ban nyugdíjba ment. 2005-ig, mint fejlesztési manager dolgozott az Energiaszolgáltató Kft.-ben. 1974-ben nősült, felesége diplomás angol tanár. 1975-ben megszületett Márk fia, aki gépészmérnök lett. 1979-ben született Levente fia, aki vegyészmérnöki diplomát szerzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bencsik István

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 407/1966

1966-ban szerzett oklevelet híradástechnikai szakon. 1971-ig a Kőolaj- és Gázipari Tervező Intézetben volt tervező, itt ismerkedett meg a vegyipari folyamatirányítás -ezen belül benzin reformálás- elméleti és gyakorlati kérdéseivel: irányítási rendszerek és idősorok matematikai rendszermodellezésével foglalkozik ma is. 1971-től a BME Automatizálási Tanszéken tudományos segédmunkatárs, majd aspiráns. Aspiráns vezetője Dr. Csáki Frigyes, akadémikus volt. 1975-76-ban fél éves tanulmányúton volt az USA-ban és Kanadában (Purdue Univ., West Lafayette, Indiana; Univ. of California, Berkeley és Univ. of Mc Gill Univ., Montreal, Canada). Ebben az öt évben tanulta meg a matematikai rendszermodellezés módszereit és a valószínűség számítási eszközöket. Specifikus kutatási területe a kiterjesztett Kálmán szűrő és a spektrumanalízis volt, azaz a lineáris általános állapotterez rendszerleírás valószínűségi mezőben. 1977-től az Egyetemi Számítóközpontban - ma az ELTE számítóközpont- lett kutató, mint tudományos munkatárs, aspiránsvezetője hirtelen és tragikus halála miatt. 1980-tól a Magyar Szénhidrogénipari Kutató - Fejlesztő Intézetben volt osztályvezető, mint tudományos főmunkatárs. Kutatási témája a városok gázszükségletének modellezése, perdikciója volt. Több, mint 20 angol nyelvű publikációja van. 1992 óta nyugdíjas, egy gyomorműtét következtében. Jelenleg véletlen folyamatok modellezésével foglalkozik. A kocka- és éremdobás végtelen sorozatainak modelljét vezette le, ami a geometriai eloszlás általánosításához vezetett. A vizsgált sorozatok hasonlóak a Borel féle normális, irracionális számokhoz és azok racionális megfelelői. A modell a független és korrelálatlan - fehérnek is nevezzük - diszkrét, véletlen folyamatok általános modellje valamely számrendszerben. Feleségét dr. Szendrey Máriát hálával illeti türelméért és megértéséért.

1987-ben az egyik előadásán (International Association for Mathematical Modeling, St.Louis, Missouri, USA) Maxwell díjat kapott

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bérces Géza

1941-ben született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 194/1966

1966-ban erősáramú szakon oklevelet szerzett. 1966-tól 1971-ig a Hajtómű és Felvonógyárban villamos tervezői. ill. gyártmányfejlesztői beosztásban dolgozott. Az 1971-1988 közötti években a Ganz-MÁVAG Felvonógyárában a svájci Schindler cégtől megvásárolt licenc honosításában vehetett részt; villamos tervezési-, majd gyártmányfejlesztési csoportvezetőként, ill. fejlesztési osztályvezetőként, 1985-től pedig főkonstruktorként dolgozott. Emellett az 1971-1980 közötti években a pécsi Pollack Mihály Műszaki Főiskolán külső óraadóként a felvonók vezérlése és hajtása tantárgyat oktatta, ill. az e témakörben megjelent főiskolai jegyzetek, valamint több könyv társszerzője volt. Az 1988-1990 közötti években a Gép- és Felvonószerelő Vállalatnál, majd 1990-től az OTIS Felvonó Kft.-nél villamos tervezési csoportvezetőként, ill. műszaki-tervezési osztályvezetőként, 2004-től 2009-ig pedig félállású villamos tervezőként dolgozott. 2009-2014 között az ÉMI Felvonó és Mozdólépcső Felügyelet munkatársa volt. A 80-as évek elejétől közreműködött a felvonókat érintő szabványosítási munkákban, az utóbbi években az EN szabványok honosításában is. 1989-ben felvonószakértői vizsgát tett. Megalakulásától a 2014. év végéig tagja volt a Magyar Mérnöki Kamarának.

2010-ben a Magyar Felvonó Szövetség Dr. Sváb János Életmű Díjjal tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bernáth László

1941-ben született Olaszliszkán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 371/1966

Az egyetem elvégzése után a Magyar Postán belül működő Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóságon (PRTMIG) kezdte meg munkáját. Itt dolgozott több beosztásban nyugdíjas koráig. Előadóként, majd csoportvezetőként az Igazgatósághoz tartozó vezeték nélküli hírközlési létesítmények, hálózatok villamosenergia ellátásának üzemeltetésével, fenntartásával, energia-gazdálkodásával kapcsolatos feladatokkal foglalkozott. Az Igazgatóság tevékenysége a 70-es, 80-as években nagymértékben bővült (új földfelszíni szolgáltatások; Kossuth és Petőfi középhullámú (KH) hálózat rekonstrukciója). Ezek villamosenergia-ellátás biztosításában való beruházói közreműködés tartozott feladatkörébe. Nagy kihívást jelentett a kiemelt nagyberuházásként épült solti nagyteljesítményű középhullámú Kossuth adóállomás beruházása (1973-77): a 2x1000 kW-os középhullámú adóberendezés villamosenergia ellátásának megvalósítása. Az 1987-ben befejeződött marcali új Petőfi középhullámú adóállomás építésében és 2x500 kW-os adó telepítésének villamosenergia ellátásának beruházásával foglalkozott, majd a beruházás főmérnöki feladataival bízták meg. Eredményeket ért el a meddőenergia gazdálkodás területén költségmegtakarításban a középhullámú- és TV-állomásokon. A Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek tagja volt, a Modulátor folyóiratban több cikket, dolgozatot publikált. A Magyar Posta szétválásával az 1990-ben megalakult Magyar Műsorszóró Vállalat üzemeltetési főosztályvezetőjének nevezték ki. 1992-ben a vállalatból az Antenna Hungária Magyar Műsorszóró és Rádióhírközlési Részvénytársaság (AH Rt.) alakult, melynek üzemeltetési igazgatói feladataival bízták meg. Irányítása alá tartozott a hálózat irányítási osztály, az üzemeltetés felügyeleti osztály, a központi ellátó szolgálat, a minőségbiztosítási osztály, a mérő ellenőrző szolgálat, és a Tárnok mérőállomás. A 90-es években részt vett műszaki üzemeltetésekben a következő területeken: TV2, RTL Klub regionális műsorszórása, Duna TV és MTV2 műholdas terjesztése. Országos jelentőségű feladatai után ma már nyugdíjasként hobbikertészettel foglalkozik. Kiváló Újító ezüst fokozatot értem el 1980-ban; 1986-ban és 1988-ban pedig arany fokozatot.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Binder László

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 308/1966

1966-ban diplomázott a Műszer és szabályozástechnika szakon. Később a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Külkereskedelmi Karán mérnök-közgazdász szakon abszolutóriumot szerzett. Egyetemi tanulmányai alatt 1963-tól népköztársasági ösztöndíjas-ként, mint gyakorlatvezető dolgozott a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékén. 1964-től részt vett az első teljesen magyar fejlesztésű és gyártású EMG 830 számítógép fejlesztésében, majd a számítógép szerviz osztályát vezette. 1968-tól a magyar-francia számítástechnika licenc és know-how transzfer projektben működött közre, 1970-től a projekt átszervezése után annak új felelőséhez, az SzKI-hoz került, ahol -két megszakítással- 1992-ig dolgozott. 1979 és 1983 között a párizsi kereskedelmi kirendeltségen számítástechnika, távközlés, szerszámgépipar feladatkörű kereskedelmi titkár volt, majd 1987-től 1991-ig az algériai kereskedelmi kirendeltség kereskedelmi tanácsosa volt. 1991-től az SzKI szolgáltatásfejlesztési igazgatójaként, majd 1992-től 1998-ig az OPERATOR Hungaria ügyvezető igazgatójaként, 1998-tól 2008-ig a HUNGARO DigiTel (HOT) ügyvezető vezérigazgatójaként, 2008-tól 2012-ig ügyvezetőként dolgozott. Fenti munkakörei mellett 1999-től 2002-ig az ugyancsak az Antenna Hungária csoporthoz tartozó Eurotel Rt. vezérigazgatói posztját, 2007-től 2008-ig az Antenna Hungária Zrt. Távközlési Üzletág vezetését is ellátta. Szakmai-társadalmi területen a Magyar-Francia Kereskedelmi és Iparkamara elnökségi tagjaként (1994-1997), az EPPA (European Public Paging Association) igazgatósági tagjaként és a Fejlődő Piacok Munkacsoport elnökeként (1996-1998), illetve a MEISz (Magyar Elektronikai és Infokommunikációs Szövetség) elnökségi tagjaként, majd 1999-től 2001-ig elnökeként működött.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borbély István

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 376/1966

1966-ban a Gamma Művek Folyamatirányítási Egységében helyezkedett el, mint kutató-fejlesztő mérnök. Folyamatirányítási rendszer elemek, ezen belül nyomástávadó-, nyomáskülönbségtávadó-, szinttávadó családok fejlesztési irányelveinek kidolgozása és a készülékek tervezése volt feladata. A távadóknak úgynevezett „nehéz” technológiai és környezeti alkalmazásoknak kellett megfelelni. További rendszerelemek - villamos jelfeldolgozók és műveletvégző egységek megvalósítása lehetővé tette csővezetékben áramló folyadék-, gázok térfogatmennyiségének mérését. A későbbiekben ezekből a készülékekből még két újabb generációt terveztek, egyes készülékeket amerikai és német gyártókkal kooperációs együttműködésben gyártották. Ezek a rendszerelemek évtizedeken keresztül piacképesek voltak itthon és külföldön. Az iparban erőteljesen növekedett az igény a folyamatirányítási készülékek iránt és egyre bonyolultabb technológiákat kellett szabályozni. Mérésadatgyűjtő-, folyamatirányító egység fejlesztése három fázisban történt. A fejlesztés mindhárom fázisában résztvett a periféria illesztők, galvanikus leválasztók és a figyelőrendszer tervezésében. A későbbiekben bekapcsolódott a mágneses-indukciós elven működő áramlástávadó család fejlesztési munkáiba. Érzékelők területén a konstrukciók kisebbek, precízebbek lettek. A finommechanikai egységeknél egyre gyakrabban alkalmaztak mikroplazma hegesztést. Eljárásokat dolgoztak ki kisméretű alkatrészek deformációmentes hegesztésére. Tíz esztendeig a Gamma Analcont Folyamatirányítási Egység fejlesztésének a vezetője volt. A MATE munkájában pályája kezdetétől résztvett, szakosztályi rendezvényeket szervezésében, valamint ismertető előadásokat tartott. 1979-ben Digitális elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Szolgálati találmányai: Műveletvégző áramkör négyzetgyökvonáshoz. Kapcsolási elrendezés egyenáramú villamos jelek galvanikus elválasztására, impulzus üzemben működtetett optikai csatolóval. 1998-ban kilépett a Gammából, vállalkozóként dolgozott közel tíz évig. Főleg a Nivelco Ipari Rt.-nál szinttávadók fejlesztésével foglalkozott.

Miniszteri és Feltalálói elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borsodi Lajos

1942-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 237/1966

1966-ban oklevelet szerzett erőáramú szakon, majd 1972-ben gazdasági mérnök oklevelet szerez (BME Gépészmérnöki Kar). A technikai oklevél megszerzését követően az ÉMÁSZ-nál helyezkedett el. Itt faluvillamosítás volt a fő tevékenység, melynek keretében kisméretű (0,4 kV-os), valamint középvezetési (20 kV-os) hálózatok és transzformátor állomások építésével, telepítésével foglalkozott. Az első két hónapban hálózat építő villanyszerelőként dolgozott, majd egy önálló csoport vezetésével bízták meg. Ezt a tevékenységet 1961. augusztus végéig folytatta. 1961-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára, ahol 1966-ban a diplomavédést követően a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál helyezkedett el. Itt néhány évig ipari üzemek, a Gagarin Erőmű villamos energiaellátó rendszerei, valamint Indiai és Pakisztáni rendelésre 120 kV-os állomások terveinek készítésében működött közre. Időközben fejlesztőmérnöki munkakörbe került, ahol tokozott kapcsoló berendezések fejlesztésében hasznosította gyakorlati tapasztalatait. 1972-ben gazdasági mérnöki oklevelet szerzett és ezt követően üzemgazdász munkakörbe került. 1973-ban munkahelyet változtatott és a MALÉV-hez kerülve beruházási munkakörben dolgozott. 1977-től 1987 végéig a beruházási terület vezetője volt, számos repülőtéri objektum létrehozásában és a repülőgépek üzemeltetéséhez, javításához, karbantartásához szükséges gépi berendezések, földi kiszolgáló eszközök, műszerek stb. beszerzését koordinálták. 1988-tól a Jármű Főosztályra (ground handling) kérte áthelyezését. Itt a terület gazdasági-, pénzügyi tervezési, valamint a repülőgép kiszolgáló eszközök üzemelését biztosító logisztikai feladatokat látott el vezetésével egy kis létszámú csapat. Ezt a tevékenységet 2000 végéig, korengedményes nyugdíjba vonulásáig végezte. Nyugdíjba vonulása után néhány évig műszaki ellenőrként dolgozott egy irodaházakat építő és üzemeltető külföldi érdekeltségű cégnél.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Boukhezer Mostefa

1938-ban született Constantineban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 150/1966

1966-1970 között az Algériai Elektromos és Gázművek Dispatching vezetője volt. 1970-1971 között felsőfokú oklevelet szerez (mathematiques appli-quées, Institut Polytechnique de Grenoble). 1972-1978-ban az Algériai Elektromos és Gázművek Országos Társaság új modern dispatching tervező vezetője lett. 1978-1980 között igazgató-helyettes volt az Ipari és Energetikai Minisztériumban, majd 1980-ban kinevezték igazgatónak. 1980-ban a Nemzeti Könnyű Ipari Intézet vezérigazgatójának nevezték ki. 1990-1992 között a Szakmai Képzés Minisztériumának kabinet vezetője lett. 1992-ben mint Állami Felső káder nyugdíjba lépett és Magyarországra költözött a családjával. Most magyar állampolgárságú.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bubálik Sándor

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 332/1966

A BME Villamosmérnöki Karán szerzett diplomát 1966-ban. Kezdetben a VBKM 7. sz. VÁV Gyárában dolgozott, majd 1967-ben a Veszprémi Fémmfeldolgozó Vállalathoz került, amelynek neve nem sokkal később Bakony Fém- és Elektromos készülék Művekre változott. Kezdetben technológusként, majd szerkesztőként és rövid idő után a vállalat főenergetikusaként dolgozott. 1976-ban a BME-en gazdaságmérnöki oklevelet szerzett. Nyugdíjazásáig főenergetikusként a vállalat energiagazdálkodását, energiaraționalizálását, környezetvédelmét irányította. 1974-ben, mint alapító tag került az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület Veszprémi Csoportjába. 1984-óta a Csoport titkára. Tevékenységük rendkívül összetett, sokrétű. Kezdetben az energetikával összefüggő tanfolyamokat szervezték, de tevékenységük kiterjedt tervezési feladatok végzésére is. Később meghatározó szerep jutott a Csoport anyagi feltételeinek megteremtésében a vill. energetika területén végzett szakértői tevékenységüknek. Emellett energetikai konferenciákat szerveztek, köztük nemzetközi konferenciákat is. Balatonaligán 20 éven keresztül tartottak évente konferenciákat, ezt követően néhányat Sopronban is. Évek során tisztséget töltött be az ETE országos szervezeténél, mint elnökhelyettes és a MTESZ Veszprémi Megyei Szervezeténél, mint elnök. Kapcsolatokat ápolnak külföldi szervezetekkel (Erdély, Lengyelország). A Lengyelországi NOT Czestochowai Szervezettel több mint 20 éve tartanak évente közvetlen delegáció-csere kapcsolatot. Emellett Csoportjukkal bejárták szinte egész Európát és közben lehetőséget teremtettek energetikai ismereteik bővítésére.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Burján Ernő

1942-ben született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1966

1961 és 1966 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar, Erősáramú Szakának hallgatója volt, ahová gépésztechnikusi végzettséggel nyert felvételt. Az oklevél átvétele után 1966-ban a TITÁSZ V. Szolnoki Üzletigazgatóságán helyezkedett el, a kezdeti években a Szolnoki Üzemvezetőségen energetikus, üzemviteli feladatokat ellátva. Ezt követően kiviteli tervezőként dolgozott, majd a szerelési osztályon a kivitelezési, beruházási munkák előkészítését, lebonyolítását végezte. 1992-től összevonták a tervezési, szerelési, valamint a beruházási tevékenységet. A létrejött új osztály - vállalkozási és létesítési osztály - vezetésével bízták meg. 2001-ben történt nyugdíjba vonulásáig az áramszolgáltató felgyorsult szervezeti átalakulása időszakában változatlanul ezeken a területeken dolgozott, feladatköre időszakosan kibővült az új - és többlet teljesítmény igények műszaki-gazdasági feltételeinek megadásával. Szakmai tanfolyamokon (villanyszerelői, villamos műkezelői, stb.) rendszeresen előadott, vizsgáztatott. 1968 óta a Magyar Elektrotechnikai Egyesület, 1975-2003 között a MEE Szolnoki Szervezet vezetőségi tagja, melynek 1991-től 2003-ig titkára volt. Több munkabizottságot vezetett, melyeket vállalati és egyesületi tanulmánytervek elkészítése céljából hozott létre. Szakmai előadásokat, bemutatókat, bel- és külföldi tanulmányutakat, a MEE keretein belül tanfolyamokat szervezett.

Szakmai munkájának elismerései: TITÁSZ Kiváló Dolgozó (1977, 1985), Vezérigazgatói kitüntető oklevél (1998). Társadalmi tevékenységének elismerései: MTESZ Megyei Emlékérem (1984), MEE-ben végzett kiváló munkáért oklevél (1990).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bútor László

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 401/1966

1966-ban szerzett oklevelet a híradástechnika szakán „jó” eredménnyel. Büszke arra, hogy felsőfokú tanulmányait ebben a rendszerektől függetlenül hagyományosan magas szintű intézményben végezhetette. Angol és német nyelvből felsőfokú, orosz nyelvből középfokú állami nyelvvizsgát tett, és 1978-ban elvégezte a Kohó- és Gépipari Továbbképző Intézet Vezetőtovábbképző tanfolyamát. 1966-ban mérnöki munkáját a Műszeripari Kutató Intézetnél (MIKI) kezdte áramkörtervezőként. 1968-ban tevékenységi kört váltott, és 1971-ig ugyanazon vállalatnál értékesítési mérnökként dolgozott (promóciós anyagok szerkesztése, kiállítások rendezése). 1971-től 1974-ig a Metrimpex Műszeripari Külkereskedelmi Vállalat Kairói vevőszolgálati megbízottja volt (az akkor Egyesült Arab Köztársaságnak nevezett országban). 1974-ben visszament a MIKI-hez, ahol előbb a Nemzetközi osztály vezetője, majd az igazgató műszaki titkára lett műszaki-gazdasági tanácsadó besorolással. Ezen munkaköreiben KGST-szakértőként, illetve kiállításszervezőként egzotikusnak mondható helyekre is eljutott (Baku, Jereván stb.). 1980-tól 1986-ig a Metrimpex Műszeripari Külkereskedelmi Vállalat propagandaosztályán lektor volt, a vállalat idegen nyelvű propagandakiadványaiért volt felelős. 1986-tól 1991-ig az Autóipari Kutató Intézet nemzetközi osztályát vezette. Itt többek között a Magyarország és az NDK közötti autóiipari tudományos együttműködés felelőse volt. 1991-től 1996-ig a Számítástechnikai és Ügyvitelszervező Vállalatnál volt alkalmazásban fordító és tolmács munkakörben. 1996-tól 1998-ig a RECOGNITA vállalatnál szoftverdokumentátorként felhasználói kézikönyveket és súgóképernyőket írt angol és német nyelven az optikai karakterfelismerés (OCR) területén. 1999-től 2001-ig az ABLAKSOFT Kft. alkalmazásában egy nagy vállalatirányító szoftverprojekt (ORACLE) fordításán és lokalizálásán dolgozott. 2001-től 2003-ig szoftverdokumentátorként a FORNAX informatikai vállalatnál volt alkalmazásban, ahol többek között munkafolyamat- és munkaerő kezelő szoftverrendszereken dolgozott. 2003 óta nyugdíjas, de egyéni vállalkozóként még most is foglalkozik műszaki/informatikai dokumentációkkal/fordításokkal.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csaba István

1941-ben született Tamásiban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 276/1966

1966-1992 között, egy év kivételével a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott. Beosztása kezdetben tudományos munkatárs, tudományos főmunkatárs majd 1980-82 között a Mágneses mérések és Technológia osztály tudományos osztályvezetője volt. 1982-91 között a Mikrohullámú Komponensek és Anyagvizsgáló Főosztály tudományos főosztályvezetője volt. Feladata a mikrohullámú ferrites eszközökbe beépítésre kerülő mágneses anyagok minősítő méréseinek kidolgozása, speciális mikrohullámú komponensek fejlesztése és kissorozatú gyártása, továbbá a szükséges háttér-technológiák kidolgozása és művelése volt. E tevékenysége során több publikációja jelent meg, nemzetközi konferenciákon is tartott előadásokat. 1992-2001 között a Westel Rádiótelefon Kft.-ben manager, senior manager volt. Feladata volt az NMT450 mobil rádiótelefon rendszer tervezése és a hálózat minőségfelügyeletének irányítása. 2001-2002 évben a Magyar Posta TETRA Távközlési Rt.-ben hálózattervezési igazgató helyettes volt. 2002-2012 között a TEL-ART Kft. saját cégben távközlési hálózat-vezetőtervezéssel és távközlési szaktanácsadással foglalkozott ügyvezető igazgatóként. Tanulmányai, eredményei: a BME-n 1966-ban a villamosmérnöki diploma, 1973-ban a Villamosmérnök-Matematikus szakmérnöki diploma, 1979-ben Műszaki Doktori fokozat Mikrohullámú Méréstechnika szakterületen. Távközlési hálózattervező és szaktanácsadó vezető tervezői jogosultsággal rendelkezett több mint 20 éven át a Magyar Mérnöki Kamara tagjaként. A HTE aktív tagja, továbbá a Professzionális Távközlésért Magyarország (Promotel) Egyesület alapító és jelenleg is aktív tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csikász István

1941-ben született Ócsödön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 31/1967

1964-től 1975-ig a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolán a Hírközlés és Villamosságtan Tanszéken dolgozott oktatóként (Hírközlésemélet, Antennák és hullámterjedés, Villamosságtan). Társ szerzőkkel két főiskolai jegyzete jelent meg. 1975-től 1976-ig egy éves mérnök továbbképzésen vett részt a Kijevi Rádiótechnikai Mérnöki Főiskolán elektronikai harc szakon. 1976-tól 1995-ig a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Elektronikai Hadviselés Tanszékén a Rádióelektronikai Harc (szovjet) és az Elektronikai Hadviselés (NATO; USA) gyűjtő fogalmakkal meghatározott katonai- és szaktudományok alapján kidolgozott tananyagok elméleti és gyakorlati témaköreinek oktatójaként dolgozott. Több jegyzetet (magyar és orosz nyelven) készített, és több cikket jelentetett meg katonai tudományos folyóiratokban. 1996-tól 2010-ig a Nemzeti Hírközlési Hatóság Frekvenciagazdálkodási Igazgatóságán frekvencia-gazdálkodási munkatárs beosztásban dolgozott. Munkaköre: a rádiószolgálatok közötti EMC kérdések vizsgálata, tisztázása és megoldása az NHH nemzetközi és hazai frekvenciagazdálkodási tevékenységének támogatása céljából. E kérdéskörök felölelik a Magyar Honvédség rádiószolgálatait és a polgári rádiószolgálatok közötti, és gyakran a polgári rádiószolgálatok egymás közötti EMC kérdéseinek tisztázását. E munkakörből adódóan vett részt 1997-től 2006-ig a nemzetközi munkacsoportok (ETSI RP 02, CEPT WG SE-27, stb.) tevékenységében valamint a szomszédos országokkal folytatott két- és többoldalú frekvencia koordinációs értekezleteken. 2010 óta az NMHH Mérésügyi Főosztályán dolgozik. Fő feladata az új rádiószolgálatok (4G változatai; GSM-R, UAV adatsatornák, katonai radarok, katonai információ elosztó rendszer, stb.) és a már üzemelő rádiórendszerek együttélési problémáinak kezelésében való közreműködés elméleti és gyakorlati területeken. Tudományos egyesületi tagságai: Magyar Hadtudományi Társaság Elektronikai Informatikai és Robotikai szakosztály (a 90-es években 3 évig a szakosztály titkára); Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület; több szakosztály munkájában vesz részt. 2005-től –hároméves ciklus időtartamban– a HTE vezetőségében az Etikai Bizottság tagja tisztségét viselte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csikós József Miklós

1934-ben született Pozsonyban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 596/1966

1959-1969 között az Oroszlányi Hőerőműben gépészmérnökként dolgozott, és a vállalatvezetés javaslatára tovább tanult a Villamosmérnöki Karon. 1966-ban erősáramú villamosmérnöki, majd a Gépészmérnöki Karon, 1971-ben reaktorteknikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1969-1974 között a Tatabányai Szénbányáknál a szén komplex hasznosításával kapcsolatos kutatásokban, majd kommunális és sertéstelepi szennyvíztisztító berendezések gépészeti és villamos tervezésében és üzembe helyezésében vett részt. E munkái során is úttörőmunkát végzett a számítógép alkalmazásával. 1974-től a Magyar Szénbányászati Trösztnél, majd annak felszámolása után, annak utódszervezeteiben kidolgozta a szénbányászat számítástechnikai információs rendszere koncepcióját és megvalósítási projektjét, amit miniszteri értekezlet fogadott el. A projekt megvalósítása során irányította az iparág szakembereinek a számítástechnikai képzését, és három számítóközpont tervezését, megépítését, üzembe helyezését és karbantartását. 1976 óta műszaki fordítással foglalkozik. Angol nyelvvizsgát 1977-ben tett. 1989-1993 között megtervezte egy kisvállalkozás számítástechnikai rendszerét és üzembe helyezését. Nyugdíjazása előtt egy vágóhídi rekonstrukció villamossági műszaki ellenőri és műszaki fordítási munkáit végezte. Nyugdíjazása után másfél évig hőcserélők konstrukciójával foglalkozott, CAD szoftver használatával. 1999-ben PLC programozói képesítést szerzett, amit hiányszónak érzett a meglévő gépészeti, villamossági és számítástechnikai elméleti és gyakorlati ismeretei integrálásához. 2001. és 2002. évben az Észak-Budapesti Szennyvíztisztító rekonstrukciós munkáiban az erősáramú villamossági, a mérés-technikai és a vezérlés-technikai munkákban a fővállalkozó műszaki ellenőreként dolgozott. Jelenleg nyugdíjban, főleg műszaki fordítással és számítógép szoftverek készítésével foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csizmadia Gábor

1942-ben született Orosházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 364/1966

1966-ban szerzett diplomámat erőáramú szakon. 1966-2004-ig a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat (DÁV) volt a munkahelye. Először gyakornok, majd 1967-től beosztott mérnök lett. Villamos hálózat tervező volt 1968-ig a vállalat szegedi üzletigazgatóságán. Ezt követően a teljes vállalati területen folyó hálózattervezési munkát felügyelte a vállalati központ műszaki fejlesztési osztályán. 1974-ben hálózattervezési csoportvezetővé nevezték ki. A következő fő feladatokkal foglalkozott: a hálózattervezés irányítása, gépi adatfeldolgozás bevezetése ezen a területen, közvilágítási szakmai irányítás, nagy fejlesztési projektek levezénylése, hálózatépítési technológiák kidolgozása, a nagyfeszültségű (120 kV-os) hálózatépítés áramszolgáltatói kivitelezésének bevezetése, Falu. TSZ, iskola és tanyavillamosítás (40000 tanya). 1977-1988 között a vállalat Üzem és Munkaszervezési Osztályát vezette. 1988-tól Szegedi Üzletigazgatóság vezetője lett, melyet 1998-ig töltött be. Ez idő után, mint önálló szakértő dolgozott a vállalat (később Rt.) központjában, főként stratégiai kérdésekkel foglalkozva.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dalnoki Miklós

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 268/1966

1961-ben az elektroműszerész szakmunkás-vizsga megszerzése után a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és szabályozástechnikai szakán szerzett oklevelet. 1966-tól a Műszeripari Kutató Intézet tervező-fejlesztő mérnöke volt. Külső megrendelésekre fejlesztettek új műszereket, szabályozó berendezéseket. 1973-tól az Országos Továbbképzési Intézet tudományos munkatársaként a korszerű igényeknek megfelelő tudás meghatározásában vett részt és készített továbbképzési anyagokat. 1977-től a Magyar Hajó- és Darugyár Óbudai Gyáregységében a szibériai tolóhajók villamos tervezését és kivitelezését végezte. 1980-tól a Híradástechnikai szövetkezet kijelölt termékeinek értékelemzését vezette. 1982-től a Budapesti Közlekedési Vállalat áramellátási gépházainak fejlesztése, újak telepítése feltételeinek meghatározása, döntés előkészítés tartozott a feladatai közé. 1985-től a Lampart Vegyipari Gépgyár Számítógép központját vezette és a zománcégető kemencék elektronikus szabályozásúvá átépíttetésével foglalkozott, majd a csere befejezése után az üzemfenntartást végezte osztályvezetőként. 1991-től a Nemzeti Tankönyvkiadó Vállalatnál tankönyvek lektoráltatásával illetve pedagógus továbbképzéssel foglalkozott csoportvezetőként nyugdíjba menetelig. Az 1990-es évek közepétől aktívan közreműködött a Magyar Tartalomipari Szövetség és az Ágazati Párbeszéd Bizottság munkájában.

Munkája elismeréseként a Hajógyárban 1980-ban Alkotói díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Dán András Miklós

a műszaki tudományok doktora

1943-ban született Budapesten. Villamosmérnöki oklevelének száma: 196/1966

Tanulmányok: okl. villamosmérnök (1966), műszaki tudományok kandidátusa (1983), PhD (1997), MTA doktor (2005). Szakmai tapasztalat: 1971-től dolgozik egyetemi tanárként a BME Villamosmérnöki és Informatikai Kar (VIK) Villamos Energetika Tanszékén (VET). Főbb tevékenységei: oktatás, kutatás a villamos energetika területén. A VET tanszékvezető helyettese 2002-2005 között, 2008-2010, 2010-től a Villamos Művek és Környezet csoport vezetője. BME VIK posztgraduális Albizottsági tag, BME VIK Akkreditációs Bizottsági tag, Informatika szak Doktori Iskola Tanács tag, BME Gépészmérnöki Kar Habilitációs és Doktori Bizottság Tanács tag, valamint a VIK Doktori Tanács tagja. Műszaki készségek, kompetenciák: szakértői készség villamosenergia-rendszerek területén; kutatói készség a villamosenergia iparban, különösen: VER feszültség- meddőteljesítmény szabályozása, dinamikai viszonyai, és a kapcsolódó modellezési kérdések; felharmonikus, asszimetria, feszültségletörés, villogás (flicker) mérés technikája, mérése, keletkezése, terjedése, csökkentése; VER jellemzőinek mérés technikája és mérése (monitoring és állapotbecslés); villamos vasúti állomások felharmonikus szűrése és meddőkompenzálása; közép feszültségű hálózatok földzárlati viszonyai; teljesítményelektronika alkalmazása a VER-ben; megújuló és elosztott energiaforrások, elosztott energiatárolók hálózati csatlakozási feltételei, hatásai. Egyesületi tagságok, közéleti tisztségek: MEE Etikai Bizottság elnöke 2007-től, IEEE Harmonics W.G. Executive Committee; IEEE PES, senior member; MTA Elektrotechnikai Bizottsági tag, Köztisztviselői tag; Elektrotechnika, folyóirat szerkesztőbizottsági tag, stb. Számos tudományos rendezvényen vett részt, valamint nemzetközi kapcsolatok, vendégprofesszori meghívásnak tett eleget. Több mint 46 folyóiratcikk, 94 konferenciaközlemény, 19 független hivatkozás, 150 tanulmány, kutatási jelentés kötődik nevéhez. Díjak, elismerések: Rektori nívódíj (1975), MEE Elektrotechnikai nívódíj (1978), Kiváló Feltaláló bronz fokozat (1988), MEE Déri díj (1989, 2003, 2009), Tiszteletbeli Mérnök Kamara tag (2005), Szent-György Albert díj (2009).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dankai Attila

1941-ben született Nagyváradon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 255/1966

Munkáltatók és beosztások: Budapesti Rádiótechnikai Gyár fejlesztő mérnök (1966-1989), BRG Fejlesztési Intézet Rt.- fejlesztési osztályvezető (1989-1991), Multicom Fejlesztő És Szolgáltató Kft. ügyvezető igazgató (1991- 2006), CODACO Kft. ügyvezető igazgató (2007-2016). Szakmai tevékenységei: ismerkedés a vállalat életével: MEO, Stratégiai fejlesztés (1966-67), gyártmányfejlesztés: UHF-VHF antennák, szűrők, kombinerek, rádiótelefon rendszerek tervezése (1967-2006), Kft. ügyvezetése (1991-2016), szakértői tevékenység (2006-2016). Szakmai továbbképzései: 1980: BME Villamosmérnöki Kar villamosmérnöki szervező szakmérnöki oklevél, 1972: angol nyelvű állami nyelvvizsga, 1990: német nyelvű állami nyelvvizsga. Szakmai sikerek: Szolgálati szabadalmak UHF-VHF szűrők területén, Szakmai publikációk Rádiótelefon rendszerek tervezése témakörben.

Elismerések: Kiváló Feltaláló arany (1979) és Kiváló Feltaláló ezüst (1979) elismerésben és Kiváló Munkáért Miniszteri kitüntetésben (1981) részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. techn. Danyek Gyula Tamás

a műszaki tudomány kandidátusa

1942-ben született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 474/1966

Egyetemi tanulmányai után 1966-tól 1989-ig a Villamos-energiaipari Kutató Intézet Nagyteljesítményű Laboratóriumában vizsgálómérnökként dolgozott. 1989-ig volt az Intézet tudományos főmunkatársa volt. Főbb munkái: vizsgálómérnöki tevékenység NF és KöF berendezések, norma I és biztosítós szakaszolókapcsolók, oszlopkapcsolók vizsgálata, szabványosítása. Távvezetési sodronyok szerkezetének, majd melegedésének vizsgálatához kapcsolódva számítógépes felhasználói programok készítése; a 750kV-os távvezeték szerelvényeinek zárlatbizottsági vizsgálata, részvétel a szerelvények végleges formájának kialakításában; 1972-től a hazai 20 kV-os hálózatok rezonanciás problémáinak vizsgálata, hazai számítógépes mérő és ívoltage szabályzó létrehozása (a kandidátusi disszertáció megvédése, 1984); bányahálózatok csillagpontkezelésének továbbfejlesztése, automatikák kidolgozása mérőeszközök, védelmek, tervezése és készítése. A fenti tevékenység kiszélesítése révén a hazai KöF csillagpontkezelés szakértője: mérések, fejlesztések aktív részese, kivitelezője. 1989-től az ELMŰ Vizsgáló Állomásának munkatársa, majd annak megszűnte után a Főelosztóhálózat (VITO) műszaki szakértője nyugdíjba vonulásáig (2006). Részvétel az ELMŰ Vizsgálóállomás számítógépes méréstechnikai fejlesztésének koncepcionális kialakításában az akkreditálásához kapcsolódó méréstechnikai problémák megoldásában. NF és KöF készülékek gyári minőségi átvevője, lég- és gázszigetelésű kapcsolókészülékek (ring-main-unit) specifikálása, 1989-től nyugdíjazásáig. Aktív fejlesztés a SZTAKI munkatársaival, 1994-től 2006 végéig, 2004-ben több mint 75 termék lap termékfelelőse. A TtK koncepció váltást követően a műszaki specifikációk (standard-ek) és közveszerzési kiírások készítése, a bejött ajánlatok elbírálása, zsűrizése. Mintegy 50 magyar és idegen nyelvű publikáció, tanulmány készült, hazai és külföldi konferenciákon több előadás fűződik nevéhez. 1975 óta a MEE tagja. Az Elektrotechnikában megjelent szakirodalmi munkásságát 1994-ben és 2002-ben Nívó díjjal, 2003-ban Déri-díjjal jutalmazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Daragó Zoltán

1942-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 109/1967

Munkahelyek, szakmai tevékenység: 1966-1991 Észak-magyarországi Vegyiművek Sajóbáony (üzemvezető), 1991-1993 Saszolg Kft. Sajóbáony (villamos ágazatvezető), 1993-2000 társas vállalkozó (nem szakmai jellegű), 2000-2006 BorsodChem Rt. Kazincbarcika (villamos tervezési csoportvezető). Szakmai munkája során széleskörű tapasztalatot szerzett egy vegyipari nagyvállalat villamos energia termelése és szolgáltatása, az erre szolgáló művek és berendezések létesítése, fenntartása, a villamos gépek telepítése, üzemvitele és karbantartása, valamint a villamos irányítástechnika és mérés technika területén. Évtizedeken keresztül vezetett egy vegyipari nagyvállalat teljes villamos energia rendszerének működtetését. Mint energiatakarékossági szaktanácsadó, hosszú időn keresztül részt vett a MTESZ ezirányú szolgáltatásában, többnyire állandósított (energiahatékonyság növelését elősegítő) kiállításain, valamint több esetben végezte a környező települések Önkormányzati intézményeinél energiahatékonysági felméréseket. A KGST felbomlását követően munkahelye megszűnt, így 7 év vállalkozási kényszer után ismét, egy még nagyobb vegyipari cégnél, a BC Rt.-nél folytatta a munkát, ahol jelentős mértékben közreműködött a nagy volumenű fejlesztések villamos tervezésében. Ilyenek voltak többek között a PVC gyártókapacitás bővítése, egy új só-elektrolízis üzem létesítése, TDI és MDI poliuretán komponensek gyártósorainak villamos tervezése, stb. Pályafutása 2006-ban, nyugdíjba vonulásával ért véget.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Daróczy János

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 320/1966

1963-ban tanulmányi ösztöndíjszerződést kötött a Radelkis Elektrokémiai Műszergyártó Szövetkezettel ahol 1966-tól 1989-ig dolgozott, először tervező mérnökként, majd Főmérnökként. Feladata elektrokémiai analizátorok, orvosi berendezések tervezése volt. A világ sok országában képviselte a METRIMPEX Külkereskedelmi Vállalatot kiállítóként, Európán kívül India, Kína, Indonézia, Irak, Jordánia Nemzetközi kiállításain vett részt. Irakban 3, Brazíliában 2 alkalommal a műszereink kezelésének oktatása, betanítása volt a feladata. 1989-92-ig a Trade Coop Kereskedőház alkalmazásában dolgozott, mint gyártásvezető. IBM nyomtatókat és írógépeket szereltek össze, 2 alkalommal volt az IBM amszterdami gyárában megtanulni a technológiát. 1989-től rész, majd egyedüli tulajdonosa az OKTA Elektronikai Kft.-nek, 1992-től ügyvezetőként volt alkalmazásban. A Kft. elsősorban orvosi nagyberendezésekkel foglalkozik, betanítás, szervíz, engineering feladatok, több külföldi cég megbízásából: Nova Biomedical (USA), Dideco (Italy), Cobe (USA), Therakos (USA), Perani (Italy), Medical Solution (Italy). 1975-80 között a BME Általános Kémia Tanszékén külsős oktatóként dolgozott. 2003 óta nyugdíj mellett végzi a szervízmunkát. 1959-től vitorlázó repüléssel foglalkozik oktatóként és versenyzőként, valamint 2010-től a Magyar Vitorlázórepülő Szövetség Alelnökeként tevékenykedik.

15 szabadalom résztulajdonosaként többször kapott Kiváló Feltaláló kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Doan Minh Thep

1935-ben született Hanoiban .

Villamosmérnöki oklevelének száma: 453/1966

Az egyetem elvégzése után 1966-tól 1968-ig Budapesten a vietnámi ösztöndíjas ipari tanulók illetve szakmunkástanulók főfelügyelője volt. 1968-tól 1972-ig a Vietnami Posta-vezérigazgatóság Távközlési igazgatóságánál kezdett el dolgozni mérnökként. 1972-től 1982-ig a Vietnami Postai Tervező Intézetben dolgozott, mint a Vezeték nélküli és Mikrohullámú Tervezőosztály vezető helyettese, majd mint a műszaki osztályvezető. 1982-től 1992-ig az Intézet igazgatóhelyettese volt. 1993-tól a Vietnami Posta- és Távközlési Minisztérium Terv- és Gazdasági főosztályának vezető helyettese volt nyugdíjba vonulásáig, 1996-ig. Magyarországra való visszatérései: 1969-ben a Vietnami Posta-vezérigazgatóság magas rangú küldöttsége tagjaként látogatott Magyarországra a Magyar Posta meghívására. 1970-ben az ORION gyárban 5 hónapot töltött tanulmányúton és átvette a DM-400 digitális mikrohullámú rendszert. 1990-ben 6 hónapos tanulmányúton járt Magyarországon a Magyarország és Vietnam közötti Tudományos Együttműködési Program keretében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Dombi Sándor

*1937-ben született Püspökladányban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 391/1965*

Munkahelyei, feladatkörei: 1965: ERŐTERV Műszaki Fejlesztési Főosztály, tervezőmérnök: gazdaságossági számítások; tanulmányok; 120 kV-os betáplálás tervezése, stb. 1968: Állami Energetikai és Energiabiztonságtechnikai Felügyelet: villamos biztonságtechnikai főea.: tervezési, létesítési, stb.; Szakmérnöki oklevelet szerez. Diplomaterv témája: Az 1000 V-nál nagyobb feszültségű berendezések felülvizsgálatának javasolt módszere; 1981: OMKTI: oktatási menedzser, főea, főtanácsos, a Villamosság Biztonságtechnikája Tanszék, a Felsőfokú tagozat és a Villamos Labor vezetője: a Szak-és Üzemmérnök, továbbá a Felsőfokú tagozaton a villamos és világítástechnikai tárgyak oktatása. Az Intézeti Tanácsban tag. Tantervi, módszertani, koordinációs programok készítése; VB- témakörben publikál; tancélú jegyzetreszekkel, mérési módszertani útmutatókkal szakkönyvrészeket írt, megjelentette a Kábelek Alkalmazásának Kézikönyvét; Országosan szakterületi tréningeket tartott; motorvédelmi segédeszközt szerkesztett; adiovizuális programokat, bemutató oktatótáblákat készített. Vendégtanár és mérési gyakorlat vezető volt a Debreceni és a Gödöllői Agrártud.-i Egy.-en is; MB-i szakértőként VB-i és ált. MB-i felülvizsgálato-
kat végzett; az OMMF megbízásából több oktatási intézményben elvégezte a MB.-i okta-
tás szakértői vizsgálatát. Doktori oklevelét 1984-ben szerezte meg. Részt vett a TCP-6/8
tárcaszintű kutatási célprogram teljesítésében. Disszertációja igazolta, hogy a pusztító
korrózió a védelmi berendezések hatásos működőképességét csökkentik. MB-i szakér-
tőként folyamatosan végzett VB-i méréseket, kock.-értékelést, készített MB-i és Tűzv.-i
Szabályzatokat. Szaktanácsadó; jelenleg információátviteli tesztmérnököket oktat és viz-
gáztat erősáramú továbbképző tanfolyamokon. Tagja volt az MTA Munkatud.-i Bizottság
Mv.-i Albiz.-nak, a Gépipari Tud. Egy.-nek, állandó tagja a MEE-nek és az Egyesület
Érintésvédelmi Munkabizottságának.

Kitüntetései: Kiváló dolgozó kitüntetés (1975), Kiváló Munkáért kitüntetés: (1983), a pécsi Janus Pannonius Tud. egyetemen a IX. Felsőoktatási ankéton Oktatási Tevékenysége Elismeréseként a Haza Szolgálatáért Érdemérem ezüst fokozatát adományozták (1988).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Emődý Zoltán

1943-ban született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 569/1966

1966-1972-ig a Mecseki Ércbányászati Vállalatnál (ismertebb nevén Uránbánya) műve-zető, majd fejlesztő mérnök. 1972-1985-ig a Nehézipari Minisztérium Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézet számítóközpontjában tudományos főmunkatárs, majd műszaki osztályvezető. 1985-től az Intézet Rendszertechnikai leányvállalatának igazgatója. Feladata hardver közeli számítástechnikai fejlesztések a Labor Műszeripari Művekkel közösen (Paksi Atomerőmű, KSH számítóközpont, ESZR gépek kiegészítése, Rába IBM 370 számítógép bővítése). 1990-től a munkatársaival közösen alapított Rex Rendszertechnika Kft. ügyve-zető igazgatója. Tevékenység: az Atomerőmű és a MOL részére folyamatirányítási fejleszté-si munkák végzése 2010 évi nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Eperjesi Andrásné

1943-ban született Munkácson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 302/1966

Egyetemi tanulmányai után 1966-1989 között a Transzvill Gyárban mérőváltó tervező volt, 1989-1991 között VBKM-Transzvill-nél áramváltó csoportvezető volt, 1991-1996 között a Transzvill Kft. műszaki igazgatója volt, majd 1996-2011 között műszaki, gazdasági tanácsadó, minőségügyi megbízott volt. 2011-től igazgatósági tag, minőségügyi megbízottként dolgozik ugyanott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ercsey Zoltán

1943-ban született Kúnhegyesen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 526/1966

A BME Villamosmérnöki Karán villamosmérnöki oklevelet (1966), a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Kereskedelmi Karán, Külkereskedelmi szakon okl. mérnök-közgazda (1970) képesítést és közgazdász doktori címet kapott (1971). Fejlesztő mérnökként kezdett dolgozni (1966), majd a külkereskedelemben (1970-1982) volt mérnök-üzletkötő, később műszaki-gazdasági tanácsadó. Szervezéssel, projektmenedzsmenttel, tervezési és irányítási kérdésekkel 1982 óta foglalkozik, előbb hazai, 1986-tól külföldi vezetési-tanácsadó cég (ek) alkalmazottjaként, majd vezetőjeként. Tanácsadóként került kapcsolatba a német, az osztrák és a cseh vasutakkal, közlekedési vállalatokkal. A MÁV-val 1989-ben, a Knight Wendling (KW) svájci-amerikai tanácsadó cég munkatársaként, a „MÁV 2000” c. tanulmány készítése során került közvetlen kapcsolatba. Később a KW magyarországi leányvállalata ügyvezetőjeként kapott tanácsadói megbízásokat, majd 1999-től nyugdíjba vonulásáig (2005) a MÁV Fejlesztési és Kísérleti Intézetében dolgozott irodavezetőként. Vezetői feladatai mellett komplex vasútfejlesztési kérdésekkel foglalkozott és ezt a tevékenységet nyugdíjas éveiben is végezte. Kiemelten említi a regionális vasutak hatékony működésének témakörét, a vasút-villamosítás gazdaságosságát, és a budapesti fejpályaudvarok fejlesztésének kérdéseit. Családi vállalkozásuk mintegy húsz éve eredményesen látja el egy svájci kábelgyártó és egy - hőkapcsolókat gyártó - német cég képviselőjét. A Keresztény Vasutasok Egyesületének elnöksége 2013-ban kérte fel, hogy kapcsolódjon be az egyesület munkájába az IRM (Nemzetközi Vasutas Misszió) 2013. évi Balatonszárszói Nemzetközi Konferenciájának megszervezése és az egyesület nemzetközi kapcsolatainak ügyintézése témakörben, amely tevékenységet a nemzetközi szervezetben ma is ellátja. Nős, felesége földmérő mérnök. Fiaik: Szabolcs (1969) pénzügyi, Zsolt (1973) informatikai, Zsombor (1981) jogi szakterületre szakosodtak és szereztek doktori címet, illetve PhD fokozatot. Egyelőre öt unokájuk van.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fazekas Albert

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 370/1966

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Erősáramú szakán diplomáját 1966-ban védte meg, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen ipari mérnök közgazdász diplomát szerzett 1974-ben. Az Egyesült Villamosgépgyárban - melynek ösztöndíjasa volt - 1966-ban kezdett dolgozni, ahol az ott szokásos gyakornoki - a különböző gyáregységek, szervezeti egységek működésének, szakmai sajátosságainak, termékeinek és vezető szakembereinek megismerését célzó - körutat követően kis és közepes teljesítményű, esetenként különleges, egyen és váltakozó áramú villamos gépek tekerцselési kérdéseivel foglalkozott. Később az Országos Vízügyi Beruházó Vállalatnál jelentősebb beruházások villamos munkáinak központ referense volt, amelynek keretében tevékenysége a tervezési fázistól a megvalósításig terjedt, együttműködésben tervezőintézetekkel és kivitelező vállalatokkal. 1975-től a Magyar Tudományos Akadémia Központi Hivatala Beruházási Osztálya helyettes vezetőjeként a kutatóhálózat műszergazdálkodási, műszerellátási, műszer-beruházási kérdései mellett foglalkozott az akadémiai K+F tevékenység eredményei hasznosulását támogató szervezeti, infrastrukturális és gazdasági megoldásokkal. Tagja volt az MTA Műszerügyi, majd az MTA Számítástechnika Alkalmazása Bizottságának is. A BME Villamosgépek Tanszékén 1975-től 1985-ig másodállásban oktatott. Az MTA-OMFB által kezdeményezett és elindított K+F Információs Infrastruktúra program programirodáját 1986-tól 1990-ig másodállásban vezette. 1992-től 2001-ig a Pénzügyminisztérium főtanácsosa, az Európai Megállapodás feladattal végrehajtásában közreműködött, többek között a közbeszerzések rendszerének is egyik kidolgozója, különböző nemzetközi szervezetekkel pl. OECD, EK stb. folytatott tárgyalások, általuk szervezett tanulmányutak résztvevője volt. Ezt követően vezetői (igazgatói), vezetői tanácsadói, kincstári biztos; feladatokat látott el, számos előadást tartott, több könyv - műszaki és - közgazdasági tárgyú - társszerzője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fekete-Páris Lajosné Baráth Anna

1943-ban született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 461/1966

1961-ben kezdtem el egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán (csodálatos professzorok tanították, akik egy életre meghatározták életét). Az egyetem befejezése után az Egyesült Izzó Rt.-ben kezdett dolgozni, ide szőlította a társadalmi szerződése. A Félvezető Gyártó üzemben, a planár tranzisztor induló üzemében volt az első munkahelye 1966 - 1968 végéig. Ebben az időben telepített gyárat Kaposvárra az Egyesült Izzó, s mivel a férjét ide kötötte az ösztöndíja, így került az induló gyárba a Fejlesztési Osztályra. Több fiatal mérnök kollegával az lett a feladatuk, hogy a budapesti tapasztalatok, és a helyi adottságok összeegyeztetésével megtervezzék, letelepítsék a rádiócső és tranzisztorállvány gyártást. Ezen a munkahelyen 1971-ig dolgozott, ez után a Budapesti Finommechanikai Vállalat új kaposvári gyárába helyezkedett el, ahol szereldei gyártásvezetőként, majd bemérő vezetőként dolgozott mikrohullámú közvetítő láncok szerelésében és bemérésében. 1981-ben az Ipari Szövetkezetek Somogy megyei Szövetségénél műszaki osztályvezetői feladatot vállalt. Végül 2000-ben megyei titkárként innen ment nyugdíjba. Férje szintén villamosmérnök, egy fiuk és egy lányuk született.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Felcsuti János

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 311/1966

1966-tól 70-ig az ÉM Szerelőipari Tervező Vállalatnál (ÉVITERV) ipari létesítmények villamos hálózatainak tervezési munkáiban, mint tervező dolgozott. 1970-től 1973-ig a Pestmegyei 1. sz. Szövetkezeti Közös Építőipari Vállalatnál (ÉGSZÖV), ipari,- kommunális, - és mezőgazdasági épületek belső villamos hálózatainak, ill. külső - kábel és térvilágítási hálózatainak munkáit irányító-tervezőként végezte. 1973-tól 1976-ig az Építőipari Kivitelező Vállalat (ÉKV) Tervezési Osztályán elektromos szakosztályvezető volt. 1976-tól 1990-ig az MN Építési Tervező Intézetnél (MN ÉPTI) kezdetben mint a Közmű szakosztály, később, mint a Külső Elektromos szakosztály,- végül pedig, mint az összevont Elektromos szakosztály vezetője, katonai létesítmények, - laktanyák, repülőterek, objektumok belső, ill. külső villamos hálózatainak tervezésében vesz részt. 1990-ben, az Intézet megszüntetése után a Közületi Beruházó Vállalat (KÖZBER) Tervezési Osztályán elektromos szakosztályvezető. A munkák jellege ugyanaz volt, mint az MN ÉPTI-nél. 1995-től az Építéstervező és Mérnöki Tanácsadó Iroda Kft. (ÉPTI Kft.)-nél, mely lényegében az MN ÉPTI szakmai tevékenységét folytatta, szakági főmérnökként katonai létesítmények, - laktanyák, repülőterek, objektumok épületeinek belső, ill. külső villamos hálózatainak terveit készíti, majd villamos szakági ellenőr 2009-ig. Tervezési tevékenységet folytatott a PRAXIS Építőipari Tervező és Szaktanácsadó GMK-ban, ill. a PLANUNG Építőipari Tervező és Szaktanácsadó Kft.-ben is. 1972-óta az Építésügyi Minisztérium által történt besorolás szerint „A” kategóriás tervezői, 1986-tól vezetőtervezői, 1982-óta Építésügyi Szakértői engedéllyel végezte munkáját. Jelenleg nyugdíjas.

1988-ban az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztertől Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fidrich Lászlóné Szakáll Anna

1943-ban született Foktón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 282/1966

Diploma védeése után 1966-tól a Szegedi Postaigazgatóság (később: MATÁV Szegedi Igazgatósága) Beruházási Osztálya műszaki tervezési csoportjában, majd, 1970-től az önálló szervezeti egységként működő Területi Tervező Irodáján dolgozott. Feladata a nyomvonalas földalatti távközlési hálózatok létesítéséhez szükséges tanulmány tervek, beruházási okmányok, kiviteli tervek készítése és ezek megépítése során szükséges művezetése volt. Később 1975-től csoportvezetőként, osztályvezetőként irányított több tervezési témát, mellette mindig önálló tervezési munkát is végzett. A MATÁV-on kívüli idegen szervek, mint megrendelők (intézmények vállalatok, fegyveres testületek) részére saját költségbecslései alapján a MATÁV nevében felelősséggel szerződéskötéssel és tervezői díjak meghatározásával, valamint ezek bevételének elszámolásával is foglalkozott. Munkája legnagyobb része a három délföldi megye területéhez kötődik: nagyobb városok helyi távközlési hálózata, valamint ezeket összekötő helyközi nyomvonalas létesítmények. Ezek közül néhány: Szeged-Makó, Kecskemét-Martfű, Gyula-Szarvas kábelek Baja, Szentés, Gyula, Szeged helyi hálózatok. Majd 1988-tól fejlesztési területen dolgozva Szeged város új elektronikus központja létesítéséhez szükséges előkészítési és kivitelezési munkákat koordinálta, különös tekintettel a meglévő elektromechanikus és új elektronikus központok együttműködéséhez szükséges megoldásokra. Önálló szakmai munkája mellett mindig szívesen foglalkozott kezdő munkatársak szakmai betanításával, irányításával, diplomamunkákhoz téma javaslatokkal és külső konzulensként történő segítségadással. Szakmai gyakorlata alapján kérte és kaptam meg a magántervezői és szakértői jogosultságot vezetékes távközlési rendszerek fejlesztéséhez és tervezéséhez, mely tevékenységet néhány évig nyugdíjazása után is folytathatott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor Géza

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 157/1965

1965-ben diplomázott erősáramú szakon. Pályakezdőként a Fővárosi Villamosvasútnál (FVV) tervező mérnökként állt munkába, ahonnan az egyetemi tanulmányaihoz ösztöndíjat kapott. A Járműtervezési Osztályon a villamos motorkocsik felújításához, korszerűsítéséhez, továbbá ezen műhelyi munkákhoz szükséges speciális célgépek, emelőberendezések, próbapadok kivitelezési dokumentációi készültek. Néhány a munkái közül: kismotor próbapad, készülék-próbapad, 16 emelő-pontos járműemelő (csuklós járművek emeléséhez) feszültség alatt álló munkavezetékhez is használható felsővezeték-szerelő gk. 1968-ban a FVV, BHÉV, FAÜ összevonásával megalakuló BKV központi Vállalatfejlesztési Osztályára került. Fő profilként az akkor O szériás gyártás alatt álló csuklós motorkocsi és a még tervezési stádiumban lévő földalatti motorkocsi típus felelőse lett, a gyártó Ganz Vill. Műveknél és Ganz Mávagnál vállalat szakmai összekötői megbízással 1975-ben vezető tervezőként visszakerült az átszervezett Tervező Iroda elektr. tervezési csoportjához. Irányította -többek között- a külföldi beszerzésű járművek (HÉV motorkocsi, Tátra villamos) javításához, alkatrészeik után gyártásához a gyártómű által szolgáltatott dokumentáció honosítását, meglévő motorkocsik fékrendszerének korszerűsítését rugó-erőtárolóval. Átszervezés folytán a METRÓ és HÉV ágazathoz került MEO vezetőnek, 1995-től pedig a METRÓ motorkocsik üzemeltetését, felújítását irányító műszaki főosztály villamos részlegének vezetője volt 2004-es nyugdíjazásáig. 1978-ban BKV delegáltként tagja volt az MSZ 05 40.4302sz szabványt (vasúti járművek létesítési biztonsági előírásai) kidolgozó munkacsoportnak. 1987/88-ban az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság egy munkabizottságának tagjaként résztvett a Villamos Járművek Fejlesztése OMFB elemző tanulmány kidolgozásában. 1993-ban felvették a Közlekedés Tudományi Egyesület szakértői névjegyzékébe.

Kitüntetései: kétszeres Kiváló Dolgozó, BKV-Emlékplakett, Közl. és Postaügyi Minisztériumi Kiváló Újító kitüntetése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor Lászlóné sz. Dengelegi Anna

1942-ben született Nyíregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 264/1966

A végzést követően három éven át az Erőmű Beruházási Vállalatnál a Kispesti Fűtőerőmű bővítésénél az erősáramú rész műszaki ellenőri teendőit látta el. Majd hét éven át a MERT Minőségellenőrző Részvénytársaságnál export-import minőségellenőrzési munkakörben a villamos iparág szinte minden üzemét bejárta. Különleges feladata volt a kb. 90 kuvati transzformátor állomás szállítmány minden alkotó elemének vizsgálata, amely végül egy kéthetes kuvaiti helyszíni ellenőrzéssel zárult. Német nyelvtudását kihasználva részt vehetett a németországi vizsgálatokon is. Ezt követően húsz éven át az Állami Energetikai és Energiabiztonságtechnikai Felügyeletnél (ÁEEF) villamos-biztonságtechnikai munkakört látott el, mely munkakör is kiszállással járt. 1996-tól nyugdíjasként a Magyar Energiafogyasztók Szövetségénél az elnökség tagjaként titkári beosztásban a vezetékes energia-felhasználók fogyasztóvédelmi kérdéseivel foglalkozik. 1979-ben belépett a Magyar Elektrotechnikai Egyesületbe, melynek mind szakmai (mindhárom villamos-biztonságtechnikai tanfolyamon előadástartás, mérési gyakorlatvezetés), mind adminisztratív munkájában (tanfolyam-szervezés, esetenként titkársági helyettesítés) vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor Tamás

1943-ban született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 442/1966

A Videoton célműszer fejlesztésén kezdett dolgozni. Ő vezette a Kairóba szállított TV gyártó sor célműszerezését. A számítástechnikai profil indulása (1971) után, távgépírókat, modemeket, terminálokat fejleszt az Adatátviteli Osztály vezetőjeként. 1976-tól az Alkalmazói Software Labort irányította, ahol adatrögzítő, szövegszerkesztő, termelésirányítási, ügyviteli software rendszereket fejlesztettek. 1982-től a KFKI, SZKI és Videoton közös vállalata, a Számítástechnikai Kísérleti Üzem Betéti Társulás igazgatójává nevezték ki. Videoton technológiával itt gyártották a két bp.-i intézet fejlesztéseit (TPA, R15) és Videoton speciális rendszereit, mint pl. Ferihegy 2 utas tájékoztató. 1987-től a Videoton Automatika igazgatója, feladata az új profil, a robotika és automatizálás bevezetése. Ennek eredménye egy szerelő-, egy hegesztő, egy oktató robot és egy szerszámgép vezérlő kifejlesztése és gyártása volt. Az Ipari Minisztérium által elindított Átfogó Minőségvezetési Rendszer alkalmazása során a cég 1990-ben IIASA-Shiba díjat nyert. 1992-től a Ganz Gépgyár csoportnál, a Ganz-David Brown (GDB) és a Ganz Vagon vezérigazgatója. A GDB vasúti hajtóműveket fejlesztett és gyártott, pl. a debreceni villamos hajtóművét. A cég 1997-ben BNV Díjat kapott a padlóalatti hidrodinamikus vasúti sebességváltó kifejlesztéséért. A GDB 1997-ben Nemzeti Minőség Díjat nyert, 1999-ben pedig az Európai Minőségi Díj versenyen döntős helyezést ért el. 2002-2004-ig a környezetvédelem területén tevékenykedő Körte-Organica igazgatósági tagja és vezérigazgatója volt. A cég 2003-ban Innovációs Nagydíjat, 2004-ben pedig az Év Vállalata címet nyerte el. 2004-től a Körte Zrt. első számú vezetőjeként dolgozott. 2008-2012-ig nyugdíjas egyéni vállalkozóként vezetési tanácsadással foglalkozott. További diplomák: Országos Vezető Képző (1985), Pénzügyi és Számviteli Főiskola (1998). Társ. aktivitás: Neumann János Számítógép-tudományi Társaság Fejér megyei titkár (1976-1990.), Európai Minőségi Díj auditor (1998-2002), Magyar Minőség Társaság lg. tag (1998-2002), TÜV Rheinland Irányító Biz. tag (2002-2015).

Kitüntetései: A Nemzeti Minőségi Díj Nagykövete, Magyar Minőség Társasági Érem.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Forrásy Csaba

1943-ban született Nyírbátoron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 584/1966

1966-ban a Villamosmérnöki kar Híradástechnikai szakán végzett. Érdeklődésének megfelelően a Medicor Művekben helyezkedett el. 1968-ban a BME Oktatástechnikai Osztálya Elektronikus Csoport vezetője volt 1976-ig. 1976-tól a BME Útépítési Tanszékén dolgozott 2004-ig, nyugdíjazásáig, mint tanszéki mérnök. Az ezen a szakterületen előforduló fizikai mennyiségek elektronikus mérési eljárásainak és műszereinek a fejlesztése volt a feladata.

Három szabadalomban szabadalmi társ és birtokosa a „Kiváló feltaláló kitüntetésnek”, ezüst fokozat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Friedrich Márta

1933-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 616/1966

BME Villamosmérnöki Karán 1966-ban kapta meg Erősáramú Villamosmérnöki diplomáját. 1972-ben Szervezési szakmérnöki oklevelet szerzett. Egyetemi doktori címét 1975-ben kapta a BME-n disszertációjának megvédésével. Húsz éven át a Debreceni Tervező Vállalat, majd jogutódja, a KELETTERV Villamos tervezési részlegének vezetője volt. 1984-től Budapesten, a KÖZTI irányító tervezője, innen ment nyugdíjba 1987-ben. Aktívan vett részt a műszaki tudományos életben. OMF-tanulmányok Bíráló Bizottságának volt a tagja; valamint több tervező intézet tudományos Tanácsának is. Tervezési segédletek kidolgozásában közreműködött és azokat publikálta is. 20 éve „Az Idős Nyugdíjas Villamos Szakemberek Megsegítéséért” alapítvány kuratóriumának elnöke.

Szakmai munkáját számos hazai és külföldi kitüntetéssel ismerték el (Építőipar Kiváló dolgozó 1975, Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés 1978, magyar és szovjet kormány-kitüntetés az orenburgi munkák tervezéséért 1979, szovjet kitüntetés az ungvári szálloda tervezéséért 1980). 2003-ban szakmai-tudományos és társadalmi munkája elismerésé-ként a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Életpálya - díjat adományozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Füle András

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 238/1966

1966-tól kezdve a Budapesti Eötvös Lóránd Tudományos Intézmény Digitális laboratóriumában dolgozott, mint segédmunkatárs. Feladata, hogy a főnöke által papíron megtervezett geofizikai digitális adaptert az orosz MINSZK2 komputerhez a kapcsolási rajzokból fizikailag működő formában megtervezze és megépítse. Végül az egész digitális geofizikai adatfeldolgozó megépítése és kipróbálása a computerhez csatolva a főnöke és a geofizikusok jelenlétében óriási sikerrel járt, mert nemcsak a digitalizálási terv, hanem minden más kitűnően működött. 1968-ban Olaszországba ment, majd Bécsbe, ahol a Norma Elektrische Massgerate GMBH cégnél alkalmazták technikusként. 9 hónap után kivándorlási kérelemmel Kanadába költözött (1969). Torontóban a minneapolis (USA) Control Data Corporation kanadai részlege technikusként alkalmazta. Egy minneapolis fél éves tanfolyam befejezése után áthelyezték Montrealba, ahol a Bell Telefonnál lévő Control Data komputer center teljes fenntartásával, karbantartásával, javításával bízták meg. 1972-ben a Control Data Corporation Toronto külvárosában épített gyárába jelentkezett, és kb. húsz évig volt a Control Data Canada Ltd.-nél egyre emelkedő pozícióban (végül mint gyártás főmérnök). 1973-ban a Torontói Egyetem Mérnöki karával elismertette mérnöki diplomáját, így megkapta a P. Eng. (Professional Engineer) képesítést Ontarióban. Néhány jelentős munka: 1980-1982 felfedte, hogy a CDC CYBER 930 computer kezelési monitorját, amelyet maga a komputer vezérel, helyettesíteni lehet egy CP/M-86 alapú asztali microcomputerrel. 1984-1989 megtervezte a világ első Computer Integrated Manufacturing elvén alapuló komputer kártya építő berendezést, amely az Adapt robot köré épült. A gép tökéletes siker volt, ezért a Control Data szabadalmaztatta: USA szabadalom 4,922,434. 1989-2000-ig 3 különböző Főiskolán tanított digitális elektronikát, és logic tervezést, az Intel 8086 microprocessor-t, beleértve a programozását is.

1980-ban Technical Excellence Award-ot kapott az általa megírt CDC Cyber 170 central processor unit hibakereső programjáért. A program nemcsak megtalálta a hibát, hanem ki is mutatta a több száz komputer kártyából a hibásat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gaál László

1942-ben született Szentesen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 253/1966

A diploma sikeres megvédése után (témája: felvezető nyúlásmérő bélyegek) szülővárosába, Szentesre került a Kontakta nevű villamos alkatrészgyártó céghez. Egy év után nagy meglepetésére nyugati útlevelet kapott és kiutazott Nyugat-Németországba (70 dollárral a zsebében). Miután pár hónap alatt megtanult németül, elkezdett dolgozni, mint villamosmérnök. Munkahelyei: Frieseke@Hoepfner GmbH, FAG-Kugelfischer GmbH, LUKAS Hydraulik GmbH, Luvra Hydraulik GmbH. Egy munkáját bejelentette szabadalomnak: egy ulmi KÖGEL AG nevű firmának sokkerékes (10-40) óriás „teherautókat” automatizált szervohydraulikus kormányval (minden kerék külön kiszámított szöggel). 2007-ben 40 év munka után nyugdíjba ment. Tankörtársai közül Tomcsányi Gyulával, Orbán Lajossal (Jegenye), Vágási Jánossal (Cserpák) es Szécsi Dezsővel (Csingoca) sikerült valamennyire kapcsolatot tartania. Első gyerekkori szerelmével 47 éve házasok, két lánya és 3 unokája van.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gabriel Dragffy

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 599/1966

Diplomázását követően az ELKISZ-ben mint fejlesztőmérnök digitális műszereket tervezett, 1968-ban Nagy-Britanniába emigrált. A Transitron Ltd cégnél tervező mérnökként integrált áramkörök tervezésében vett részt. 1970-ben SGS-Fairchild brit részlegéhez ment, mint a vállalat mikroelektronikai termékeinek műszaki tanácsadó mérnöke. 1972-ben a Burroughs Machines fejlesztő részlegénél csoportvezetői beosztásban berendezés-orientált nagybonyolultságú (VLSI) integrált áramkörök tervezéséért volt felelős. 1978-tól a Racal Microeletronic fejlesztési osztályvezető helyetteseként a cégcsoport felhasználó-orientált (ASIC) integrált áramköreinek tervezését vezette, amelyek a katonai híradástechnikai berendezésektől a laboratóriumi elektronikus műszerekig terjedtek, 1984-ben távozott az iparból. A University of the West of England (UWE) egyetemén mint adjunktus folytatta munkásságát. A UWE-n és a Bristol University egyetemeken a VLSI Áramkörök Tervezése, VLSI Rendszerek Tervezése és a Rendszerek Tulajdonságalapú HDL Modellezése tantárgyakat oktatta amelyekben 3 könyvet írt. E témákban a University of Cape Town, Katholieke Universiteit Leuven, Budapesti Műszaki Egyetem és a Technische Universität Wien egyetemeken is oktatott ill. előadott. Kutatási területe a VLSI technológiával kivitelezett rendszerek felépítésének tökéletesítése, meghibásodás diagnosztikája; evolúciós algoritmusok kapu és funkcionális-szinten történő felhasználása új VLSI áramkörök és struktúrák optimális hardware szintű létrehozására, és az embriológiában valamint az egysejtű baktériumokban fellelt biológiai mechanizmusok és folyamatok által inspirált nagy megbízhatóságú, hibátűrő VLSI rendszerek megvalósítása. 2001-ben a két bristoli egyetem által alapított Bristol Robotics Laboratoryban létrehozta a Bio-Inspirált VLSI Research csoportot, ahol az oktatásból 2006-ban visszavonulva továbbra is tevékenykedik. Több mint 35 cikke jelent meg nemzetközi tudományos folyóiratokban, ill. konferenciákon. Meghívott tudományos bírálója az IEEE Transaction on VLSI, az ISA Transactions, a Reliability Engineering and System Safety műszaki folyóiratoknak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gál Jenő

1943-ban született Kassán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 245/1966

Tevékenységei: 1964-ben a BME Elméleti Villmosságtan tanszéken demonstrátorként gyakorlatot vezetett és TDK díjat nyert társszerzőként (digitális vizsgáztató gép). 1966-tól Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában fejlesztő mérnök - főkonstruktor h.: EMG 830, az első magyar fejlesztésű és sorozatgyártott második generációs számítógép, háttértár csatolásainak (mágnesszalagos tároló, fix mágneslemezes tároló, cserélhető mágneslemezes tároló) tervezése, gyártásbavitele. Nemzetközi konferencia előadások EMG 830 háttértárolóiról. UNDP ösztöndíj az ESSEX University-n (számítógép tárolók hierarchikus rendszerei). 1971-től SZKI-ban tud. csop. vez. - igazgató h. : CII francia céggel kooperáció MITRA 15 számítógép fejlesztésre, R15 számítógép fejlesztés, gyártásbavitel (szelektor csatorna létrehozása, mikrodiagnosztika koordinálása); ESZR, szocialista országok közötti, kooperációban háttértárak szakértője. A BME Továbbképző Intézetben tanfolyamok tartása (számítógép hálózatok, számítógép perifériás berendezések, IBM PC AT HW-SW opciói címmel). PROPER 16 személyi számítógép lokális hálózatának fejlesztése. 1991-től MEDIKONTACT Kft.-ben ügyvez. ig.: orvosi műszerek, eszközök külföldi cégképviselése, kereskedelme. 1993-tól OMKER Rt.-ben vezérigazgató h.: kereskedelmi informatikai rendszer irányítása, BBS rendszerű telekommunikációs értékesítési rendszer létrehozása kórházak részére. 1995-től Coopers & Lybrand majd PriceWaterhouseCoopers tanácsadó cégeknél IT senior manager: Lotus Notes csoportmunka alkalmazói rendszer, pénzügyi elszámoló rendszer irányítása. 2000-től GE Power Systems-nél IT manager: zöldmezős gyártelepítés informatikai rendszerének kialakítása, üzemeltetése. Kelet-európai régió IT hálózat felügyelete. 2005-től HQ Pharma Kft.-nél ügyvez. ig.: gyógyszeripari és vegyipari molekula szűrőrendszerek kereskedelme, műszaki tanácsadás.

Elismerései: 1982. OMFB kiváló dolgozó oklevél.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gémes Ferenc

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 555/1966

A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán 1966-ban, mint a Beloiannisz Híradástechnikai Vállalat (BHG) ösztöndíjasa kapott mérnöki diplomát. A BHG gyártmányfejlesztési osztályán kezdte tervezői munkáját a svéd Ericsson licence honosításával. A BHG Gyártmányfejlesztési osztályánál főállalkozói beruházó lett. Főállalkozóként 1972-ben a Honvédelmi Minisztériumba került műszaki beruházói munkakörbe. Telefonközpontok tervezése volt a feladata. Második diplomáját 1977-ben szerezte a BME Gépészmérnöki Kar Gazdaságmérnöki szakán jeles eredménnyel. Időközben a Honvédség Postai Katonai Szolgálatára került műszaki beruházások főállalkozójaként. A munkája az Elektronikai Igazgatóság postai és honvédségi távbeszélő hálózatok fejlesztésére kiírt beruházások, fejlesztések időrendi tervezése volt. Az Elektronikai Igazgatóságon tervezőmérnökként dolgozott nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gemeter Jenő

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 241/1966

Munkahelyei: 1967. Ipari Műszergyár Iklad, a villamos próbaterem vezetője. 1973. Kandó Kálmán Főiskola, a Villamosgépek Tanszék adjunktusa. Oktatás mellett különböző villamos gépek tervezése, mérése, gyártáselőkészítés, technologizálás. Szabadalmak: Középfrekvenciás motor permetező szórófej hajtásra (1967), Elektronikus komm. motor vill. hajtású járművek számára (1996). Érdeklődési, kutatási területei: villamosgépek tervezése, gyártása, mérése, elektronikus kommutációjú motorok, próbapadok, minőségbiztosítási eszközök.; autonóm villamos hajtású járművek; és a számítógéppel segített tervezés, rajzolás (CADy, AutoCAD, ProDESKTOP). Számos főiskolai jegyzetet, publikációt írt a fenti témakörökben. Oktatott tantárgyai: Villamos gépek, Automatizálás villamos gépei, a CAD. A Villamos gépek tárgyfelelőse az energetika szakirányon és az E3 villamosgépek labor felelőse. 2003-ban ment nyugdíjba, de 2009-ig óraadóként folytatta a tanítást az Óbudai Egyetemen, mint kiegészítő tevékenységet folytató vállalkozó.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Georgi István

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 242/1966

1959-61 időszakban az akkori Villamosgép és Kábelgyárban (később EVIG) betanított munkakörben az aszinkrongép próbateremben dolgozott. Egyetemre való felvételét követően un. társadalmi ösztöndíjat kapott tanulmányai idejére, így adott volt a végzés utáni elhelyezkedés az EVIG-ben 1966-ban. Az alábbi állomások voltak: Szerkesztési Főosztály Villamosgép Szerkesztés; Ipari elektronika fejlesztés csoport csop. vez; 1973. Karl Duisberg ösztöndíjjal az Aachen-i Főiskolára „Methodisch Konstruieren” témakörben; 1974-től a Készülék és Ipari elektronika gyártástechnológia osztály vezetése; 1974 középfokú nyelvvizsga német nyelvből; 1980-tól Készülék majd Villamosgép Értékesítési osztályvezetés, hangsúly az exporton. 1989-ben az ALKO-KOBER Gmbh vegyesvállalatot alapított ahová meghívták ügyvezetőnek. A kapcsolat az EVIG villamosgép exportja révén már sok évre visszamenően fennállt. 1996-ban önálló Kft.-t alapított, amely 2011-ig működött majd megszűntették. Jelenleg nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gera Jenő

1943-ban született Kispesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 314/1966

Erősáramú villamosmérnöki diplomája megszerzését követően 1966-tól 1969-ig az Újpesti Cérnagyár energetikusaként tevékenykedett. 1969-től 1984-ig az IPARTERV tervezője volt, számos ipartelep, középület és lakóház villamos berendezését tervezte meg, ill. ezek tervezésében vett részt (pl.:Oelsnitz-i könyvelőgépgyár, Bp. Folyondár u. lakótelep, Iparművészeti V., Videoton ajkai trf-áll., Csepel Csőgyár, Szolnoki Papírgyár, DV Konverteres acélmű üzemirányítási épület, vízügyi beruházások, stb.). Közben 1974-1977-ig Algériában dolgozott szakértőként - főként tervezői munkát végzett (reptéri kormányváró, vásárcsarnok, lakótelep, iskolák stb. villamos berendezése, közvilágítás).

1979-ben francia nyelvből állami nyelvvizsgát tett. 1984-től 1991-ig a KIPTERV tervezőjeként németországi szénbányák, valamint hazai irodaépületek, üzemek, lakóházak, stb. villamos berendezésének tervezésében vett részt. 1991-től 1997-ig a VIV Rt., majd a cég tulajdonosváltását követően a Siemens Rt. alkalmazottja volt, különféle Ipartelepek, irodaépületek, stb. villamos berendezésének kivitelezésében, ill. annak előkészítésében vett részt (Magyar Suzuki Zrt., EMKE irodaház, stb.). 1997-től 2005-ös nyugdíjba vonulásáig a DUVERZIO Kft.-nél dolgozott mérnök-üzletkötőként. A fentiek mellett GMK-k tagjaként, ill. magántervezőként középületek, lakóházak, üzemek; budai várnegyedbeli műemléképületek stb. villamos berendezését tervezte meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gergely Antal

1942-ben született Gyulán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 455/1966

1966-ban a diplomája megvédése után a Távközlési Kutató Intézetnél (TKI) kezdett dolgozni, mint tudományos segédmunkatárs. Mikrohullámú cső kutatás-fejlesztési munkákba kapcsolódott be. Pár év múlva a munkát az Egyesült Izzó (EIVRT) Kutató Intézetében folytatta, mint tudományos munkatárs. Később a Tungstam Vákuumelektronikai Fejlesztési Főosztályán, majd az Adócsőgyárban dolgozott 1993-ig. Szakmai tevékenységi területe ez időszakban mikrohullámú csövek mérése, áramkörének tervezése, gyártásközi- és minősítő vizsgálati módszerek kidolgozása, egyes technológiai problémák megoldása. Részt vett UHF IV-V. TV frekvencia-sávú haladóhullámú csöves erősítő-, honvédségi lokátor-technikai célú kiszajú haladóhullámú csöves erősítő család-, valamint nagyteljesítményű 2,45 GHz frekvenciájú magnetronos szárító berendezés kifejlesztésében. 1993-tól az Antenna Hungáriánál (AHRT) helyezkedett el. Az AHRT Üzemeltetési Igazgatóságán az országos gerinc- és felhordó-hálózati berendezések üzemeltetésének, fenntartásának irányítási munkáiban vett részt. 2003-tól az Antenna Távközlési Szolgáltató Rt.-nél csoportvezetőként folytatta a munkát. 2006-ban vonult nyugállományba.

Szakmai pályafutása során munkássága elismeréseként Kiváló Ifjú Mérnök-, Kiváló Dolgozó Kitüntetést, Kiváló Munkáért Jelvényt, Kiváló Feltaláló Kitüntetés ezüst fokozatát kaptam.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gerlits Péter

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 217/1966

1961-ben felvették a BME Villamosmérnöki Kara Műszer- és Szabályozástechnikai Szakára. Honvédségi ösztöndíjat kötött. 1966-ban diploma munkáját megvédve jó eredménnyel végzett. Előléptették főhadnagynak. Beosztották a Felderítő Csoport Főnökség (FCSF) rádió felderítő szolgálatához. Kiképzést kapott a Szovjet Felderítő Főcsoportfőnökség (GRU) Rádiótechnikai Felderítési tanfolyamán. Keszthelyen részt vett az önálló Rádiótechnikai Felderítő (RTF) zászlóalj megalapításában. A tiszti állománynak tanította az RTF technikai alapjait és a berendezés ismereteket. A Magyarországra érkezett új berendezések kezelésének elsajátítását és rendszeresítésüket irányította. A Zrínyi Miklós Katonai Akadémián oktatta az RTF technikai alapjait és készülék ismereteit. Megírt egy egyetemi jegyzetet. Következő beosztása a FCSF átvételi alosztályának vezetése volt. Az alosztály feladatát kezelte a nyíltan és fedetten beszerzett technikai anyagok minőségi átvétele. 1975-től 1980-ig külszolgálatot teljesített az EFE TT-én főtisztként, a rádióelektronikai harc, légvédelem és repülési területeken. Hazatérése után a rádió felderítési eszközök fejlesztési osztályán dolgozott téma felelősi beosztásban. A fejlesztésekben a BME karaival, kutató intézetekkel és ipari vállalatokkal működött együtt. Részt vett csapatgyakorlatokban, külföldi gyakorlatokban, nemzetközi értekezleteken, technikai szemléken, terep mérésekben, haditechnikai bemutatókon. Tagja volt Kiss Károly Hadtudományi Körnek, ahol előadást és videó film vetítést tartott a Személyi számítógépek katonai alkalmazhatósága címen. Három szabadalommal vett részt, tanulmányokat és szakmai cikkeket írt. Nyugdíjazás után a Rhode and Schwarz cég NAP típusú műszerére alapozva egy Automatizált VSWR (Feszültség és állóhullám arány) mérő rendszer tervezését és programjának megírását készítette el. A hardver tervezését és elkészítését a BME Mikrohullámú tanszékének munkatársai végezték. Nyelvvizsgálói: Orosz felső fokú és angol alsó fokú állami nyelvvizsga. Jelenleg a Felderítők Társasága Egyesület tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gesztelyi István

1934-ben született Tokajban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 473/1966

1952-ben megkezdte tanulmányait a Kossuth Lajos Tudományegyetem Természettudományi Karának matematika-fizika szakán. 1957-ben kapott középiskolai tanári oklevelet. 1960-ban lett a BME Villamosmérnöki Karának levelező hallgatója, miközben a Debreceni Fazekas Mihály Gimnáziumban töltött be tanári állást. 1966-ban vette át a villamosmérnöki diplomát, és ugyanebben az évben sikerrel pályázta meg a Debreceni Orvostudományi Egyetem (DOTE) Élettani Intézetében meghirdetett tanársegédi állást. Új munkahelyén bekapcsolódott az oktató és kutató munkába. Tudományos területe: a vízizom ingerületi tanfolyamait kiváltó és az azt kísérő elektrofiziológiai történések vizsgálata volt. Munkacsoportuk és saját eredményeiről publikációkban és kongresszusi előadásokban számoltak be. 1971-ben egyetemi doktori (med. biol.) szerzett. 1975-ben megpályázta és megkapta a Bessenyei György Tanárképző Főiskola fizika tanszékén meghirdetett docensi állást, de tudományos munkáját továbbra is a DOTE-n folytatta. 1989-ben meghívást kapott az USA-beli Oklahoma állam orvosegyetemétől, hogy egyik munkacsoportjuk munkájában, mint elektrofiziológus vegyen részt. Két évig ösztöndíjasként dolgozott az Egyesült Államokban. Elért eredményeiről az 1990. évi New Orleans-i Cardiovascularis Kongresszuson megtartott előadásban, valamint publikációkban számoltak be. 1996-ban vonult nyugalomba, és volt ideje elgondolkodni arról, hogy a két diplomája milyen jól kiegészítette egymást, és milyen nagy szerepet játszott az élete alakulásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Glofák F. Péter

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 495/1966

1966-ban a Magyar Villamos Művek tanulmányi ösztöndíjasaként végzett. 1966-tól a Budapesti Elektromos Műveknél kezdett dolgozni a Kábelszerelési, a Műszaki Fejlesztési, majd a Műszaki Előkészítési osztályon. Ezen időszak alatt hurkolt középvezetékű hálózatok számítógépes tervezésével foglalkozott. 1969-ben a Kiváló Ifjú Mérnök mozgalom keretében országos második díjat nyert a háromfázisú visszacsatoló automatika logikai elemekkel témájú szakdolgozatával. 1971-től 1974-ig a VBKM Transz vill gyárában volt az elektronika csoport vezetője, ahol az írisztoros vezérlőberendezések, elektronikus időrelék, orvos elektronikai berendezések fejlesztésével foglalkozott. 1974-től a Villamosipari Kutató Intézetben dolgozott, mint tudományos munkatárs, majd 1975-től 1987-ig a 22. Automatika Osztály tudományos osztályvezetője volt. Hibrid autóbust, később a korszerű energiatakarékos (mért 17% energia megtakarítás) csuklós trolibuszt, kaszkád hajtásokat, mikroprocesszorra alapozott mikroszámítógépeket fejlesztettek. Szakmai irányítása alatt dolgozták ki a mikroprocesszorra épülő gyógyszerkutatót segítő, ill. más célú mérő, adatgyűjtő és adatfeldolgozó számítógépes rendszereket: feltételes reflex kondicionáló berendezés, 12 csatornás patkány vérnyomásmérő rendszer, 5 csatornás motilitás-mérő, izolált szerves mérőrendszer, akciós potenciál kiértékelő, pyrogen tester, mikroszámítógépes felvonóvezérlés, digitális próbapad vezérlő és mérőegység. 3 szakkönyv szerzője, valamint 14 szakcikk társszerzője. A Gumikerekes járművek villamos hajtása című társ szerzője, mely művükért nívódíjat kaptak. Alkalmi külső munkatársa volt a Kohó- és Gépipari Minisztérium Műszaki-Tudományos és Tájékoztatási Intézet referáló szolgálatának. Tíz megadott szolgálati szabadalom társtulajdonosa volt (ebből egy európai szabadalom). Az elektronikus számítás és szervezéstechnikai elem és rendszer (H/24) szakterületen műszaki szakértő volt. 1990-1994 években az OTP-nél számítástechnikai beszerzési, üzemeltetés szervezési területen dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gossmann Ferenc

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 218/1966

1966-ban védte meg villamosmérnöki diplomáját, ezután a VILATI tervezőmérnöki állás ajánlatát elfogadva, a következő 12 évben a Folyamatszabályozási Irodán dolgozott. Főbb tevékenysége az akkori NDK középületei klímájának tervezése volt. Német nyelvtudással ezek kivitelezési munkáit a helyszínen irányította. Itt említené meg, hogy a BME Műszer- és Szabályozástechnika szakán végzése után néhány évig a diplomavédések idején (ipari folyamatok méréstechnikája témájú dolgozatoknál) meghívott, külsős vizsgabiztos volt. 1978 tavaszán az INTERÁG Rt. képviseleti állását pályázta meg. Az első években az angol Taylor cég képviseletét látta el, számos hazai olaj-, gáz-, és vegyipari beruházásához (TVK, TIFO, Péti Nitrogénművek, stb.) szállítottak irányítástechnikai rendszereket. Az INTERÁG később megbízta a Staefa Control System svájci klímaszabályozó és felügyeleti rendszereinek képviseletével. A cég forgalom növekedése olyan eredményes volt, hogy 1988-ban a svájci cég először hazai vegyesvállalatot, majd 1991-ben Staefa Kft. néven saját vállalatot alapított, melynek ügyvezető igazgatója volt. 1992-ben a svájci konzern managementjét meggyőzték a megbízható hazai munkaerő háttéréről, így évi kb. 30 ezer miniatűr szellőző szabályozó legyártásával is megbízta őket. 1996-ban, a szakmán belül a két vezető svájci cég fuzionált, ettől fogva a Ladis-Staefa hazai ügyvezetését látta el, kb. 60 magasan kvalifikált munkatárssal. Főbb létesítményeik ezekben az években: Külügyminisztérium, MNB, Rendőrpálya, Matáv, ITC III., Audi Győr, Kempinsky Hotel, Corinthia Hotel, Egis, Richter, Chinoin épületfelügyeleti rendszerei. 2003-ban a Siemens AG. vételi ajánlatot tett a Landis-Staefa cégre, így átkerültek a Siemens Rt.-hez, ahonnan 2004-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gottwald Péter

1943-ban született Győrben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 286/1966

1961-ben nyert felvételt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. 1962-63-ban Simonyi Károly, majd 1965-66-ban Valkó Iván Péter professzor úr mellett demonstrátor volt- Népköztársasági Ösztöndíjjal - majd az akkori Elektroncsövek és Félvezetők Tanszék oktatója lett. 1978-ban dr.-Ing., majd 1995-ben PhD fokozatot szerzett. 1995-ben a FEANI-tól Eur-Ing. minősítést kapott. Oktatómunkája témáját a mikrohullámú elektronikus eszközök és a vákuum- és félvezető eszközök képezték. Több egyedi elektronikus mérőberendezést fejlesztett ki, az akkori Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. számára. A Magyar Tudományos Akadémia Műszaki Fizikai Kutatóintézetében konzulensként segítette a mikrohullámú félvezető eszközök fejlesztését (1985-1989). 1989-95 között több OTKA kutatásban vett részt, illetve volt témavezetője. Egy EU kutatási programban (Copernicus) is részt vett. 1977-78-ban az RWTH Aachen Institut f. HLT ösztöndíjasa volt. Ide 1989, 90, 91-ben is visszatért kutatóként, majd az Universität Duisburg - HLT fogadott vendégkutatóként (1986), (1989), (1990). 1990-1995-ig szoros együttműködésben folytatott kutatómunkát a TU-Darmstadt - Institut f. HFT vendégként. Párhuzamosan az FH-Darmstadt - University of Applied Sciences - Electrical Eng. vendégprofesszorként (1991-93) mikrohullámú- és opto-elektronikus eszközöket oktatott, és kutatási feladatokat végzett a Deutsche Telekom részére. Hazatérve a MTA Anyagtudományi Kutató Intézetében dolgozott 2003-ig. Szakmai tevékenysége súlypontját az intermetallikus félvezető eszközök optimalizálása és a passziválási eljárások által influált alacsonyfrekvenciás zajjelenségek kutatása képezte. Az MTA Köztestület tagja. Közel száz nemzetközileg máig is hivatkozott – többnyire „első-szerzős” publikáció, és két szakkönyv képezi a tudományos kutató munkája lenyomatát.

Szakkönyvét Nívó-díjjal honorálták (1985), magyar publikációi elismeréseként kétszer kapott Pollák-Virág-Díjat (1991), (1995). Szakmai honlapja: <http://mono.eik.bme.hu/~gottwald>

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Göloncsér József

1942-ben született Kispesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 181/1966

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnika szakán szerzett diplomát 1966-ban. Bekapcsolódott a Simonyi Károly professzor által vezetett Elméleti Villamosságtan tanszék munkájába. (TDK pályázat, demonstrátori feladat ellátása, példatár szerkesztésében közreműködés). 1966-1974 között a Csepel Művek Szerszámgyépgyárának tervezési irodáján dolgozott, 1969-től a Villamos Tervezési Szakosztály helyettes vezetőjeként. Feladatát elsősorban az NC, majd CNC és AC gépek automatikai és villamos be rendezéseinek tervezése képezte. Szakkiállításokon vett rész, előadó volt konferenciákon és cikkeket publikált társszerzőként. Bekapcsolódott a GTE és MATE csepeli tagozatainak munkájába. 1966-1972 között az ELTE TIK esti hallgatójaként alkalmazott matematikusi képesítést szervezte. 1974-1979 között hazánk párizsi Kereskedelmi Kirendeltségén dolgozott. Aktívan kapcsolódott be a VIDEOTON-CII és MOM-SAGEM számítástechnikai, valamint a SIM-FOREST szerszámgyépipari kooperációk helyi teendőinek ellátásába. 1979-1984 között az INTERCOOPERATION Rt. vezérigazgató helyetteseként dolgozott. Software vegyesvállalatot alapítottak az USA-ban és itthon létrehozták az egyik első termelő vegyesvállalatot (SPHERO-EVIG) villamos motorok gyártására. 1984-1988 között a Külkereskedelmi Minisztérium Fejlődő Országok Államközi Főosztálya, majd 1988-1997 között a párizsi Kereskedelmi Kirendeltség vezetője volt. 1997-2001 között az EADS európai konszern budapesti részvénytársasága (SOPHIC Rt.) vezérigazgatója volt. A céget a MISTRAL föld-levegő rakéták importja ellentételezési üzletének lebonyolítására hozták létre, amelyet sikeresen hajtott végre. Miniszteri biztosa volt a 2005-ben rendezett Francia Gazdasági Évadnak, majd 2008-2009-ben a spanyolországi hasonlóan 6 hónapos rendezvénysorozatnak.

A magyar-francia gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok fejlesztése, bővítése terén munkájáért a Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjét adományozták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Grabner György

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 313/1966

Iskolai képesítések, végzettségek: okl. villamosmérnök (BME, 1966); Mezőgazdaság villamosítása témakörben a Mezőgazdaság Műszaki Doktora cím megszerzése (Agrártudományi Egyetem, Gépészmérnöki Kar, 1977); Kiszűrésű hálózatok létesítése, üzemeltetése szakértői, tervezői névjegyzékbe vétel (1978); Felsőfokú külkereskedelmi tervgazdasági, beruházási szakvizsga (1981); Ipari és Kereskedelmi Minisztérium érintésvédelmi szabványossági felülvizsgáló szakképesítés megszerzése (1993), majd villámvédelmi felülvizsgáló szakképesítés megszerzése (1994); A Budapesti és Pest megyei Mérnöki Kamarába felvéve Kamarai nyilvántartási számom: 01-6456 V - T Épület villamos hálózati tervezői jogosultság (1998); Országos Munkavédelmi Képző és Továbbképző Kft Erősáramú Berendezések Időszakos Felülvizsgálója Szakképesítés megszerzése (2000); Építési Műszaki Ellenőr I. szakképesítés megszerzése (2004); Felelős Műszaki Vezetői jogosultság megszerzése épületvillamossági szakterületre (2006); Villámvédelem tervezése, kivitelezés műszaki ellenőrzése, villámvédelmi berendezések felülvizsgálata jogosultság megszerzése (2011). Munkahelyek, munkakörök: 1966-1969: Országos Villamosenergia Felügyelet Villamos biztonságtechnikai mérnök; 1970-1977: Gödöllői Mezőgazdasági Gépkeserleti Intézet Méréstechnikai csoportvezető; 1978-1983: HUNGRXPO Magyar Külkereskedelmi Vásár és Propaganda Iroda Műszaki Osztály Villamos műszaki ellenőri csoportvezető; 1983-1986: Kerepestarcsai PMT Flór Ferenc Kórház villamos üzemeltetési csoport vezető; 1986-1991: Kohó és Gépipari Tervező Intézet Vezető villamos tervező; 1991-2000: Pesti Vigadó Munkavédelmi, és Tűzvédelmi Vezető; 2000-2008: KIPSZER Elektromos Szerelő Zrt. Tervező Iroda Vezető; 2008-tól Nyugdíjas egyéni vállalkozó. Néhány nagyobb projekt: Mezőgazdasági nagyüzemek villamos kiviteli tervezése (1970); Gyermelyi térszagtágyár többszöri bővítés villamos tervezése (1980); Hannoveri Világkiállítás Magyar Pavilon villamos Szakági műszaki ellenőrzése (1999); SOTE Nagyárad téri Elméleti Tömb rekonstrukciójának tervezése (2013); MKB bankfiókok tervezése, szakértői felülvizsgálata, egyéb szakértői tevékenységek végzése (2008-2016), stb.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Grodek Géza József

*1931-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1957*

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon, majd levelező tagozaton Híradástechnikai, valamint Szervező szakmérnöki szakon is diplomát szerzett. Gyakorlati munkáját a Vörös Csillag Traktorgyárban kezdte üzemmérnöki, majd energetikus beosztásban. Jelentős tevékenysége volt a gyár 10 KV-os hálózata távműködtetési és távmérési rendszerének megoldása. A járműiparban az Autó- és Traktoripari Tröszt fő energetikusi beosztásában részt vett az országos Járműfejlesztési Program kidolgozásában, a Tröszt megszüntetése után a Traktorgyár gödöllői és egri gyáregységének beruházási munkáját irányította. Ezt követően a Villamos Berendezés és Készülék Művek keretében a Fejlesztési Intézetben magasraktári automatikák fejlesztésében vett részt, majd az Anód Áramirányító Gyár főmérnökévé nevezték ki. Irányításával fejlesztettek, gyártottak és telepítettek áramellátó berendezéseket telefonközpontokhoz, vasúti mozdonyokhoz, metró állomásokra, vegyipari célokra. Ezután a BHG Híradástechnikai Vállalathoz került az Adástechnikai Ágazat termékigazgatói beosztásába. Feladata volt a fejlesztés-gyártás-értékesítés folyamat összehangolása, melynek során TV-, URH rádióadók készültek polgári és katonai célokra, hazai és export igények kielégítésére.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyorsok László

*1940-ben született Balatonbogláron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 477/1966*

Három évvel érettségit követően elektroműszerész szakmával, egy év gyakorlattal jelentkezhetett egyetemre VIDEOTON ösztöndíjjal. A diploma megszerzését követően a VIDEOTON Technológia Főosztály Célműszer fejlesztési osztályán dolgozott, fejlesztő mérnöki beosztásban. Itt a televízió gyártáshoz szükséges központi mérőadó fejlesztésében vett részt. Ezt követően a vállalat katonai rádió gyártásnál használt cél-berendezések honosítása volt feladat. 1970-ben családi és lakhatási okokból Bp.-re költöztek, ami következtében a VIDEOTON Ip.-i Külker. Rt. állományába került. Az induló számítástechnikai programban a bp.-i székhelyű VIDEOTON Külker. Rt. feladata lett a szerviz-vevőszolgálati feladatok ellátása, beleértve a kül- és belkereskedelmi vevőszolgálati szerződések létrehozását is. Közben 1971-ben részt vett a francia CII egy hónapos vezetői tanfolyamán Párizsban. A VT. Rt. Vev.-i Főoszt. Szerviz, Installációs és Metodikai osztályokkal szerveződött. 1972 végén a vevőszolgálatot áthelyezték a VT Szám. techn. Gyárhoz, ahol főosztályvezetői, majd gyáregység-igazgatói beosztásban dolgozott 1988-ig. Ezen időszak alatt a piacok bővülését követve hozták létre a moszkvai, berlini, prágai, varsói és szófiai műszaki-kereskedelmi központokat, majd a magyarországiakat (Pécs, Miskolc, Szeged, Bp., Székesfehérvár, Szombathely). 1988-ban a vállalat berlini irodájának vezetését vette át. A német egyesülést követően az új német jogszabályoknak megfelelően létrehozták a VIDEOCO GmbH.-t melynek egyik ügyvezetőjeként dolgozott 1992-ig. Az átalakuló VIDEOTON-t elhagyva létrehozták üzlettársával a kábel-vezeték és kábelszerelvény export-importtal foglalkozó SIGMA TRADE Kft-t, melyben tulajdonos és ügyvezetőként dolgozott 2013-ig, amikor üzletrészt eladta és nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hall Nándor

1942-ben született Szombathelyen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 443/1966

Szakmai pályája: a Csepel Művek Szerszámgépgyárban helyezkedett el fejlesztő mérnökként (1966-1989). A Cogis/Tecnoital-Srl Milano (I) szervizvezető (1975-1981). A Lenze GmbH Budapesti Iroda műszaki vezetője/üzletkötője (1989-1995). Vígszínház hajtóműveinek felújítása (1992). Westel 900 Rt. készülék szervizvezető (1995-1997). 1997-től a Silex Ipari Automatizálási Kft.-ben fejlesztő mérnök.

Munkája elismeréseként Vállalati Nívódíjban (1988), valamint Ipari Minisztérium Alkotó Díjában részesült (1989).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Harangozó József

a műszaki tudomány kandidátusa

*1941-ben született Csíksomlyón.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 222/1966*

1966-ban szerzett okleveles villamosmérnöki képesítést. Már hallgatóként bekapcsolódott a BME Folyamatszabályozási (jelenleg Irányítástechnika és Informatika) tanszék oktatási munkájába, ahol végzése után tanársegédi beosztást nyert. Oktatási, kutatási és ipari tevékenysége a nem-villamos mennyiségek villamos mérési problémáinak területére esett. Érdeklődési területe 1972-től megváltozott, kutatási és oktatási tevékenységét az adatátviteli, a számítógépes adatfeldolgozási és adatkommunikációs témák határozták meg. 1974-től az MTA tudományos ösztöndíjával kutatási tevékenysége a számítógép-hálózati protokollok tervezésének irányába fordult, amely témában 1978-ban a műszaki tudomány kandidátusa tudományos fokozatot és egyetemi doktori címet szerzett. Egyetemi docensként a reguláris és a doktori képzésben magyar és angol nyelven kidolgozta és évtizedeken keresztül előadta a Számítógép-hálózatok c. tárgyat, valamint az Adatátvitel folyamatirányító hálózatokban, a Folyamatirányító lokális hálózatok és terepsínek, a Hálózatok összekapcsolása és a Protokolltervezés című tantárgyakat. Kutatási tevékenysége a számítógép-hálózati protokollok formális specifikálása, folyamatirányító hálózatok, gyártás-automatizálási protokollok témaköröket ölelte fel, és ezekben számos publikációt jelentett meg magyar és angol nyelven. Oktatási és kutatási tevékenysége mellett széleskörű konzultációs, szakértői tevékenységet folytatott: több szakmai tanácsadó testület állandó tagja volt, számos akadémiai és egyetemi tudományos dolgozat és pályázat szakmai bírálója. Nyugdíjasként 2008-tól 2013-ig a győri Széchenyi István Egyetemen félállású egyetemi docensként a Számítógép-hálózatok és az itt újonnan kidolgozott Internet alkalmazások című tantárgyelőadója volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Házlinger Mária

1942-ben született Karádon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 494/1966

1966-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán szerzett erősáramú villamosmérnöki diplomát. 1966-tól 1969-ig a Villamos Állomásszerelő Vállalatnál kifeszültségű szakaszolók fejlesztésével és ezek berendezésekbe való beépítésével foglalkozott. 1969-től a Villamos Berendezés- és Készülék Művek Fejlesztési Intézeténél szakaszolók, majd ipari porleválasztók fejlesztésére, és üzembe helyezésére kapott megbízást. Időközben angolból középfokú nyelvvizsgát szerzett, ami lehetővé tette, hogy német nyelvismerete mellett már korábban bekapcsolódva a nemzetközi IEC szabványosításba a Kohó- és Gépipari Minisztérium Szabványközpontjának élére, annak vezetőjévé nevezték ki. 1989-től 1 évig a Sprecher és Schuh hazai kifeszültségű részlegén műszaki és kereskedelmi értékesítéssel foglalkozott. 1990-től 2012-ig, nyugdíjba vonulásáig – kb. 2 éves betanulást követően több mint 20 éven át a Villért (Villamos Készülék Értékesítő) országos és közép-európai területen tevékeny cégnél műszaki és kereskedelmi tanácsadó cégnél szakértőként dolgozott. Fő tevékenysége a Raychem önszabályzó fűtőkábelek ipari területen való felhasználására irányult. Fagyvédelmi és különböző technológiai folyamatok hőntartási és hővédelmi szabályozásának méretezését nagy tapasztalatot igénylő, pl. különleges szibériai területen elvégezte. A nyugdíjba vonulás óta a nagymamai teendőket jó részt átvállalva igyekszik családjá, unokái számára megkönnyíteni a mindennapokat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hercz Endre

1943-ban született Jászberényben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 582/1966

1966-tól 1990-ig az Elektromechanikai Vállalatnál majd jogutódjánál a BHG Fejlesztési Intézetében dolgozott. Rádió és televízió adóberendezések áramköreinek, egységeinek fejlesztésében vett részt, majd az Adóberendezés Fejlesztési osztály vezetőjeként a berendezések egészének fejlesztését irányította. Ezen időszak alatt több mint tizenöt szabadalmaztatott találmányt hozott létre, részben önállóan, részben munkatársaival együtt. 1981-ben digitális elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1991-től a Westel Rádiótelefon Kft szolgáltatás minőség ellenőrzési menedzsere majd 1993-tól a 2008. évi nyugállományba vonulásáig a Westel Mobil Távközlési Rt. (később T-Mobile) TQM igazgatója volt. 1995-ig az ISO 9001 szerinti minőségbiztosítási rendszer kialakítását majd az EFQM Üzleti Kiválósági Modell szerinti önértékelés bevezetését irányította. Vezetésével készült el a Westel pályázata Nemzeti Minőségi Díjra, melyet 1996-ban és az Európai Minőségi Díjra, melyet a Westel 2001-ben nyert el. Hazai és nemzetközi minőségügyi szervezetek megbízásából, még nyugállományba vonulása után is, éveken keresztül részt vett minőségi díjra pályázó vállalatok, intézmények értékelésében Magyarországon és Európában. Számos szakmai cikk szerzője, rendszeresen előadásokat tartott különféle hazai és külföldi rendezvényeken, konferenciákon és oktatási intézményekben. A Westel-t képviselte hazai és nemzetközi szervezetekben, tagja volt a HTE Külügyi Bizottságának, a Magyar Minőség Társaság Igazgatóságának és jelenleg is tagja az EOQ Magyar Nemzeti Bizottság választmányának.

2001-ben az év Minőségi Menedzserének, 2002-ben a Nemzeti Minőségi Díj nagykövetének, 2007-ben az ISO 9000 Fórum örökös tagjának, 2009-ben a Szövetség a Kiválóságért Egyesület tiszteletbeli tagjának választották.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Heszberger István

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 399/1965

A villamosmérnöki oklevél megszerzése után a SOTE I. sz. Szemészetén klinikai mérnök-ként többek közt keringési modellezéssel, szemnyomás méréssel foglalkozott. A szemészeti kriotechnika területén a cryomanipulátor elvi és gyakorlati elkészítésével a hályog műtétekhez Magyarországon elsőként új műtéti technika bevezetését tette lehetővé. A cryopexia fiziológiájának kutatásához megmérte a műtéti beavatkozás hatására a retina hőmérséklet változását. A szemüreg vérnyomás mérésének eszköze az ophthalmodynamogáf, melynek mérőkerete sokszor elviselhetetlen csont fájást okozott a páciens orbitája körül, ezért annak módosításával a vizsgálatot elviselhetővé tette. A fúziometriában elmélyedve regisztráló fúziométert készített, mellyel a BME-n 1982-ben doktori fokozatot szerzett. A több mint 50 db saját gyártású digitális fúziométerrel kielégítette a hazai szemészetek igényeit. Tudományos munkáiról 26 publikációban számolt be. A MEEI fejlesztésén a szabvány szerint vizsgáló készülékek tervezésével, töltött rövid idő hosszú kapcsolatot eredményezett, mert mind a mai napig megbízásokat teljesít (már a TÜV-nek). Itt a legjelentősebb munkája a napelemek invertereit (50 kW-ig) vizsgáló labor teljes rendszerének kivitelezése. 1986-tól nyugdíjazásáig és azután is az Olympus cég hazai szervizeinek mérnökeként orvosi-endoszkópokkal, -készülékekkel és biológiai mikroszkópok javításával, karbantartásával - utóbbival jelenleg is - foglalkozott. Már nyugdíjasként az ORKI (EMKI, GYEMSZI) csapathoz kapcsolódott, ahol orvostechikai eszközök minőség biztosításával, auditorként és a mechanikai laborvezetőként foglalkozott. Szakmai útjai: Brno (1967), Glasgow (1968) szemészeti kongresszus Liege (1971), Helsinki (1977) szemészeti tanulmány út, Kiev (1974) KGST tanácskozás (Szemészeti kriotechnika). Bécs (1986), Hamburg 1986-tól 1998-ig évente egy-két hetes mikroszkópos, illetve endoszkópos szakmai tréning, az Olympus Európa szervezésében. Tokyo (2002), Sacramento (2003) auditok.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Holop András

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 386/1966

Az egyetem elvégzése után az első munkahelye a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában (MMG) a Rendszertervezési osztályon volt, ahol a gyakorlati idő letelte után mint villamos tervezőmérnök volt alkalmazva. Részt vett a Szovjet-Magyar olaj vezeték és a Szovjet-Csehszlovák gázvezeték fej állomásainak telemechanikai rendszerének tervezésében és üzembe helyezésében. 1970 és 1979 között a Villanszerelőipari Vállalatnál (VIV) dolgozott. Itt a cég által fejlesztett gyártmányok tervezési és kivitelezési munkálataiban, majd a cég automatika osztályán, mint csoportvezető dolgozott. Többek között részt vett a Beremendi Cement - és Mészmű (BCM), a Hejőcsabai Cement - és Mészmű (HCM), a Dunaújvárosi Kohászati Művek folyamatos acélöntő berendezésének üzembe helyezési munkálataiban. 1980-tól kezdve villamos biztonságtechnikai munkakörben helyezkedett el. 1994-ben Munkavédelmi Szakmérnöki képesítést szerzett. Munkaköre az ipari gépek és berendezések villamos részeinek megfelelőségének ellenőrzése; a hibák, hiányosságok feltárása és kijavíttatása. Ezt a tevékenységet, felkérés esetén, időszakonként nyugdíjasként ma is ellátja. 1994-ben a Magyar Szabványügyi Hivatal - később Testület (MSZT) - Villamos Osztálya foglalkoztatta szabványügyi menedzserként. Itt feladata volt a villamos távvezetékekkel, és nagyfeszültségű készülékekkel kapcsolatos szabványok Műszaki Bizottságaiban a vonatkozó szabványok korszerűsítése, az Európai Szabványok bevezetése, honosítása. Egyidejűleg az ezzel járt a kapcsolattartás a Nemzetközi Elektrotechnikai Bizottság (IEC) és az Európai Elektrotechnikai Bizottság megfelelő Titkárságaival. Ezt a munkát nyugdíjazásáig végezte (2006).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Lajos

1939-ben született Ózdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 308/1964

1959-ben eredményes szakmunkás vizsgát tett, majd az Ózdi Kohászati Üzemeknél végzett néhány hónapi munka után sikeresen felvételizett a BME Villamosmérnöki Karára. 1964-ig tanult itt és még az évben megvédte szakdolgozatát. Mivel vállalati ösztöndíjas-ként tanult, visszament dolgozni az ÓKÜ-höz. 1966-ig üzemmérnökként dolgozott, ezután került a Tervező Irodára villamos tervezőnek. 1969-től műszer- és automatika csoport-vezető, majd 1971-től a villamos osztály vezetője lett. Ebben a munkakörben dolgozott 1986-ig 1978-tól a SZOT Munkavédelmi Továbbképző Intézetben folytatta tanulmányait és munkavédelmi szakmérnöki képesítést szerzett 1981-ben. 1986-tól 1987-ig a vállalat Munkavédelmi Főosztályán dolgozott biztonságtechnikai osztályvezetőként. A 20 éves tervezői munkája során legnagyobb önálló feladata a villamos próbaterem korszerűsítése volt. Munkatársaival részt vett a kohászati berendezések korszerűsítő felújításában. Részfeladatokat vállaltak a nagy tervező irodák KOGÉPTERV, VILATI, VKI munkájában. Különös munka volt 1983-ban a vállalat tulajdonában lévő, műemléki jellegű Liszt Ferenc Művelődési Ház korszerűsítő felújítása. 1987-től a KONTAKTA Alkatrészgyár ózdi gyár-egységének műszaki vezetője volt az 1990-es felszámolásig. Ekkor az elektromechanikai gyártmányok átvételére egy Kft-t hoztak létre, melynek műszaki vezetője volt 1997-ig. Ezután nyugdíjazásáig az Ózdi Foglalkoztatási Közalapítvány munkatársa volt. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1968 óta volt tagja, 2006-tól 2011-ig az ózdi szervezet titkáraként tevékenykedett.

Hat elfogadott újítással segítette a vállalat munkáját, tíz alkalommal Kiváló Dolgozó, három alkalommal Kiváló Ifjú Mérnök elismerést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jakab András Csaba

1943-ban született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 277/1966

Munkahely: Országos Mérésügyi Hivatal (OMH) 1966-2006; 1966: tudományos munkatárs, majd a Röntgen-dozimetriai Laboratórium vezetője; 1986: Dozimetriai Osztály vezetője; 1993-2006 (nyugdíjazásig) Elektromos Mérések Főosztály vezetője. Hazai és nemzetközi tevékenység: Pályafutását az Országos Mérésügyi Hivatalban (OMH) kezdte meg 1966-ban, ahol a dozimetriai nagy pontosságú mérések létrehozásával, az etalonok ellenőrzésével, egyedi fejlesztésével, fenntartásával, leszármaztatásával és a különböző intézmények által beküldött mérőműszerek ellenőrzésével, hitelesítésével foglalkozott. A mérések és mértékegységek egységesítése céljából részt vett számos kétoldalú, ill. többoldalú nemzetközi etalon-összehasonlító mérésben, szakértői értekezleten. Magyarország képviseletében részt vett a BIPM (Nemzetközi Súly és Mértékügyi Hivatal) Párizs, Sevres több szakértői bizottságának (CCIR, CCEM, CCTF) munkájában. 1980-84 között több alkalommal szakértőként dolgozott a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségnél (IAEA), a fejlődő országok dozimetriai laboratóriumainak megszervezésében, betanításában és ellenőrzésében működött közre. 1984-88 között többször meghívást kapott vendég-kutatóként az osztrák Forschungszentrum Seibersdorf GmbH Intézetbe (ÖFZS). A közreműködésével kifejlesztett etalonok több országban nemzeti etalonként ma is használatban vannak. Aktívan részt vett az EUROMET (Európai Metrológiai Intézetek Együttműködése) szakmai bizottságainak (EM, TF) munkájában. Másodállásban 1968-86 között a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Intézetében laboratóriumi mérési gyakorlatokat, tanköri foglalkozásokat vezetett. 1998-2005 között a Nemzeti Akkreditálási Testületnél a kalibráló laboratóriumok Szakmai Akkreditáló Bizottságának, 2005-től 2015-ig a az Akkreditálási Tanács tagja. Publikáció: számos magyar és angol nyelvű műszaki publikáció, illetve előadás hazai és nemzetközi szimpóziumokon, rendezvényeken. Angol középfokú nyelvvizsga (1450/1972): 1972.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jeszenői Emil

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 141/1964

Szakmai tevékenységét még az egyetem elvégzése előtt a Beloianisz Híradástechnikai Vállalatnál kezdte. Telefonokhoz és központokhoz készített alkatrészeket, részt vett azok összeszerelésében, bemérésében, MEO-zásában. Az egyetemet honvédségi ösztöndíjjal végezte el, ezért ez meghatározta további tevékenységét. Hivatásos katonaként híradó csapatoknál és központi szerveknél végzett üzemmérnöki tevékenységet. Részt vett a honvédségi híradó eszközök beszerzésében, rendszerbe állításában, a kezelői állomány kiképzésében, szabályzatok fordításában, lektorálásában, az eszközök javításában, anyagi-technikai biztosításának megszervezésében. Munkája során széleskörű ismeretekre tett szert a híradástechnika különböző területein. Foglalkozott kis-, közepes- és nagyteljesítményű rádióállomásokkal, rádiórelé-állomásokkal, iránymérő- és zavaró eszközökkel, hírközpontokkal. Nyugdíjazása után a stabil iránymérő állomások villámvédelmét tervezte meg és részt vett azok kivitelezésében. Sajnálatára az általa megismert eszközök nagy része 1995 után a roncstelepre került és egy része múzeumba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kapitány Péter

1942-ben született Kiskunhalason.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 219/1966

1966-ban végzett Műszer és szabályozástechnikai szakon. Mivel az Egyesült Izzó és Vill. Rt. ösztöndíjasa volt, így végzés után ott dolgozott 1973-ig. Nevezett gyár Fejlesztési Főosztályának Hőtechnikai Laboratóriumában gyártmányfejlesztő mérnök beosztásban végezte munkáját. Ez elsősorban az akkor újdonságnak számító halogénlámpa gyártósorok automatizálásának továbbfejlesztésére és a még meglévő hibák kiküszöbölésére terjedt ki. A Villamosipari Kutató Intézetben töltött rövid (két hónapos) kitérő után 1973-tól az MTA Műszaki Fizikai Kutató Intézetében dolgozott 1998-ig, korengedményes nyugdíjba vonulásáig. Az intézetben az Alacsonyhőmérsékletű Mérések Laboratóriumát vezette. E területen a fizikusok által a Félvezető-, valamint Fémkutatásokhoz (wolfram, molibdén) szükséges technikai feltételeket teremtették meg, ill. folyamatosan biztosították. Ez az alábbiakat foglalta magában: a szükséges kriogén folyadékok (cseppfolyós N₂ és He) előállítását; a cseppfolyósító berendezések teljes körű üzemeltetése, szervizelése, a szükséges felújítások elvégzése; a kriosztátóknak a fizikusok által igényelt hőmérsékletre hűtése, az adott hőmérséklet szabályozott tartása; a szükséges mintatartók tervezése és elkészítése. A szakterületén belül szoros kapcsolatot tartott a KFKI és az ELTE hasonló részlegével. Elméleti és gyakorlati munkával segítette a Magyar Állami Földtani Intézet kriotechnikát is igénylő kutatásait. Laborvezető funkciója és kriotechnikai szakmai munkája megtartása mellett 1988-tól megbízták az MFKI műszaki vezetői feladatainak ellátásával. E kettős beosztásból ment korengedményes nyugdíjba 1988-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kardos József

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 192/1966

1966-ban az erősáramú szakon végzett. Szakmai pályafutása alatt 40 éves vezetői tapasztalatot gyűjtött. Munkahelyei: 1966-1991 között az Ipari Műszergyárban (IMI) helyezkedett el, ahol kezdetben gyakorló villamosmérnök, majd a Gyártmányfejlesztés osztályvezetője és később a Fejlesztési Intézet vezetője (főmérnök) lett. 1991-2000 között a Hoti Kft.-nél műszaki igazgató. 2000-2008 között az Inzula Kft.-nél ügyvezető igazgató. 2008-ban ment nyugdíjba. 1970-1991-ig tagja volt a Magyar Gépipari Tudományos Egyesület Interelektro szakcsoportjának, és ez időszakban tagja volt a Villamos Gépek Szabványosítási Irodájának is. Szabadalma: a Ventilátor hajtások háromfázisú kapcsolással.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kas Iván

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1966

A BME-en 1966-ban villamosmérnöki diplomát, majd 1981-ben Minőségellenőrzés szaktudományból Műszaki Doktori oklevelet kapott (BME, oklevélszám: 2963/1981.). 1966-ban az MTA Automatizálási Kutató Intézet, a későbbi SZTAKI, Digitálistechnika osztályán kezdett dolgozni a számítógéppel segített tervezés gyártás és tesztelés területén. Az első években digitális részegységeket fejlesztett főleg az adatátvitel, és a megjelenítő eszközök területén. Ezután berendezések fejlesztésében vett részt: izotópos palackfalvastagság mérő (CSEPEL), elektronikai „rugalmas gyártó cella” (MMG). 1975-től a rennes-i egyetemen multi-processzoros rendszerekkel foglalkozott. Hazatérte után új típusú szereletlen NYÁK tesztelő berendezés fejlesztésén dolgozott. 1980-tól érdeklődése a lézer technika felé fordult. Ezen időszak eredményei: műszaki filmek előállítására alkalmas lézerplotter család, A4-es szkennerek. A LaserGraph típusnevű lézerplotter 1989-ben a lipcsei vásáron aranyérmert, az 1990-es BNV-én Nagydíjat nyert. Közben 1986-ban tudományos csoportvezető lett. Ekkor elsősorban Desk Top Publishing rendszerekkel foglalkozott, így részben vezetésével kifejlesztésre kerültek a plotter család nagyobb felbontású (2000 és 2540 dpi) tagjai, valamint nyomdai alkalmazáshoz szükséges programcsomagok. 1992-ben a Lézer és Számítástechnika Osztály vezetőjének nevezték ki. A következő 10 évben folytatódtak a fejlesztések, többek között egy a diffraktív nyomatok előállításához szükséges 10 000 dpi-is filmplotter, és egy röntgenfilm szkennerek. Később kidolgozásra került egy digitális mozgófilm restauráló rendszer, és megtörtént a hang-, és képre Restaurálása a Ludas Matyi filmnek, ezen munkák egyik vezetője volt. 2007-ben nyugdíjba ment. 16 szabadalom társsfeltalálója, 28 szakcikk szerzője, társszerzője.

Munkája elismeréseként számos díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kenedi István

1938-ban született Nagykanizsán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 505/1965

Egyetemi tanulmányait 1957-ben a Miskolci Nehézipari Egyetem Gépészmérnöki Karán kezdte. Szülei politikai beállítottsága miatt (kitűnő érettségivel) nem vették fel a BME Villamosmérnöki Karára, de mindig villamosmérnök szeretett volna lenni. 1958-ban sikerült átkerülnie a BME Villamosmérnöki karának Híradástechnika szakára, ahol 1962-ben végbizonyítványt, 1965-ben oklevelet szerzett. Első munkahelye a Posta Rádió és Televízióműszaki Igazgatóságon volt, ez helyileg a Széchenyi-hegyi TV adótornyot jelentette. Akkoriban az első munkahelyet az Egyetem jelölte ki. Kezdetben érdekesnek találta munkáját, de később a központba helyezték át, amit a bürokratikus beosztás miatt egy év múlva abbahagyott. Az Országos Kőolaj és Gázipari Tröszt Izotóp Laboratóriumába ment dolgozni. A Labort később átvette (többszöri névváltoztatás után) a Bányászati Kutató Intézet, ahonnan a sugárveszélyes munkakör miatti karkedvezményrel 1990-ben, tudományos főmunkatársi címmel, nyugdíjba ment. 1982 őszén megalapította a saját mikro cégét a Hemorex Elektronikai GMK-t, melynek jogutódja, a Hemorex Villamosmérnöki Iroda a mai napig is működik, ennek munkájában vesz részt.

Elismerései, kitüntetései: 1979-ben a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa a Bányász Szolgálati Érdemérem Bronz fokozatát adományozta; 1982-ben az Ipari Miniszter a Kiváló Feltaláló kitüntetés bronz fokozatát, majd 1984-ben az arany fokozatát adományozta; 1988-ban a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa a Bányász Szolgálati Érdemérem Ezüst fokozatát adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kertész Imre

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 97/1965

1956-ban felvették a BME Villamosmérnöki Karára erősáramú szakra, tanulmányaim 1961-ben befejeződtek de diplomatervét (AUTODIN) csak később, 1965-ben készítette el és védte meg. A Budapesti Villanyszerelő Vállalatnál (BUDAVILL) kezdett el dolgozni, mint villanyszerelő. Négy villanyszerelő vállalatot összevontak egy vállalattá, így lett a Villanyszerelőipari Vállalat (VIV), melynek a Munkaügyi Osztály munkaszervezési és munkanorma csoportjában dolgoztam. 1965-től osztály egyik csoportvezetőjeként dolgozott. 1970-ben, az akkor megalakított Előszerelő üzem (ESZÜ) gyártásvezetőjévé nevezték ki. Az üzem a szerelőipari megrendelések teljesítéséhez szükséges kis- és középvezetési elosztó és kapcsoló berendezések, vezérlőszekrények komplett legyártása, a negyedévenként kiadott határidők teljesítésével foglalkozott. A termelés Budapesten és Bicskén folyt lakatos, szerelő, és festő műhelyekben, valamint a VIV által kifejlesztett öntött alumínium tokozású szekrények öntése céljából létrehozott öntödében A produktív létszám 400 fő körül volt. 1977-ben vállalat központi Műszaki osztályára került, ahol a villanyszerelési és kábelszerelési technológiák készítésével foglalkozott. Résztvett az Érintésvédelmi munkabizottság munkájában több mint 10 éven keresztül, valamint a VIV delegáltjaként az IEC TC20 jelű Kábel Munkabizottság munkájában. A VIV Rt bázisvállalata volt az IEC TC64 jelű és „Épületek villamos szerelése” elnevezésű szakbizottságnak, amelynek elnöke Baumann Pál, titkára pedig ő volt. Résztvett a VIV által 1983-ban kiadott és népszerű „VIV villanyszerelési technológiák” megírásában, összegyűjtésében és szerkesztésében. Orosz és angol nyelvből középfokú nyelvvizsgát tett. 1991-ben a Siemens megvásárolta a VIV Zrt.-t, attól kezdve nyugdíjazásáig eszközgazdálkodói feladatokat látott el. Nyugdíjazásomat követően a Magyar Mérnöki Kamara ME-VI/1. minősítésű (ma is érvényes) működési engedélyvel rendelkezik, amelyet esetenkénti felkérések alkalmával hasznosít.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kertész Viktor

a műszaki tudomány doktora

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 210/1966

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán 1966-ban kapott oklevelet. Első munkahelye a Villamosenergiaipari Kutató Intézet (VEIKI) volt, ahol 1979-ig dolgozott, utóbb, mint tudományos főmunkatárs. 1977-ben kandidátusi címet szereztem. Szakterületem a VEIKI Nagyteljesítményű Laboratóriumának profiljával vágott egybe. Közben matematikai kutatásokat végzett, és ezen a területen is publikált. Ezután a BME Gépészmérnöki Karán a Matematika Tanszékre került, mint egyetemi docens. 1989-ben megszerezte a Magyar Tudományos Akadémia Műszaki Tudomány Doktora címet. 1990-ben Egyetemi Tanárrá nevezték ki. A BME-ről ment nyugdíjba 2002-ben, bár nyugdíjasként még néhány évig dolgozott, mint egyetemi tanár. Szakterülete itt a differenciálegyenletek elmélete, illetve a dinamikai rendszerek elmélete volt. Több publikációja is megjelent és több hazai és nemzetközi fórumon illetve konferencián tartottam előadást, több helyen, mint meghívott előadó. 1978 óta kapcsolatban áll a Hollandiai KEMA laboratóriummal. Azóta különböző erősáramú ipari kutatásokban vesz részt a Nagyfeszültségű Nagyteljesítményű Laboratóriumban. Szakterülete a nagyfeszültségű, nagyteljesítményű megszakítók vizsgálata. 1996 óta (jelenleg is) szerződéses kapcsolatban, mint külső szakértő végez kutatásokat, ahol villamosmérnöki, matematikai, és számítógépes programozási ismereteit kapcsolja össze. Több, az ottani munkatársakkal közös publikációja is megjelent. Publikációi száma 100 és 200 között van. Számos ipari szoftvert fejlesztett, amelyek jó részét ma is alkalmazzák a világ minden táján, Japánban, Koreában, az USA-ban és különböző európai országokban. Több, mint egy évtizede nagytekintélyű nemzetközi Current Zero Club tagja, amely a szakma élenjáró művelőit tömöríti, és amelynek taglétszáma korlátozva van 20-30 főre. Kitüntetései: Elektrotechnikai Nívó Díjak, Zipernovszky Díj (1978), és The Institution of Electrical Engineers (London) által adományozott The Science, Education and Technology Division Premium nevű díj (1996).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Keserű Pál

1943-ban született Csornán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 200/1966

1966-1968-ig Győrben a Magyar Vagon és Gépgyárban dolgozott vasúti személykocsik villamos üzembe helyezőjeként. 1968-tól az ÉDÁSZ dolgozója volt. Feladata volt a kiefeszült-ségű hálózatok felújításának számítógépes támogatással történő tervezése, programok írása és ezeknek futtatása. Akkor még az EDÁSZ-nak nem volt számítógépe, ezért futtatás céljából a VEIKI számítógépét vették igénybe. A 70-es évek elején az NDK-ban részt vett különböző számítástechnikai képzéseken és ezután a Számítóközpontban dolgozott rendszerszervező és programozó beosztásban. Rendszergazdaként feladata volt a kiefogyasztói számlázási programrendszerrel kapcsolatos mindennemű tevékenység. Pld: új igények beépítése a rendszerbe, programok karbantartása, javítása, stb. Másodállásban a győri Villamosipari Technikum esti felnőtt képző tagozatán tanította a villamos gépek tantárgyat. Az ÉDÁSZ privatizálása után 1998-99-ben az új tulajdonos új számlázási rendszert vásárolt, amelynek bevezetésében már nem vett részt. 2000-ben nyugdíjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Ernő

1933-ban született Jászladányban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 356/1966

Mérnöki munkája a diplomamunka elkészítésével kezdődött. Tanszékvezetőjük – diplomamunkaként – azzal a feladattal bízta meg őket, hogy tervezzék meg és készítsenek el egy új mérési feladat elvégzéséhez szükséges összeállítást. A feladat: villamos gépcsoport digitális, integrált fordulatszám-szabályozása, EMG elektronikus panelek felhasználásával. A feladat teljesítéséhez egy szabályozó berendezésre volt szükség, melyet megterveztek és elkészítettek. Tankörtársával, aki ezt megelőzően repülőműszaki munkatársa volt, mind a tervezést, mind a kivitelezést eredményesen megoldották. Munkájukat az Automatika Intézetben elismeréssel illették. 1966 őszén visszatért az alakulatához, ahol egy sugárhajtóműves repülőezred szakágvezetője lett. 1970-ben ajánlatot kapott egy honi légvédelmi parancsnokság számítógépközpontjának parancsnoki beosztására. Ehhez egyéves tanfolyamot kellett elvégeznie Leningrádban (szoftver) és háromhónapos tanfolyamot Minszkben (hardver) a számítógépgyártásban. A számítógépközpont létrehozása és beindítása után tizenkét évig dolgozott ebben a beosztásban. 1982-ben visszatért a repülőműszaki szakmájához, a Honvéd Vezérkar Vezérkari Szabályzat Kiadó Intézetében a Repülőosztályon szaklektori munkát végzett. Szovjet gyártmányú repülőgépek orosz nyelvű leírásainak és szabályzatainak magyar nyelvű szövegét kellett ellenőriznie és lektorálnia. 1988-ban innen ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét

Kiss Gábor

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 454/1966

Egyetemi tanulmányaimat a második évtől Népköztársasági Ösztöndíjjal végezte, villamosmérnöki oklevelét 1966-ban szerezte meg. Első munkahelyén, a Telefongyárban egy sokcsatornás hordozható telefon berendezés fejlesztését és prototípus vizsgálatait végző labor munkájába kapcsolódott be. 1968-ban munkahelyet váltott, az akkor igen magas műszaki és működési színvonalat képviselő Híradástechnika Szövetkezetbe ment dolgozni, ahol a nullszéria üzemben dolgozott, az üzem műszaki vezetője lett, ami a sorozatgyártásba kerülés előtt legyártotta és bevizsgálta az új termékeket, televíziós mérőműszereket és ipari tv berendezéseket (kamerákat, monitorokat, stúdiókat), és optimalizálták a konstrukciókat. Előadásokat tartott tanfolyamokon, és részt vett a felhasználók gyakorlati oktatásában (Moszkvában, Berlinben, Pilsenben). 1974-ben a cég kiküldte Angliába a színes tv technika tanulmányozására. Az itt szerzett ismeretek jelentősen segítettek további pályáján. 1974-ben német, 1975-ben angol nyelvvizsgát tett. Számos nemzetközi kiállításon és műszaki tárgyaláson képviselte a szövetkezetet négy kontinensen. A nullszéria munkák során gyakran ráfejlesztésekre is szükség volt – ennek kapcsán 1973 és 1985 között munkatársaival számos olyan áramkört dolgoztak ki, amelyekre szabadalmi védeltséget kaptak. Összesen 17 szabadalmazott találmány társhelfalálója. 1992-ben mérnöki kollégáival megalapították a CableWorld Kft.-t, ahol kereskedelmi igazgatóként folytatta működését. A cég nagysikerű digitális fejállomás készülékcsaládot fejlesztett ki és gyárt. E készülékek forgalmazására a fejlesztési vezetővel együtt világszerte kapcsolatokat építettek ki, s jelentős volumenben szállították Európa számos országába, Dél-Amerikába, a Távol-Keletre és Ausztráliába, ahol a digitális földi műsorszóró hálózat kiépítéséhez a CableWorld Kft. készülékeit használták a moduláló transzport stream vételére és feldolgozására. 2006-ban ment nyugdíjba, de munkáját 2013-ig folytatta.

Kitüntetései: Ipari Szövetkezet Kiváló Dolgozója kitüntetést kétszer kapott, 1980-ban megkapta a Kiváló Feltaláló kitüntetés bronz fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Kálmán

1942-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 229/1966

Munkáját 1966-ban a Híradástechnikai Kutató Intézetben kezdte mint tudományos segédmunkatárs és 1987-ig dolgozott az Intézetnél, illetve annak jogutódjánál a Mikroelektronikai Vállalatnál mint elektronikai főkonstruktor. Feladatai mérési módszerek kutatása, mérőberendezések fejlesztése, speciális hírközlési berendezések fejlesztése, kutatási-fejlesztési csoport, osztály, főosztály irányítása. Jelentősebb eredményeket a digitális méréstechnikában, a számítógéppel vezérelt mérőautomatáknál ért el. 1987-ben társaival megalapították a Polár Elektronikai Zrt. jogelődjét a Polár Elektronikai Kisszövetkezetet, ahol mérő és automatikai rendszerek fejlesztésével, gyártásával, informatikai feladatokkal foglalkoztak. Kiemelkedő eredményt értek el az 1990-es évek elején az anyagmozgatás automatizálása, robot targonca fejlesztése területén. Jelenleg a Polár Zrt. vezetője és tulajdonosa és a tevékenysége villám által elektronikai berendezésekben okozott károk szakértése biztosító társaságok részére.

A digitális méréstechnikában, a számítógéppel vezérelt mérőautomatáknál alkalmazott szabadalmiért Kiváló Feltaláló arany fokozatú kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Sándor

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 278/1966

Végzettségei: villamosmérnök-matematikus szakmérnök (BME 1973), felsőfokú külkereskedő (Külkereskedelmi Főiskola levelező tagozat 1981). Nyelvtudása: angol és japán. 1966-1969 fejlesztőmérnök (Medicor). 1969-1972 számítástechnikai csoportvezető (Tungsram). 1972-1977 a MÜM Számítástechnikai Intézet fejlesztési fősztályvezető. 1977-1980 műszaki tanácsadó (Volán Elektronika). Országos számítógépes hálózat tervezése és installálása. 1980-ban külkereskedői pályára lép. 1982-ig a Metrimpex hardware és software szaktanácsadója. 1982-1987 kereskedelmi titkár (tokiói Magyar Nagykövetség Kereskedelmi Tanácsosi Hivatal): Deep level spektrométer értékesítése. Herendi porcelán japán piaci sikeres bevezetése. Részt vett a Magyar-Japán Barátsági Szumo Kupa megalapításában. 1987-1992 Rubik Studio ügyvezető igazgató. 1992-1998 a tokiói Magyar Nagykövetség kereskedelmi tanácsosa. Részt vett a Sony, Denso, Nicolor és több Magyar Suzuki beszállító betelepítésében. 1997 Kiváló Külkereskedő miniszteri oklevelet kapott. A tanácsosi hivatalok közül 1994-ben elsőként jelentek meg honlappal a neten. 1994 és 1998 között a Magyar Turizmus Rt. tokiói képviselőjét is ellátta, Pro Turismo díjat kapott. 1998-ban céget alapít (EcoAction Kft.) melynek ügyvezető igazgatója. A Herendi Porcelánmanufaktúra megbízott ügyvezető igazgatója (2005). Részt vett a „Beyond the Cube” Rubik kocka világiállítás létrehozásában (2009-2014). Oktatás: BME Mérnöktovábbképző Intézet, BGF Külkereskedelmi Főiskola és IBS. Szakcikk mellett több könyvet és tankönyvet írt.

Legmagasabb elismerése: Felkelő Nap Rendje aransugarakkal és nyakszalaggal (magyar-japán kapcsolatok építéséért adományozott japán császári kitüntetés, 2010).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kling Béla

1934-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 545/1966

1966-ban a Ganz Villamossági Művek számítógép-parkjának műszaki vezetése volt a feladata. Külföldi tanulmány úton is résztvett. Ezt követően az Irodagép Technikai Vállalathoz került mint technológus. Számítógép parkok gépeinek felújítását tervezte. Ezután a Sperry Rand UNIVAC tanfolyamainak elvégzése után ennek a géptípusnak a műszaki ellátását végezte. A Magyar Híradástechnikai Egyesülés Siemens gépparkja volt a következő állomás. A gépparkon belül a központi egység javítása volt a feladata. Több éven át a Zöldért Vállalat ESZR gépeinek műszaki ellátását vezette. Két alkalommal lipcsei tanfolyamon vett részt. Embereivel részt vettek a klíma berendezés installálásában is. Ezután a Számítástechnika Koordinációs Intézetbe került, mint tudományos munkatárs. Itt alkalma volt elmélyedni a személyi számítógépek szoftver és hardver munkáiban. Kiállításokon a gépek működtetése is hozzá tartozott, az alkatrészek biztosításával együtt. Az Égszi Vállalathoz már mint PC specialista került. A hagyományos számítógép Park üzemeltetése után PC-kel kapcsolatos szoftver és hardver feladatokat látott el. Innen ment nyugdíjba 60 éves korában. Azóta is foglalkozik számítástechnikával, van otthon egy kis hálózata. Nemrég bővült okos telefonokkal és tablet géppel. Szenvedélyesen gyűjti a régi magyar filmeket.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kmeth Jolán

1940-ben született Kiskunhalason.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 420/1966

A diploma megszerzése után 1966-tól 1970 tavaszáig az iparban dolgozott, a Telefongyárban a 2-es metro biztosító berendezéseinek mérésével és célműszerezésével foglalkozott. 1970-től 15 éven keresztül az Országos Találmányi Hivatalban (ma a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala) dolgozott: előbb elbíráló főelőadóként, majd tanácsosként. Elbírálóként szakterületei: orvosi műszer és méréstechnika (pl. a manapság CT-ként közismert computer tomográf), másik fő szakterülete: a közlekedésirányítás és kibernetikai rendszerek voltak, mely területen különösen sok szabadalmi bejelentés érkezett: Japánból, USA-ból, Svájc-ból és Nagy-Britanniából. Tanácsosként nevezetesebb munkáim az alábbiak voltak: a Magyar Szabadalmi Ügyintézés Módszertani Útmutatójának megszerkesztése, a Hivatal által elbírált valamennyi műszaki terület szabadalmi bejelentése törvényességi és szakmai ellenőrzése, a Hivatal számítógépes nyilvántartási rendszerének rendszerszervezése, szabadalmi téren az osztrák hivattal való együttműködés bonyolítása, szakmai előkészítő anyagok írása az Elnökség, a Tudománypolitikai Bizottság, az OMFB és a Minisztertanács részére, jogi szakértővel együttműködve a Hivatal szakmai számítógépes levelezési rendszerének és formanyomtatványainak elkészítése. Résztvettek az OMFB részére a műszaki fejlesztés és fejlődés tendenciáinak előrejelzésében is. Az 1980-as évek közepétől iparjogvédelmi szakértőként és szabadalmi ügyvivőként dolgozott. Utolsó munkahelye: NOVOFER-PATIN Szabadalmi Kft., melynek üzletrészes és ügyvezető igazgatója volt. A villamosmérnöki oklevélen kívül egyéb megszerzett szakmai végzettségei: ÉKME közlekedési automatizálás szakmérnöki oklevél, Iparjogvédelmi felsőfokú végzettség OTH-Jogi továbbképző oklevél, Nemzetközi Szabadalmi Főiskolai oklevél (Moszkva, Centralnij Institut), Felsőfokú orosz nyelvvizsga, középfokú német nyelvvizsga.

Több szakmai kitüntetés, elismerés birtokosa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kocsis András

1942-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 581/1966

A végzés után a VILATI-hoz került, ahol a digitális vezérlő rendszerek tervezésében vett részt. Az itt eltöltött 4 év során kb. 5 közepes méretű rendszer tervezésében és tesztelésében vett részt. 1970-ben a SZÁMOK-ban kezdett dolgozni, a SZÁMOK abban az időben kezdte el a hazai számítástechnikai szakemberképzést. Az első feladata a CII és a Siemens számítógéphez kapcsolódó szakemberek képzésének előkészítése volt, majd az operációkutatás oktatása. Elkezdett foglalkozni a hálótervezéssel, amiből később a Marx Károly Közgazdasági Egyetem közgazdász-mérnöki tanulmányai befejeztével a diplomamunkát írt (1975) és később kisdoktori fokozatot ért el. 1973-tól a cég Alkalmazástechnikai főosztályát vezette, melyhez az akkor csúcstechnológiának számító IBM 370/145 típusú számítógép üzemeltetése tartozott. 1973-ban 5 hónapos UNDP ösztöndíjban részesült Angliában. Munkája mellett a London School of Economics közgazdasági témájú előadásait is hallgatta. 1976-tól a cég oktatástervezési osztályát vezette, ahol a SZÁMOK számítástechnikai szakképző tanfolyami rendszerét korszerűsítették a Planning Vocational Training módszerének felhasználásával. 1976-ban a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen ipari közgazdász – mérnöki oklevelet szerez. A hálótervezéssel foglalkozó diplomamunkája továbbfejlesztésével 1977-ben elnyerte a dr. oec fokozatot. 1977-ben Rendszerszervező és Számítógép programozó oklevelet kapott az addigi munkái elismeréseként. A tanfolyami rendszer átalakítása után a Basic nyelvvel kezdett foglalkozni. 1986-ban megbízást kapott a számítógépet népszerűsítő TV-műsor elkészítésére. 1986-ban visszasikerült az akkor már SZÁMALK nevet viselő cég Alkalmazásfejlesztési főosztályára. A hazai számítógépgyártás kisebb kapacitású gépeire fejlesztett Assembler szintű programokat. A rendszerváltás után saját céget alapított, abban végezték a németországi, angol és a hazai projektek elvállalását és bonyolítását. Az általuk elvállalt projektek az IT szinte teljes spektrumát lefedik: az Assembler programozástól, a Java és Oracle fejlesztéseken keresztül, az SAP tanácsadásig. Jelenleg is az fő szakmai és üzleti tevékenysége.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kohut Mátyás

1942-ben született Kispesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 273/1966

Villamosmérnöki oklevelet 1966-ban szerzett a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán. A végzés után az ÉKME Közlekedésvillamossági Tanszékére került tanársegédként. Feladata a Tanszék Elektrotechnika tárgyánál a gyakorlatok és a mérések megszervezése és azok vezetése volt. 1972-ben Irányítástechnikai Szakmérnöki oklevelet szerzett. Érdeklődési területe az ipari elektronika témaköre volt. 1972 és 1974 között a Ganz Villamossági Művek egyenáramú géptervező osztályán dolgozott mellékállásban. 1974-ben műszaki doktorrá avatták az Egyenáramú soros motorok hajtása egyenáramú szaggatóval című dolgozata alapján. A Közlekedésvillamossági Tanszék jogutódjánál a BME Közlekedésautomatikai Tanszékén adjunktusnak nevezték ki. Rostockban és Leningrádban a hajós szakembereket képző egyetemeken tanulmányozta a hajók villamos berendezéseinek oktatását. Külföldi tapasztalatai alapján a BME Közlekedésmérnöki Kar Hajógépész szakán megszervezte az Elektrotechnika és a Hajók villamos berendezései tárgyak oktatását. A tantárgyak előadásait és gyakorlati foglalkozásait tartotta, és ezen tárgyakhoz jegyzetet készített. 1979 - 1988 között a Ganz Hajó és Darugyár Hajóvillamossági osztályán is dolgozott másodállásban, ahol a hajók ipari elektronikai berendezéseinek fejlesztésével foglalkozott. 1985-től részt vett a tanszék Irányítástechnika tantárgy, valamint az Építőipari folyamatok automatizálása c. tantárgy oktatásában. A tanszékük Elektrotechnika, Irányítástechnika jegyzeteinek, és Elektrotechnika példatárának volt társszerzője. 1986-tól az Elektro Produkt Kft. tulajdonos ügyvezetője, és mind a mai napig a cég gépgyártó tevékenységét vezeti. Cégük a nyomdaipari és textilipari felhasználók számára tervez és gyárt hőlég-, infravörös sugárzású-, valamint ultraibolya fényel szárító berendezéseket.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kóka Lajos

1943-ban született Ózdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 324/1966

A BME tanulmányait 1961-1966-ig végezte a Villamosmérnöki Kar Erósáramú szakán. Az Ózdi Kohászati Üzemek (ÓKÜ) ösztöndíjasa volt és oklevelének megszerzése után 1966-ban ott állt munkába. A Központi Karbantartó Gyáregység gyakorló üzemmérnöke, majd 1967-től üzemmérnök volt. 1969-ben a VKI megbízása alapján az ÓKÜ első tirisztoros daruhajtásának, üzemi referense volt. 1969 végén az Operáció Kutatási Osztályra hívták műszaki vezetőnek. 1972-től a Számítástechnikai osztályt vezette. Ezen években programozható kisszámítógépeken oktatást, bemutatókat, mérnöki tervezési, gazdasági, elemzési programokat készítettek munkatársaival. 1973-ban meg szerezte a BME Digitális elektronikai szakmérnök oklevelét. A tanultakat jól hasznosította újítói tevékenységében is. Jelentősebb megvalósult újítások: a blokkos szimulátor, az acélműi diszpécser központ, a TELETEXT alapú vezetői információs rendszer. A számítóközpont beruházás a 1976-1979 között realizálódott. Ennek vezetője lett. A kohászati üzemek termelésirányítási rendszerei egyedi fejlesztést igényeltek, ehhez jó partnereket talált az OMFB, a KGISZI, a NOTO OSZV, valamint a dunaújvárosi főiskola szakembereiben. A 2 db. ESZR R22 gép az RIO alapú mágnesszalagos adatrögzítő rendszereket a nyolcvanas évek közepétől megjelenő PC-k alkalmazásával váltották ki. 1988 végétől a számítóközpont leányvállalattá alakult, melynek igazgatója volt, az ÓKÜ 1995-ig tartó felszámolásáig. Ezt követően az ÓAM Kft. Informatikai Iroda vezetője volt a 2003. év végi nyugdíjba vonulásáig. Főbb feladatai: elosztott intelligenciájú informatikai rendszerek fejlesztése és üzemeltetése, mérésautomatizálás és energia-optimalizálás.

Kitüntetései: Vállalati Kiváló Ifjú mérnök 5, Kiváló Dolgozó 7 alkalommal. Miniszteri kitüntetések: Kiváló Munkáért (1979, 1985). Eredményes újítói tevékenységért 1976-ban Bronz, majd 1983-ban Kiváló Újító arany fokozatban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kormos István

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 339/1966

Diplomáját 1966-ban védtem meg a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Tanszékén. Pályája első 6 évében ipari folyamatok mérés és szabályozástechnikájával foglalkozott, előbb a GAMMA Műveknél, majd a VBKM Fejlesztési Intézetében. 1969 és 71 között Digitális szakmérnöki diplomát szerzett a BME Villamosmérnöki Karán. Diplomamunkáját (Frekvenciajelű távadók és jelfeldolgozók az ipari mérés technikában) doktori értekezés-ként is megvédte. Egyetemi doktori avatása 1975-ben történt meg. 1972-től 74-ig az EMG-ben dolgozott, majd 74-től a Híradástechnikai Kutató Intézetben (HIKI) helyezkedett el. Itt előbb elektronikus diszpécserközpontok fejlesztésében vett részt, majd különféle programozható mérőműszerek fejlesztését vezette (ellenállás-áramzaj mérő, szintézeres szelektív mérőrendszer geofizikai modellmérések számára). 1978-tól az ICOMAT számítógépes LSI mérő automatacsalád fejlesztésén, mérésén, és üzembe helyezésén dolgozott egészen 1987-ig az időközben MEV-vé alakult intézményben. 1987-től 98-ig a Protomix Kft.-ben dolgozott, eleinte számítástechnikai rendszerek integrációján és üzemeltetésén, majd képfeldolgozó rendszerek tervezésén, telepítésén. 1998-tól 2011-ig nyugdíjba vonulásáig az APEH SZTADI-ban ill. jogutódjában az APEH Informatikai Intézetében dolgozott hálózatfelügyeleti mérnök, főmunkatársként. Feladatai közé tartozott a Hivatal országos hálózatának külső-társintézmények felé irányuló adatátviteli kapcsolatainak létrehozása és biztonságos üzemeltetése. Miután az országos hálózat az internettől sokáig el volt szigetelve, egyik jelentősebb feladata volt az elektronikus adóbevallás biztonságos rendszerének kialakítása, majd üzemeltetése. Hasonló érdekes téma volt mobil (laptop) állomások számára biztonságos adatkapcsolat létesítése a védett országos hálózattal. Angol felsőfokú, német középfokú nyelvvizsgával rendelkezik. 17 különféle publikációja jelent meg szaklapokban ill. konferenciákon.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kosztolányi Gyula

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 76/1967

1964-től 8 éven keresztül gyártástechnológusként, majd üzemmérnökként dolgozott a telefongyár B gyáregységében, ahol különféle telefonokat és a vivőfrekvenciás berendezések részegységeit gyártották. Majd az Újbarázda MgTSz Szerelvény üzemében volt műszaki vezető, ahol erősáramú villamos vezérlőszekrényeket készítettek. 1972-től a szakképzésben dolgozott szaktanárként, igazgatóhelyettesként, majd 1991-től 2009-ig igazgatóként. Munkáiból: Világbanki projekt, iskolaépítés címzett támogatásból, Szakiskolai Fejlesztési Program I., Országközepe TISzK létrehozása, 3d/4D oktatástechnológia bevezetése. Több Leonardo projektben projektvezető volt az iskolája, közöttük egy innováció-transzferben is. 1975-ben a BME-en mérnökstanári oklevelet szerzett. 2009-ben Dabas várossal az interaktív sztereoszkopikus oktatástechnológia hazai elterjesztése céljából megalapították a Kognitív Hungary Kft.-ét, aminek 2012-ig ügyvezető igazgatója volt.

Kitüntetései, elismerései: a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Kiváló Munkáért kitüntető jelvénye; Dabas Város Önkormányzata (Ök.) Dabas Ifjúságáért Kászonyi Dániel díja; Pest Megye Ök. Arany János Pedagógia díja; Dabas Város Ök. Dabas díszpolgára; 2009. Prima díj a magyar oktatás és köznevelés kategóriában; 2014. Pro Urbe díj Dabas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Géza

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 557/1966

Kezdő mérnökként az Orion Rádió és Villamossági Vállalatnál kezdett dolgozni, majd 1968-tól a Csepel Autógyár ICT 1904-es típusú gépe mellett dolgozott angol mérnökök irányítása mellett karbantartó mérnökként. A Csepel Autógyárból az Országos Vezetőképző Központba (később MüM SZÁMTI) került, ahol egy angliai kiképzés után az autógyárinál korszerűbb, nagyobb teljesítményű ICL 1905 típusú számítógépet üzemeltető csoportnak, később osztálynak lett a vezetője. Feladatai közé tartozott az adatelőkészítés, az adatfeldolgozás és a gép karbantartásának, javításának megszervezése és felügyelete, valamint az OVK-ba beiskolázott vállalati felsővezetők számára számítástechnikai ismeretek oktatása. A géppark bővült egy R 20-as, majd egy R 45-ös típusal. Az R 45 beszerzése után több hónapos szovjetunióbeli képzésén vett részt. Pályafutása utolsó szakaszában a személyi számítógépek megjelenése és elterjedése után ismét váltott: az Országos Munkaügyi Központ (és jogutódjai) nemzetközi kapcsolataiért felelős, különböző szintű (osztályvezető, irodavezető, főosztályvezető) vezetőjeként dolgozott tovább. A rendszerváltás után több hetes kanadai képzésén vett részt, amelynek keretében a tömeges létszámleépítések elkerülésére, ill. káros hatásainak csökkentésére irányuló technikákat (IAS) ismerte meg. 1993-tól az US AID egyik programjának keretében a kanadai módszer USA-beli változatának (Rapid Response) magyarországi bevezetését koordinálta. 1993-94-ben a strasbourgi Európa Tanács által működtetett egyik munkacsoport munkájában, mely ajánlásokat készített az európai munkaügyi szervezetek részére. A rendszerváltástól az Unióhoz való csatlakozásunk közötti időszakban szervezte és koordinálta a brit, dán, francia, német, norvég, osztrák és svéd munkaügyi szervezetek és a magyar munkaügyi szervezet közötti együttműködést. 2003 és 2011 között a magyar munkaügyi szervezet képviseletében tagja volt a közel 100 országot tömörítő Munkaügyi Világszervezet Irányító Testületének. 2011-ben vonult nyugdíjba.

1983-ban az Elnöki Tanács a Munka Érdemrend bronz fokozatával, 2009-ben pedig a Köztársasági Elnök a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszttel tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács György

Professor Emeritus, a műszaki tudomány doktora

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 110/1966

Egyetemi tanulmányai után a SZTAKI jogelődjénél (AKI) kezdett dolgozni Uzsoy Miklós osztályán ahol számítógépes tervezéssel foglalkozott, egészen 1979-ig, amikor a Gépipari Automatizálási Főosztályra került osztályvezetőnek. Itt eleinte Hatvany József, később Nemes László főosztályán gépészeti rendszerek intelligens tervezésével és üzemeltetési kérdéseivel foglalkozott. Már 1967-ben meghívottként tanított a BME Villamosmérnöki Karán, később a Közlekedésmérnöki, majd a Gépészmérnöki Karon is. 1975-ben egyetemi doktor, 1976-ban kandidátus, majd 1997-ben az MTA Doktora lett, közben 1995-ben PhD fokozatot szerzett és habilitált, majd kinevezték egyetemi magántanárnak. 1998-2012-ig Széchenyi Professzori Ösztöndíjas volt. 2003-ban a BME Gépészmérnöki Karán és a Pécsi Tudományegyetem PMMK-n is egyetemi tanárrá nevezték ki. Közben folytatta a SZTAKI-ban az Osztályvezetői munkát 1990-ig, majd Tudományos Laborvezetőként ment nyugdíjba 2014-ben. A PTE és a SZTAKI egyaránt Professor Emeritusnak nevezte ki. Több helyen dolgozott vendégkutatóként, vendégprofesszorként legalább 6 hónapon keresztül, mint pl. Egyesült Államok, Szovjetunió, Mexikó. Kutatómunkájának eredményeit mintegy 400 publikációban tette közzé, ezekre kb. 350 hivatkozást ismer. Szerkesztett 15 szakkönyvet, írt 15 könyvfejezetet, részt vett kb. 30 Európai Unió által finanszírozott közös, és kb. 15 hazai K&F projektben, általában vezetőként. Előadásokat tartott legalább 250 konferencián, gyakran plenáris, meghívott előadóként. Sok hazai és nemzetközi szervezetben volt aktív tag, esetenként rövidebb-hosszabb időre tisztségviselő. Részt vett az MTA, az OMF az OTKA különböző bizottságainak, az egyetemek és az MTA doktori tanácsainak a munkájában. 10-12 tanítványa szerzett kandidátusi, ill. PhD oklevelet, köztük 4 külföldi vendég. A magyaron kívül beszél angolul, oroszul, németül, franciául és egy kicsit spanyolul. Szakmai érdeklődése: automatizálás, gyártásautomatizálás, intelligens gyártórendszerek tervezése és üzemeltetése, mesterséges intelligencia alkalmazások, robottechnika.

2014-ben az Ufai Állami Légiközlekedési Műszaki Egyetemen (USATU, Oroszország) Dr. Honoris Causa kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács István

1943-ban született Abonyban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 209/1966

Egyetemi tanulmányai után a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat Szolnoki Üzemigazgatóságán dolgozott különböző szakterületek - kirendeltségek, energiaértékesítés, üzemvitel, hálózat-szerelés - mindennapi tevékenységének gyakorlati megismerése volt a feladata. Több újítása volt, jelentősebb a Martfői Cipőgyár meddőenergia vételezésének megoldása. 1967-ben a Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja lett. 1969-től a TITÁSz Vállalat szervezeti fejlesztése során a Szolnoki Üzletigazgatóság területéből megalakuló Karcagi Üzemigazgatóság üzemviteli osztályvezetője lett. Az irányítása alatt lévő osztály feladata volt a Kiskörei Vízlépcső és Erőmű építkezés 35 kV-os hálózatról történő üzembiztos ellátása. 1971-ben megszervezte és megalakította a Magyar Elektrotechnikai Egyesült karcagi szervezetét, 1974 volt titkára. Több szakmai előadást szervezett és tartott. Érintésvédelem és villamos berendezések felülvizsgálatára jogosultságot adó tanfolyamokon előadóként működött közre. 1974-től a Szolnoki Üzemigazgatóságra visszakerülve közel 20 évig a tervezési osztályon, mint tervezési csoportvezető, hálózati kiviteli terveket készített és irányította a beosztott tervezők tevékenységét. Jelentős, nagyobb térségeket ellátó középfeszültségű hálózatok (15-20 km) építésének, átépítésének terveit készítette el. Részt vett a 750 kV-os távvezeték által keresztezett középfeszültségű vezetékek szabványosításában. 1994-től a TITÁSz Rt. privatizációját, majd szervezeti átalakulását követő időszakban 2 évig hálózati, majd ezt követően üzemviteli osztályvezetőként tevékenykedett az egyesített Szolnoki és Karcagi Üzemigazgatóság területén. 1999-2000-ig a privatizációt követő átszervezések során az üzemviteli osztály szervezeti megszüntetése után a TITÁSz Rt. Debreceni Hálózati Osztályának szolnoki munkahelyén üzemviteli mérnökként lényegében véve addigi feladatkörét látta el. 2000-ben nyugdíjba ment. 2001-től nyugdíjasként szerződött minősített magántervezőként EN-T jogosultsággal főleg a TITÁSz Rt., majd az átalakult E.ON Tiszántúli Áramhálózati Zrt. Szolnoki Régió területén dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lóránt Károly

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 397/1966

Az Elektromechanikai Vállalatnál kezdett dolgozni, ahol négy éves fejlesztőmérnöki pályafutása alatt televízió adóantennákat tervezett és épített. 1972-ben az Országos Tervhivatal Távlati Tervezési Főosztályára került, ahol közel két évtized alatt a távlati előrejelzések szinte minden területével foglalkozott. Feladata elsősorban összefoglaló jellegű elemzések, prognózisok és koncepciók kidolgozása, illetve külső és belső szakértők által készített részanyagok összefoglalása volt. Többek között foglalkozott hosszú távú világgazdasági előrejelzésekkel, a hazai gazdaságra vonatkozó makroökonómiai prognózisok készítésével, a hazai és nemzetközi eladósodás problémáival, a hazai ipar elemzésével, a gazdasági fejlődés és a környezetvédelem kapcsolatával, a hosszú távú népgazdasági fejlődési alternatívák kidolgozásával és az elemzésekhez és előrejelzésekhez szükséges számítógépes modellek kifejlesztésével. Az Országos Tervhivatal felszámolása után a 1990. július 1-től átkerült az OT Távlati Tervezési Főosztályából és az OT két kutatóintézetéből kialakított új kutatóintézetbe, amely később ECOSTAT néven vált ismertté. Itt előbb tudományos kutatóként tevékenykedett, majd a Gazdasági Elemző Osztály vezetője lett. 2003-ban az Európai Parlament Independence and Democracy (Függetlenség és Demokrácia) nevű frakciója szakértői munka végzésére kérte fel. A 2003-tól 2010-ig tartó európai parlamenti munkája során főleg az unió politikai felépítésének (alkotmány, Lisszaboni szerződés) kérdéseivel foglalkozott. Brüsszelből való hazatérése után 2010-2012-ig a Nemzetgazdasági Minisztérium vezető főtanácsosa lett, ahol nemzetgazdasági szintű gazdaságszerkezeti elemzéseket készített. 2013-tól a Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Archivum külső munkatársa.

Számos szakmai és közéleti publikációja van, 2012-ben kimagasló színvonalú munkája elismeréseként a Magyar Érdemrend Lovagkereszt kitüntetés adományozták számára.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Magda László

1938-ban született Szerencsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 321/1966

1983-ban mikrohullámú szakmérnöki diplomát szerzett, a BME Híradástechnikai Tanszékén. 1966-tól a 45. Honi Rádiótechnikai ezred mérnökeként dolgozott. Megtervezte és kivitelezte a radarok tartalék frekvenciájának műhold felderítési elleni rejtett bemérés technikai épületét. Kidolgozta és kézikönyve foglalta a radarok mikrohullámú áramköreinek mérését és hangolását. 1969-ben Kijevben a KVIRTU –n automatizálási szakon szerzett szakmérnöki diplomát. 1970-től a 2. Honi Légvédelmi Hadosztály Automatika, adatátviteli Főmérnöke volt. Másfél évtizedig a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen óraadó tanárként is dolgozott. Kidolgozta a Hadkiegészítő Parancsnokságok nyilvántartásának, és a sorozások végrehajtásának számítógépes rendszerét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Magda Tibor

1943-ban született Szerencsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 412/1966

Felsőfokú végzettség: okleveles villamosmérnök (BME 1961-1966), okleveles gépipari gazdaságmérnök (MNME 1975). 1966-ban kezdte el mérnöki munkáját a Magyar Édesipar Szerencsi Csokoládégyárában. A gyári tevékenysége mellett 1967-1978 években óraadó volt a Szerencsi Szakmunkás Intézetben, ahol Elektrotechnikai és szakmai ismereteket oktatott villanszerelő tanulóknak. 1967-től a gyárban a ranglétrát végigjárva TMK vezetői, műszaki fejlesztési csoportvezetői és szervezési osztályvezetői feladatokat látott el. 1978-tól főmérnök, a gyár termelési és műszaki területeinek irányításáért volt felelős. 1980-ban a Magyar Élelmiszeriparban nagy szervezeti változások mentek végbe. 1981-től a Szerencsi Édesipari Vállalatnál (SZÉV) -amely a Szerencsi Csokoládégyár, a Szerencsi Cukorgyár és a Diósgyőri Édesipari Gyár összevonásával jön létre- a műszaki igazgató teendőit látja el. 1985-ben a SZÉV ismét átszervezésre került, kiválik a Szerencsi Cukorgyár. 1986-1990 évek között a SZÉV beruházási főosztályvezetője volt. 1990-ben a vállalatot a NESTLE svájci cég megvásárolta. 1990-1993 években a NESTLE magyarországi gyáraiban a beruházási feladatokat látta el, abban az időszakban jelentős technológiai fejlesztések kerültek megvalósításra. 1994-től 2002 júliusáig, nyugdíjazásáig a NESTLE Diósgyőri Gyárának igazgatója volt. 1994-1995 évben a NESTLE Közép-Európai gyáraiban történő termék és termelés átcsoportosításakor műszaki és gazdasági számítás okkal bizonyítja a Diósgyőri Gyár versenyképességét az azonos termékszerkezetű csehországi gyárakkal szemben. Így a gyár nem került bezárásra és a mai napig is kb. 400 főnek ad munkát.

Munkássága során több alkalommal részesül Kiváló Dolgozó kitüntetésben, a Kiváló Újítói arany fokozat birtokosa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Makai István

1941-ben született Szentesen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 303/1965

A Műegyetem elvégzése után 1965-től Szegeden a Megyei Építőipari Vállalatnál a „faluvillamosításnál” dolgozott, majd tervezőként a Megyei Tervező Vállalatnál. 1967-től Szabolcs megyébe került (házasságkötés révén), s részt vett a helyi ipartelepítések tervezési, szervezési munkáiban, lakótelepek létrehozásában, középületek villamos tervezői feladatainak elvégzésében, előbb tervezői majd irányítótervezői, végül műszaki szaktanácsadói minőségben az akkori NYÍRTERV-nél. 1985-től a nyíregyházi üzemigazgatóság szerelési-beruházási osztályvezetőjeként dolgozott 1992-ig. 1992-ben a nyíregyházi polgármesteri hivatal, ill. önkormányzat felkérésére a Nyírtávhő Kft. első ügyvezetői feladatait látta el. Kitűnő munkatársaival a céget műszakilag és gazdaságilag megerősítették. A lefolytatott nyitás program révén energiatakarékos átalakítások, a fogyasztói oldal költséghatékony rekonstrukciója s a mérés szerinti elszámolások bevezetésével 30%-os energia felhasználási csökkenést értek el. 2003 decemberére a Nyírtávhő Kft. az ország legjobb szolgáltatója lett (Nemzeti Minőségi díj a szolgáltatói szektorban). 2004-ben nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Márai Péter

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 202/1966

Tanulmányai: Budapesti Műszaki Egyetem (1961-1966), BME átviteltechnikai szakmérnök (1969-1971), Marx Károly Közgazdasági Egyetem mérnök-közgazdász (1979-1981), Eötvös Lóránt Tudományegyetem természettudományi doktor cum laude (1978-1980). Munkahelyei: 1966-1970 között tudományos munkatárs a Nagynyomású Kutatóintézetben. 1971-1973 Építésvezető Németországban a BEA cégnél, mintegy 50 magyar dolgozóval elektromos szerelések. 1973-1976 között Neon Szövetkezet elnöke, majd 1976-1980 között a Magyar Szénbányászat Trösztben főtanácsadó, területe a számítástechnika bevezetése. 1980-1984 között Németországban a Thyssen cégnél építésvezető. Főtevékenység: vághajtás a Ruhrkohle üzemeiben. 1984-1989 között a Delta kiadó igazgatója. 1989-1992 Építésvezető Németországban, a Krantz cég részére végzett klímaszerelést. 1992-1995 között Németországban a Vegyész Részvénytársaság ügyvezetője, mintegy 900 fő magyar dolgozóval. 1995-2003 között a saját vállalkozásaim ügyvezetője Németországban. 2003 óta ügyvezető a magyarországi vállalkozásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Martényi Károly László

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 214/1966

Tanulmányai: 1961-1966 Műszer- és szabályozástechnikai szak (BME), 1975 -1979 repülőgépészeti szak (BME). Szakmai tapasztalat: Malév Zrt., Repülőgép Üzemeltetési Osztály, különböző vezetői beosztások (1969-1985); Malév Zrt., Termelési Osztály osztályvezető (3 hónapig megbízott Műszaki igazgató, 1985-1992); Malév Zrt., Repülésbiztonsági Osztály osztályvezető (1992-1998); Malév Zrt., Üzemeltetési Divízió üzemeltetési vezérigazgató-helyettes (1996-1998); Malév Zrt., Biztonsági Osztály osztályvezető (1998-2000); Malév Zrt., Repülésbiztonsági Osztály osztályvezető (2000-2003); Budapesti Airport Zrt. repülésbiztonsági vezető (2003-2007); Budapest Airport Zrt. repülésbiztonsági szakértő (2007-2016). Egyéb képzettségek: Senior Management tréning (1996. 8 hónap), JAA JAR-OPS ismeretek (1997), Front-line tréning (1998), Konfliktuskezelési tréning (1998), Minőségbiztosítási és minőségellenőrzési tréning (2001), Légiközlekedési balesetvizsgáló tanfolyam (2000.), TÜV vállalati auditor tanfolyam (2001), Boeing 737-300/400/500 típusanfolyam (2001), Boeing 767-200/300 típusanfolyam (2002.), Szakirányú SMS (Safety Management System) végzettség (2010).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Masoli Rezső

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1966

1961-től 1966-ig MOM ösztöndíjasaként volt a BME Villamosmérnöki karának hallgatója. 1966-tól a MOM-ba került az Elektrolabor laboratóriumi műszer csoportjába, ahol laboratóriumi műszerek részegységeinek tervezésével, gyártásba vitelével foglalkozott. 1976-tól az Üzemfenntartási Főosztályra került a TMK iroda vezetőjének. 1977-től az Energiaosztály vezetője lett főenergetikus beosztásban. Az Energiaosztályhoz tartozott a Kazánüzem, Kompresszorház, Légtechnikai műhely, és a 10 kV-os fogadóállomás. Feladatát képezte az ipari nagyvállalat vidéki gyáregységeiben folyó energiagazdálkodási tevékenység szakmai irányítása is. 1980-ban a környezetvédelmi feladatokkal kibővített tevékenységű Energiagazdálkodási és környezetvédelmi osztály vezetője lett közvetlenül a műszaki igazgató alárendeltségében. Feladatát képezte az ipari nagyvállalat vidéki gyáregységeiben folyó azonos tevékenység szakmai irányítása is. 1978-1980 között a BME Vegyész-mérnöki karán környezetvédelmi szakmérnök képzésben vett részt. 1981-ben környezetvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Az évek során több energia megtakarítást célzó projekt is megvalósult, mely egyben a légszennyezés, zaj, rezgés, hulladék csökkentését is célozta. 1989-től a MOM Ipari Nagyvállalat átalakulása megtörtént. Először a MOMFORT-ba, majd a MüM Központ Szolgáltató divíziójába, a CD Service Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.-be, végül a CITY SERVICE Rt. alkalmazásába került át változatlan munkahelyen és beosztásban. MüM-os munkahelye végül a CITY SERVICE Rt.-nél 1995-ben munkaköre megszűnésével való felmondással szűnt meg. A KVK-Mikovill Kft.-ben vállalkozási mérnökként folytatta a munkát. A cég zömében vízügyi beruházások elektromos kivitelezését végezte. 1997-től a KVK-Mikovill Kft. ügyvezetője lettem. 2000-től a CEBITH Rt. Mikovill Elektromos divíziójában vállalkozási mérnökként volt foglalkoztatva, 2002-2004 között nyugdíjasként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mencsik Ferenc

1938-ban született Tarcalon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 396/1966

Végzettsége: Egyesített Tiszti Iskola 1959, Budapesti Műszaki Egyetem 1966. Nyelvismerete magyar és német. Szakmai gyakorlat: A honvédség különféle egységeinél, más-más beosztásban dolgoztam, 1959-1961 között technikusként, 1966-1982 között mérnökként. A Zrínyi Miklós Katonai Akadémián 1982-1988 között főtanárként dolgozott. 1987-ben Egyetemi Adjunktusi címet kapott. Egészségi állapota romlása miatt 1988-ban nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Menyhárd Alfréd

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 365/1966

Egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnök karán a Műszer-, és Szabályozástechnikai szakon folytatta és 1966-ban szerzett oklevelet. Az Országos Bányagépgyártó Vállalatban kezdett dolgozni, mint műszer-, és szabályozástechnikai tervező. Időközben megszerezte a angol, német, orosz nyelvekből a szakmai anyaggal bővített nyelvvizsga minősítést. A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Kereskedelmi Karán a mérnök-közgazdász tagozat külkereskedelmi szakán 1978-ban oklevelet szerzett. 1972-ben áthelyezéssel munkahelyet változtatott. Új munkahelye az Alumíniumipari Tervező és Kutató Intézet lett. Részt vett a Magyar Alumíniumipari Tröszt külkereskedelmi jogosultságának 1980-ban történt kiterjesztésének során a vállalati önálló export fővállalkozási külkereskedelmi tevékenységének kialakításában és irányításában. 1982-ben csatlakozott a Budavox Rt. Külkereskedelmi Vállalathoz kereskedelmi igazgatói munkakörben. Az ENSZ Iparfejlesztési Szervezetével (UNIDO, Bécs) közösen kiválasztották a műszerügyi szolgáltatások fejlesztése területét. Az MTA Mérésügyi-, és Minőségellenőrzési Szolgálatának (MTA-MMSZ) vezetőségének segítségével létrehozott az MTA-MMSZ kerekein belül egy, a témával foglalkozó szervezeti egységet, és munkáját 1986-tól nyugdíjba vonulásáig (2004) ott folytatta. A létesítmények megvalósítása során szerzett tapasztalatok feldolgozásával kialakította a Hungarian Approach módszert, amelyet egyéni vállalkozóként, mint UNIDO International Consultant 2011-ig, munkája befejezéséig alkalmazott. A UNDP és a PTB finanszírozásában, továbbá az UNIDO szervezésében számos, műszerügyi szolgáltatások fejlesztését célzó létesítmény megvalósítását végezték el Ázsiában és Afrikában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Merkel Géza

1940-ben született Szikszón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 408/1966

1966-ban diplomázott a BME Villamosmérnöki karának Híradástechnikai szakán. A diploma megszerzése után a Telefongyárban a fejlesztési osztályon helyezkedett el, mint fejlesztő mérnök. Pályáján jelentős változást hozott a Számgépnél megalakuló Siemens nagy számítógép osztály, ahol a telepítést vezényelte le, majd az üzemeltetés felelőse volt. Az ehhez szükséges ismereteket az NSZK-ban lévő Siemens központban sajátította el. Levelező szakon megszerezte a mérnök tanári diplomát. Kihasználva francia nyelvtudását államközi szerződés keretében Algériába nyert egyetemi oktatói állást az Oráni egyetemen (USTO), ahol majd egy évtizedig dolgozott. Kintléte alatt kapcsolatba került a Ganz-Mávag Gyár kereskedőivel segítve nekik a gyár termékeinek értékesítését. Hazajövele után is ott helyezkedett el, a gyár mérnöki üzletkötője lett a Maghreb országokban. A Ganz-Mávag felszámolása után egy darabig tanított, majd megvásárolta a gyár felületnemesítő gyárát (galvanizáló üzemét). Jelenleg is az ügyvezető igazgatója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Meszéna György

Professor Emeritus

*1931-ben született Kiskomáromban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 379/1966*

Tanulmányai: Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem TTK Mat.-Fiz.-Ábr .Geo. szak (1953), BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika szak (1966). Munkahelyei: 1953-1957 között középiskolai tanár a Debreceni Fazekas Mihály Gimnáziumban. 1957-1961 között tudományos kutató, az MTA Atommag Kutató Intézet matematikusa. 1961-2001 között egyetemi oktató a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Matematika Tanszékén. Kezdetben tanársegéd, majd adjunktus volt. A Tanszék Intézetté alakult, a Közgazdasági Alkalmazások Osztály vezetője lett, docensi besorolással. Mikor az osztályból tanszék lett, az Operációkutatás Tanszék vezetője lett, tanszékvezetői docensi besorolással. Ezután habilitált, kinevezték egyetemi tanárrá és ettől kezdve tanszékvezető, egyetemi tanárként dolgozott tovább. Egyetemi tanári kinevezés dátuma: 1993. július. 2001 szeptemberétől Professor Emeritus. Publikációk száma 120, közöttük 12 könyv (társszerzőkkel), közülük kettő angol és egy orosz nyelven is megjelent. A Gazdaságmodellezési Társaságnak Örökös Tiszteletbeli elnöke.

A Munkaügyi és Oktatási Minisztériumtól, az Országos Terv Hivataltól kapott köszönetek és emléklapok mellett: a Minisztertanácstól 1979-ben kiváló munkáért jelvényt; az Elnöki Tanácstól 1985-ben a Munka Érdemrend bronz fokozatát; az Oktatási Minisztériumtól 2007-ben Szentgyörgy Albert díjat; a Gazdaságmodellezési Társaságtól 2000-ben Krekó Béla díjat; a Magyar Operációkutatási Társaságtól Egerváry Jenő díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Móczár László

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 257/1966

Érettségi után a MÜM 14 sz. Intézetében tanult. 1961-ben elektroműszerész szakmunkás bizonyítványt szerzett. 1961-ben felvették a BME Villamosmérnöki Karára, 1966-ban szerezte meg diplomáját Műszer és szabályozástechnika szakon. 1961-től MÁV tanulmányi ösztöndíjasa lett, így a diploma megszerzése után a MÁV Távközlő Fenntartási Főnökségen kezdett dolgozni, ahol a gyakorlati év letelte után a MÁV országos távválasztó központ vezető mérnökévé nevezték ki. 1964-től a MÁV Tervező Intézetéhez került. Nagyobb munkái: Budapest - Vác - Szob vonal villamosításának távközlő kiviteli tervei, Gyékényes - Koprivnyica közös határállomás távközlő kiviteli terve. 1972-ben az Ihász Dániel Szakközépiskola tanára lett, elektrotechnika és gépjármű villamosságtan tantárgyakat tanított 2003-as nyugdíjba vonulásáig. A BME Gépészmérnöki Karán 1976-ban mérnök tanári diplomát szerzett. 1978-tól 2003-ig az iskola igazgatója volt.

Munkáját 1984-ben a Minisztertanács Kiváló munkáért kitüntetéssel, 1991-ben a Művelődési és Közoktatási Miniszter Dicsérő oklevéllel ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mogyoróssy Pál

1943-ban született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 429/1966

Kezdetben az ÉMÁSZ Kazincbarcikai Üzemigazgatóságán dolgozott, ahol az áramszolgáltatással kapcsolatos szakterülettel foglalkozott. 1968-ban államközi egyezmény keretében az NDK-ba ment dolgozni, ahol a VEB Kombinat ROBOTRON radebergi gyárában négy éven át számítógépek gyártásával foglalkozott. Hazatérése után az ÉDÁSZ Vállalat számítóközpontjában helyezkedett el, majd a tevékenység kiszervezéséig a mindenkori számítástechnikai szervezet vezetője volt. Fontos szakmai mérföldkövek voltak a központi gépcserék, az elektronikus adatrögzítő rendszer bevezetése, a távadat-feldolgozás kezdeti lépései, nyomtató és borítékoló rendszerek használatba vétele valamint a PC alapú rendszerek és hálózatok létrehozása, felhasználói támogató központ kialakítása. A bevezetett alkalmazások főként a gazdasági szakterületet és az áramszámlázást támogatták. A privatizálás során az ÉDÁSZ előbb az EdF majd az E.ON tulajdonába került. Az E.ON az érdekeltségébe tartozó tagvállalatok IT tevékenységét egy közös társaságba vonta össze. A létrejött rendszerhez csatlakozott később az ÉDÁSZ Rt is. Feladatát képezte a kiszervezés lebonyolítása és az együttműködés új rendjének kialakítása, a szolgáltatási színvonal megállapodások (SLA) kidolgozása. Aktív tevékenysége utolsó éveiben az E.ON Hungária Zrt. informatikai vezetője (CIO) volt. Fontos feladata volt a tagvállalatoknál bevezetett SAP alapú vállalat irányítási és áram számlázási rendszerek egységesítésének és továbbfejlesztésének koordinálása, valamint a fogyasztói szolgálati és hibaelhárítási feladatok valós idejű feladat-kiosztó rendszerének (FSMS) adaptálása és bevezetése. Konzern szinten részt vett az E.ON németországi és közép-európai érdekeltségei szervezeti felépítésének, működési módjának és informatikai rendszereinek konszolidálási projektjeiben. Az 1980-as években a Magyar Elektrotechnikai Egyesület égisze alatt tevékenyen részt vett a szlovén, osztrák és német energiaszolgáltatókkal létrejött szakmai kapcsolatok kiépítésében.

Munkáját a Magyar Villamos Művek Rt. a „Villamosenergia Ipar megújításáért” kitüntetéssel ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár György

1942-ben született Kassán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 430/1966

Munkahelyei, munkakörei: 1966-1973 Borsodi Szénbányák (villamos művezető, főenergetikus, 1973-1989 MEZŐBER-AGROBER (vezető tervező, tervezési ov.), 1989-2002 TÉRMŰ Kft. (vezető tervező), 2002-2003 ARÉV Holding Rt. (műszaki előkészítő), 2003-2011 Vegyépszer Zrt. (projektvezető), 2002-től egyéni vállalkozó. Korábbi munkái: 2013-2014 között az E-útdíj ellenőrző portálok építésénél elektromos műszaki ellenőrként vett részt. 2013-2015 között a KOEP-2009-1.30/B/09-2010-0001 Miskolc Város ivóvízellátás biztonságának javítása kiépítésével Miskolc-Tapolca vízbázisának súlyos veszélyeztetése miatt. Feladata volt a Vízmű telep technológiai és elektromos berendezésének építésének műszaki ellenőrzése. 2015-ben a FIX-KKEP Fixtelepítésű Komplex Közlekedési ellenőrző pontok építésénél műszaki ellenőrként vett részt. A portálszerkezetek energia ellátó kábelei építésének, ill. hírközlő berendezéseinek telepítésének ellenőrzését végezte. Mérnöki Kamarai névjegyzék: 05-0518 tervezés, 05-51247 műszaki ellenőrzés, felelős műszaki vezető.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár István

*1942-ben született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 287/1966*

Az egyetem elvégzése után, 1966-ban elhelyezkedett a budapesti Rádiótechnikai gyár antenna fejlesztési osztályán, ahol 1969-ig fejlesztőként dolgozott. 1969 tavaszán feleségével együtt munkalehetőséget kapott a jászberényi Hűtőgépgyárban. Kezdetben a villamos forgógép-kutatólaborban tevékenykedett, ahonnan kinevezésre került a műszaki fejlesztési osztályra, mint főosztályvezető. 1977-ben visszaköltözött szülővárosába Szombathelyre. 1980-ig a szombathelyi Villamossági Szövetkezetenél hűtéstechnikai automatizálással, szereléssel, valamint klímaberendezések vezérlésének tervezésével foglalkozott. Majd ezt követően a frissen megalakult szombathelyi Műszeripari Javító és Szolgáltató Szövetkezet elnöke lett, ahol 1992-es nyugdíjazásáig dolgozott. 1992-óta, mint nyugdíjas magánvállalkozó, a Molnár Mérnöki Iroda tulajdonosaként és egyben alkalmazottjaként dolgozott 2016-ig, mikor is végleg nyugalományba vonult.

Munkásságát Kiváló Dolgozó és Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Béla

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 318/1966

1966-ban a Finommechanikai Vállalatnál helyezkedett el fejlesztő mérnökként. A vállalatnál korábban bemérő technikusként dolgozott 1960-tól 1961-ig, majd ösztöndíjjal került az egyetemre. Diplomaszerezés után a vállalat laboratóriumában mikrohullámú technikával, HF-VHF-UHF analóg-és digitális rendszerek és berendezések fejlesztésével foglalkozott. 1971-től 1975-ig Lengyelországban a vállalat rádió-berendezéseinek szervizelését végezte, kereskedelmi tevékenységgel kiegészítve, az utolsó évben a varsói szerviz vezetőjeként. 1975-ben - rövid kereskedelmi kitérő után - visszakérült a gyár budapesti rádiólaboratóriumába, ahol ismét fejlesztőmérnöki munkakört töltött be. 1985-ben kinevezték a Rádiólaboratórium osztályvezetőjének. Laboratóriumi munkáihoz kapcsolódóan több újítást és szolgálati szabadalmat nyújtott be, és ezek nagy része gyártásba is került. Az újítások és szabadalmak témái a gyártmányok magasabb fokú integráltságát és a berendezések számítógépes mérésautomatizálását érintették. A vállalat átalakulása után az abból létrejövő HM Radar Rádiótechnikai Rt.-nél digitális URH rádió-relé rendszerek fejlesztésével foglalkozott, 1993-tól laboratóriumi vezetőként. 1994-től a Hunitel Kft., majd ennek utódja, a Hunitel-Datentechnik Kft.-nél szervizvezetői feladatokat látott el, az országos és budapesti optikai telekommunikációs hálózat és távfelügyeleti rendszere szoftver-hardver karbantartását végezve. 2001-től 2005-ig pedig nyugdíjasként dolgozott tovább. A későbbi években alkalmanként tárlatot vezetett az Elektrotechnikai Múzeumban. Munkájához kapcsolódóan számítástechnikával (Unix) és nyelvekkel is szívesen foglalkozott, angolból, lengyelből és oroszból középfokú nyelvvizsgát szerzett, a szakmai továbbképzés azóta is mindennapi élete része.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Béláné Szabó Terézia

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 317/1966

Az egyetem elvégzése és diplomaszerzés után, 1966-ban a Finommechanikai Vállalatnál - melynek vállalati ösztöndíjasa volt - fejlesztő mérnökként helyezkedett el. Itt mikrohullámú technikával, HF-VHF-UHF analóg- és digitális rendszerek és berendezések fejlesztésével foglalkozott. 1971-től 1975-ig Lengyelországban a vállalat rádió-berendezéseinek szervizelését végezte, némi kereskedelmi tevékenységgel együtt. 1975-ben - rövid kereskedelmi kitérő után - visszakérült a gyár budapesti rádiólaboratóriumába, ahol ismét fejlesztőmérnöki munkakört töltött be. 1983-ban kinevezték a Rádiólaboratórium csoportvezetőjének. Laboratóriumi munkáihoz kapcsolódóan több újítást és szolgálati szabadalmat nyújtott be, és ezek nagy része gyártásba is került. Az újítások és szabadalmak témái a gyártmányok magasabb fokú integráltságát és a berendezések számítógépes mérésautomatizálását érintették. Foglalkozott PABX alközpontokkal is. A vállalat átalakulása után az abból létrejövő HM Radar Rádiótechnikai Rt.-nél digitális URH rádió-relé rendszerek fejlesztésével foglalkozott, 1993-tól vezető fejlesztőként 1997-ig, amikor nyugdíjba ment. Nyugdíjasként a Hunitel, majd ennek utódja, a Hunitel-Datentechnik Kft.-nél szervízmérnökként dolgozott 1999-ig. Munkájához kapcsolódóan számítástechnikával és nyelvekkel is szívesen foglalkozott, angolból, lengyelből felsőfokú, oroszról középfokú nyelvvizsgát szerzett. Szakmai továbbképzéseken vett részt, különösen érdekelte a minőségbiztosítás. A későbbi években időnként műszaki szakszövegek fordításán dolgozott angol-magyar, ill. lengyel-magyar nyelveken. A szakmai újdonságok megismerése azóta is napi élete része, 1966 óta tagja a Hírközlési és Informatikai (régbben Híradástechnikai)Tudományos Egyesületnek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy Dezsőné Tattay Emőke

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 523/1966

A BHG Telefontechnikai Fejlesztési Osztályán 1966-ban ösztöndíjasaként kezdett dolgozni, a fejlesztésen az új-telefonközpontok méretezésének számítógépes Algol programozásával foglalkozott. 1968-tól óraadó volt a Kandó Vezetékes Híradástechnika Tanszékén, majd a BHG Elektronikus Számítóközpontjában a Minszkből rendelt és hozott MINSZK-23 nagy-gép új-softwarefejlesztési munkáival foglalkozott. 1971-től a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola Természettudományi Tanszékére nevezték ki adjunktusnak. 1972-től a Számítástechnika Tanszéken dolgozott, közben másodállásban a Szerves-vegyipari Kutatóintézetben dolgozott. 1980-tól a TPA-1140 hazai számítógép RSX11, operációs rendszerrel és rendszerprogramozásával foglalkozott a Volántröszt Elektronikában, később rendszergazda-laborvezetőként a Központi Bányászati Fejlesztési Intézetben, BASIC+2, Fortran, Datatrive programnyelvű, főleg adatbáziskezelő, ill. numerikus matematikai módszereket használó programokat írt, előadássorozatokat, BME mérnöktovábbképzőt tartott a rendszerszervezőitől az operátori szintig. 1983-tól 2006-ig az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskola Számítástechnika Laboratóriumba adjunktusnak, majd docensnek nevezték ki. Publikációs tevékenysége folyamatos: kb. 36 jegyzet, könyv, cikk és szakmai előadás. Számos OTDK 1-4 díjazott hallgatói dolgozatok témavezetője volt. Résztvett a postgraduális képzés oktatásában is. 1972 óta mindig a számítástechnika élvonalában autodidakta módon kellett követnie a gyors fejlődést az összefoglaló számítástechnika tárgy főiskolai oktatójaként. A BME és YMMF Mérnöktovábbképzőkön is sokszor tanított egyes új számítástechnikai témaköröket. 1998-tól előnyugdíjasként 11 évet dolgozott a Szent István Egyetembe beolvadt YBL Miklós Műszaki Főiskolai Karán docensként. Legutóbb már főleg a CAD- rendszerek kutatásával és oktatásával foglalkozott (2006-ig). 45 évig a számítástechnika előadások és laborgyakorlatok tartásában és fejlesztésében vett részt. Oktatott: Számítástechnikát, Programozástechnikát, stb.

Kitüntetések: a BHG-ban két alkalommal nyerte el a Kiváló Ifjú Mérnök díjat (a software fejlesztésekkel), Felsőoktatás Kiváló Dolgozója (1989), Miniszteri dicséret (1990).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Endre

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 182/1966

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban érettségizett 1960-ban Műszer és Szabályozástechnika Szakon. 1961-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, ahol tanulmányait OKISZ társadalmi ösztöndíj szerződéssel végezte. A BME Villamosmérnöki Karán Műszer és Szabályozástechnika Szakon 1966-ben végzett. 1966-tól az Orvosi Műszer KTSZ művezető részlegvezetője. 1968-tól a FOG-GYEM Finommechanikai és Elektronikus Műszergyártó Szövetkezet szerkesztőmérnöke, majd szerkesztésvezető-helyettese mechanikustervezőként. 1971-től az Elektronika Ipari Szövetkezetben gyártástervező, csoportvezető, majd, termelési osztályvezető. 1977-től a VBKM Transzvill Gyárában energetikus. 1978-tól az Irodagépipari és Finommechanikai Vállalat szedőíró szereldéjének üzemvezetője, ahol üzemvezetőként „Kiváló Dolgozó” kitüntetést kapott. 1981-től 1990-ig számos, főként mezőgazdasági szövetkezet épületvillamossági tervezője. Munkái a Vörösmarty MGTSZ Fóti Társulási Igazgatóságához (GENERRAL GT), a mencshelyi Balaton-felvidéki MGTSZ balatonfüredi UNIVERSAL Ipari Szolgáltató Szakcsoportjához, a Monor vidéke ÁFÉSZ Mikrocoop Ipari Szolgáltató Szakcsoportjához, a CORONA Ipari Kiszövetkezethez és az ESTO Mérnöki és Kereskedelmi KFT-hez köthetők. 1988-tól kifeszültségű szabadvezeték és kábelhálózat tervezésével és üzemeltetésével foglalkozott, valamint B/3.4. hivatásszerű szakértő (F5-3/1762/1988.). 1991-től nyugdíjba vonulásáig magán épületvillamossági tervezőként dolgozott. 2004 decemberében nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Irén

1943-ban született Gödöllőn.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 479/1966

1966-ban végzett a Budapest Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer- és szabályozástechnikai szakán. 1962-ben az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárának (EMG) társadalmi ösztöndíjasa lett, így mérnöki munkáját is ott kezdte 1966-ban. Fél éven át a gyártásban gyakorló mérnökként, majd a fejlesztésen kutatómérnökként dolgozott. 1970-től a Híradástechnika Szövetkezethél (91-től Híradástechnika Rt.) vállalt munkát. Munkakörei: labormérnök, később laborvezető helyettes. Fontosabb munkái: TV gyártáshoz szükséges műadó egyes készülékeinek (pl. képmintagenerátorok); digitális kép- és hangátviteli egységek; optikai analóg kép- és hangátviteli rendszerek eszközeinek kifejlesztése a tervezéstől a gyártásba vitelig, valamint telepítésük és üzembe helyezésük. 1993-ban a több részre bomlott HT Rt.-ből kivált FÁMA Kft.-ben folytatta tevékenységét. Optika videó- és hangátviteli hálózatot tervezett és telepített. 1995-ben nyugdíjba ment. Nyugdíjasként gazdasági társaságnak dolgozott; optikai átviteli rendszerek megvalósításában és üzemeltetésében segédkezett.

Szakmai elismerései: 1980-ban Kiváló Feltaláló bronz fokozat, 1986-ban az Ipari Szövetkezet Kiváló Dolgozója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy János

1942-ben született Egerben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 419/1966

Tanulmányai: BME okleveles villamosmérnök (1966), ÉVM Felsőfokú tervgazdasági, beruházási oklevél. Munkahelyei: az egyetem befejezését követően a BÉCEM Rt.-nél beruházási osztályvezető, majd termelési igazgató 2002-ig. 2002-től nyugdíjasként dolgozik ugyanott mint gyárbontási vezető. Német nyelvismerete tárgyalóképes.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Judit

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 547/1966

1966-ban az Erőmű Beruházási Vállalatnál a százhalombattai erőmű üzembehelyezésén, majd később a gyöngyösvisontai hőerőmű létesítményi osztályán dolgozott. 1968-1970 között az EBVG-nél élelmiszeripari gépek hajtó és vezérlő berendezését tervezte, majd az Olajterv katódvédelmi részlegéhez került tervező mérnöknek. 1972-ben Új-Zélandra emigrált, ahol a műszaki nyelvtudásának tökéletesítése után a Worley Consultants International tervező vállalatához került. Munkái kapcsán bejárta a világot: geotermális erőműveket tervezett Indonéziában, Kenyában, vízerőműveket Laoszban, Lesothoban, Fijin, diesel power-desalination létesítményt a Maldív szigeteken, kis vízerőmű rendszereket Észak Szumátrán és Pápua Új-Guineában, távvezetékét Srí Lankán, stb. Új-Zélandon az ECNZ vízerőműveinek felújítását és automatizálását irányította a Corporation privatizációját megelőzően. Az alábbi beosztásokban dolgozott: Principal Power Engineer, Industrial and Power Generation Group Manager, Project Director és Executive Director. 1993-ban a Világbankhoz került, mint Senior Power Engineer. Fő munkaterülete Kelet-Ázsia és a Pacific Region volt (EA3IE), feladata a beruházási programok előkészítése, kiértékelése és a kölcsöntárgyalások levezetése. Az IBRD-nál értékes beruházási tapasztalatokat szerzett, közgazdasági és pénzügyi kiképzésben részesült, kereskedelmi jogot tanult. Indonéziai portfóliójának utolsó nagyszabású beruházási programjában az 500kV Java-Bali gerinchálózát kiépítése mellett előkészítette az indonéz villamosművek (PLN) privatizációját és megszervezte a „Java-Bali Transmission Company” és a „Jakarta Distribution Company” megalakítását. 1997-ben visszatért Új-Zélandra, a Dunedini Otago Egyetem MBA képzésen oklevelet szerzett, majd mérnöki irodát alapított, amelynek jelenleg is igazgatója és fő konzultánsa. Fő működési területe az energia ipar, megújuló energiaforrások, és infrastruktúra fejlesztése. Beruházási projekteket tervez és vezet az első lépéstől az átadásig. 2002-2006 között Új-Zéland egyik legnagyobb villamos vállalatának (TrustPower) vezette az erőmű beruházási programját. Jelenleg Új-Zéland legnagyobb öntözési rendszerén dolgozik villamos szakértőként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Rudolf

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 185/1966

Tanulmányok: technikusi oklevél 1956-1960 Bláthy Ottó Erősáramú Technikum, villamosmérnöki oklevél 1961-1966. Munkahelyek, tevékenység: 1960-1961-ig a Villamosgép és Kábelgyár próbatermében kis és nagyfeszültségű villamosmotorok típusmérését végezte. Az oklevél megszerzését követően 1966-1969-ig az EVIG Szerkesztési Főosztályán célgépek és automata gépsorok elektromos fejlesztésén és üzembe helyezésén dolgozott. 1969-1970-ig a VBKM Anód Áramirányító Gyár Szerkesztési Osztályán nagyáramú hidrolizőr tápegység (500V, 6000A) tervezésén és beüzemelésén dolgozott. 1970-1990-ig a Központi Fizikai Kutató Intézet Műszaki Főosztályán csoportvezetőként az intézet TPA számítógép családjához tartozó háttértár perifériák -fóliás diszk, floppy diszk, winchester diszk- fejlesztésén és gyártásán dolgozott. Műhold követő rendszer precíziós hajtásszabályozása, Paksi Atomerőmű Nukleáris Műszer hitelesítő, nagykapacitású tároló szervó felíró tervezése, kivitelezése, közreműködés az automatikus EKG diagnosztizáló készülék létrehozásában. Találmányok: fóliás diszk tárcapacitás bővítés, léptetőmotoros mikrosztep vezérlés, nagy fényerejű LED-es jelzőrendszer. 1992-1996-ig Interflex Kft.-nél irodavezető; ipari automatizálás, vízmű vas-mangántalanítás. 1997-2008-ig Országos Műemlékvédelmi Hivatalnál informatikus, feladata: a szg hálózatok tervezése, országos hálózat kiépítése üzemeltetése.

Kitüntetések: 1976 Kiváló Feltaláló, 1985 Jánossy Dj.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Endre

*1929-ben született Nagyunyomban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 10/1967*

Középiskolai tanulmányai befejezésével 1949-ben Szombathelyen a Részvénytársaság Villamos és Közlekedési Vállalatok Számára üzletigazgatóságán alkalmazták. Kezdetben normaelszámolóként majd később a tervgazdálkodási osztályon dolgozott. Az Áramszolgáltató Vállalatok 1951. évi megalakulása után az üzletigazgatóság üzemviteli osztályán technikai munkakörben alkalmazták. Feladata a faluvillamosítások során megépült közép és kisfeszültségű hálózatok átvétele, üzembe állítása volt, valamint az egyre hosszabbodó középfeszültségű hálózati üzemzavari statisztika vezetését is feladatul kapta. 1954-1955. években a MVM által szervezett túlfeszültségvédelmi és túláramvédelmi tanfolyamra iskoláztatta be a vállalat. Munkafadatai ezután az alállomási üzemeltetések irányába tolódtak. Az ország nyugati területei villamos energia ellátási gondjainak javítását szolgáló 35 KV-os távvezetékek fogadására, az érkező energia elosztására, egymás után épültek 1958. évtől az új alállomások. Ez időtől az épülő alállomások villamos műszaki ellenőrzési, üzembe helyezési feladatait látta el. Közben műszaki egyetemi tanulmányaimat is megkezdte a Villamosmérnöki karon, 1966-ban oklevelet szerzett. 1968. évtől 1992. évi nyugdíjazásáig különböző osztályok vezetésével bízták meg: vízeróművek üzemeltetését végző osztály, üzemigazgatóság villamos hálózatszerelési osztály, üzemviteli osztály majd az üzemigazgatóság vezetője volt. A villamos energia szolgáltatásban eltöltött különböző munkakörökben az új szakmai megoldások alkalmazási lehetőségeit rendszeresen figyelemmel kísérte. 1994-1995. évben már nyugállományból visszahívták és megbízták az ikervári 100 éves víz erómű második rekonstrukciójának vezetésével, műszaki ellenőrzésével. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek (MEE) 1958. óta tagja. Több cikluson át volt az egyesület szombathelyi csoportjának szervező titkára, később titkára majd elnöke.

Újítói tevékenységéért 1973-ban kiváló újító bronz, majd 1988-ban arany kitüntetésben részesült. A MEE Észak Dunántúli Koordinációja sok évtizedes szombathelyi szervezetben végzett egyesületi tevékenységéért 2000-ben a koordináció által alapított Gotthard Jenő díjat adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh László

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 606/1966

Tanulmányai: A villamosmérnöki oklevél megszerzése után 1972-ben integrált elektronika szakmérnöki diplomát kapott (1881/1972), majd 1983-ban felsőfokú külkereskedelmi áruforgalmi szakvizsgát tett (7/7400/1983). Tevékenységek: fejlesztő villamosmérnökként dolgozott Budapesten, a Villamos Automatika Intézetben (VILATI) 1966-tól, a fejlesztési főmérnökséghez tartozó számjegyes automatika főosztályon. Kezdeti fejlesztési feladatai részben a Haditechnikai Intézettel, részben a Bábolnai ÁG-al közösen végzett automatika fejlesztés, tervezés, gyártás tárgykörűek voltak. 1971-től kezdődően fő tevékenysége a svájci Schmid, majd később az amerikai Brunswick céggel történő, kooperációban végzett fejlesztés, gyártás, export-import munka volt a teke és bowling automatikák és pályák tárgykörben. A VILATI több jogutódláson és névváltoztatáson ment át, több részre szakadt, de munkája és munkahelye gyakorlatilag változatlan maradt végleges nyugdíjba vonulásáig, ami 2006-ban volt. A VILATI-ban osztályvezető volt (elektronikai tervezés, kivitelezés, nyomtatott áramköri kártyatervezés, konstrukció, licence átvétele és honosítás a digitális vezérlésű szerszámgépek területén) a részekre szakadásig, a kisebb egységeknél vezető tervező, fejlesztő. (A Budapesti Mérnöki Kamara 01-7644 számon nyilvántartott vezető tervezői engedélye alapján.)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Lászlóné Héems Éva

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 515/1966

1961-ben érettségizett és ugyanebben az évben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika szakára, ahol 1966-ban diplomázott. Az egyetemi évek alatt az Egyesült Izzólámpa és Villamosmérnöki Rt. társadalmi ösztöndíjasa volt. A szerződésnek megfelelően ennél a vállalatnál 1966. augusztus 1-én kezdett dolgozni és ugyanettől a vállalattól, melynek megnevezése az évek során többször változott, a GE Hungary Rt.-től ment nyugdíjba 2003 márciusában. Pályafutása során kezdetben, mint üzemtechnológus a képcsövek gyártási problémáival foglalkozott. Majd az elektroncsövek alkalmazása, reklamációk kivizsgálása, mérésekhez szükséges célberendezések elkészítését végezte gyártmányfejlesztőként. Ezután a fényforrásgyártó gépsorok vezérlésének tervezésében, villamos berendezések honosításában, kivitelezésében vett részt gyártmánytervezőként. Végül a tervezett és legyártott gépekhez tartozó, a vevő részére átadandó üzemeltetési dokumentáció magyar, illetve angol nyelvű kiadásáért volt felelős.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németi István

Emeritus Kutatóprofesszor, a matematikai tudomány doktora

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 571/1966

A Nehézipari Minisztérium Erőműtervező Intézeténél dolgozott 1966-tól 1970-ig, ahol Bogdánffy Géza vezetésével létrehoztak egy erőműtervezést segítő számítógépprogramot. A Nehézipari Minisztérium Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézetének szoftverfejlesztési osztályán dolgozott 1970-től 1975-ig. Itt hozták létre csoportjában az első magyarországi tételbizonyító programot, továbbá programhelyesség bizonyítással, új típusú programozási nyelvek fejlesztésével foglalkozott. 1975-76-ban a Számítástechnikai Kutató Intézetben (SzKI) dolgozott, majd 1977-től 2012-ig a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) Matematikai Kutató Intézetében. Kutatási területe számítástudomány, logika, relativitáselmélet. Több mint 100 cikke jelent meg rangos tudományos szakfolyóiratokban, több mint 25 nemzetközi konferencián plenáris meghívott előadó. Több nemzetközi szakfolyóirat szerkesztőbizottságának tagja, számos nemzetközi konferenciát szervezett. 1983-84-ben a kanadai University of Waterloo vendégprofesszora, 1987-1988-ban az amerikai Iowa State University vendégprofesszora. Kandidátusi fokozatot szerzett 1977-ben, és a matematikai tudományok doktora fokozatot 1987-ben.

Farkas Gyula díjat kapott a matematika alkalmazási tevékenységéért 1974-ben a Bolyai János Matematikai Társulattól, Kalmár László Emlékérmét kapott az elméleti matematika és számítástudomány egyesítése terén végzett munkájáért 1979-ben. Széchenyi professzor 2000-től 2003-ig. Emeritus Kutatóprofesszor a Magyar Tudományos Akadémia Rényi Alfréd Intézeténél 2012 óta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Orbán Lajos

1943-ban született Kiszálláson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 184/1966

Villamosmérnöki pályafutását Jászberényben, a Hűtőgépgyárban gyártmányfejlesztési területen kezdte. 1967 novemberétől hivatásos katonatisztként a Polgári Védelem Szabolcs-Szatmár Megyei Parancsnokságán teljesített szolgálatot, mint híradó főtiszt. Feladata volt a megye területén a polgári védelmi riasztó berendezések telepítése, karbantartása, ellenőrzése, aminek – az akkori híradástechnikai színvonalra tekintettel – különös jelentősége volt az 1970-ben bekövetkezett Felső-tiszai árvíz idején a mentési munkák támogatásában. 1974-75-ben a Vietnami Háborút követő tűzszünet ellenőrzésére létrejött Nemzetközi Ellenőrző és Felügyelő Bizottság magyar kontingensének tagjaként Dél-Vietnamban teljesített szolgálatot. Ezt követően katona-diplomáciai területen tevékenykedett, ezen belül 1989–1991 között Washingtonban katonai attasé-helyettes volt. Angol és orosz nyelvtudását magas szintre fejlesztette. Rendszeresen tolmácsolt állami vezetőknek, és számos nemzetközi (NATO, EU) konferencián volt szinkrontolmács nyugállományba vonulását követően is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Osman Péter

a közgazdaságtudomány kandidátusa

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 279/1966

1966-1969 között a Telefongyárban elektronikus digitális fejlesztőmérnökként dolgozott. 1969-1971 között a Finommechanikai Vállalatnál marketing tevékenység kiépítése volt feladata. 1971-ben az Intercooperation Kereskedelemfejlesztési Rt.-hez került (állami vállalat), ahol a fejlesztési programok kísérleti előkészítésében vett részt 1973-ig (az innováció menedzselés fogalmat akkor még nem használták (mérnök-specialista). 1973-1983 között a NOVEX Találmányfejlesztő és Értékesítő Külker RT.-nél (állami vállalat) az innovációs fejlesztések és technológia export ügyletek menedzselésében és finanszírozásában vesz részt, valamint a technológia import ügyletek menedzselését végzi. 1983-1985 között Gazdaságkutató Intézetben makroelemző feladatkört tölt be. 1985-1991 között az Innofinance Általános Innovációs Pénzintézetnél helyezkedett el, ahol a kockázati tőke befektetés és világbanki finanszírozási kérelmek előkészítését (főv.) végezte. 1992-1995 között az Állami Vagyonügynökségnél a Vagyonkezelési Igazgatóság, majd a Marketing Igazgatóság vezetője, utóbb az ügyvezető igazgató tanácsadója igazgatói rangban. 1995-2006 között az Állami Bankfelügyeletnél (ÁPTF/PSZÁF) dolgozott, ahol válságkezelő, helyszíni ellenőr, makroelemző, a kockázati tőke törvény kidolgozásánál a kodifikáció s team tagja volt. További végzettségei és fokozatok: mérnök-közgazdász, szabadalmi ügyvivő, a közgazdaságtudomány kandidátusa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

P. Ábrahám Sándor

*1943-ban született Szolgaegyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 509/1966*

A BME-n 1966-ban villamosmérnöki oklevelet, 1976-ban közlekedési és építész gazdasági mérnök oklevelet szerez. Egyéb képzései: CVS-Life: Minősített értéktervező (SAVE International, 1977), CPM Minősített Ingatlanguzárkódó (IREM, 1998), PVM Minősített értéktervező (EU, 2006), Ingatlanvagyon értékelő (2006). Szakmai egyesületi tagságai: Magyar Értékelemzők Társasága (SAVE International tagszervezete), Magyar Ingatlankezelők és Létesítménygazdálkodók Szövetsége (MIGSZ), Amerikai Ingatlanguzárkódók Egyesülete (IREM). Munkahelyei: Budafoki Szeszgyár (1966-1968 energetikus, létesítményfelelős), ÉPGÉP (1968-1980 darugyártó üzem, valamint kísérleti műhelyvezető, szervezési és számítástechnikai osztályvezető), Beton és Vasbetonipari Művek (1981-1982 szervezési osztályvezető). Vállalkozásai: PANORC GMK, majd KKT (1982-2015. értéktervezési munkák), FÜTI MIKROORG leányvállalat (első magyar mikroszámítógépes szoftverfejlesztő cég, 1989-től MIKROORG Kft. néven átalakultak, jelenleg tulajdonosként és ügyvezetőként működött). Több mint 100 értéktervezési munkát (value engineering) végzett szakmai munkacsoportok vezetésével önkormányzatoknál, nagyvállalatoknál (Százhalombatta olajfinomító, DuPont Pioneer.), kórházaknál, kis és középvállalatoknál gyártmányok, gyártási és szolgáltatási technológiák fejlesztése, gép gyártási, építő ipari, vízgazdálkodási stb. területeken. Publikációi, dunaújvárosi „Tudomány Heteken”, valamint nemzetközi konferenciákon tartott előadásai is ehhez a témakörhöz kapcsolódnak. Jelenleg komplett hulladékgazdálkodási technológiát (erőmű és ipari park) tervez, az ötletei alapján kifejlesztett prototípusok gyártására.

Munkája elismeréseként a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetsége Kiváló Vállalkozó címet adományozott 1983-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pacorné Rába Ilona

1941-ben született Szombathelyen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 614/1966

Első munkahelye 1966-1969 között az EM Pestvidéki Kőbánya Vállalat ösztöndíjasaként a nógrádkövesdi, majd a szobi üzemében volt, ahol energetikusként dolgozott. 1969 őszétől Budapesten az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG) a Műszaki Tájékoztató Központban dolgozott mint gépkönyvszerkesztő mérnök 1990-ig, az EMG megszűnéséig. E munkakörben az új fejlesztésű műszerek gépkönyvének szerkesztése, műszaki lektorálása, tájékoztatók és ismertetőik készítése, lektorálása és az újabb kiadások változásainak javítása, és azok átvezetése orosz, német, angol, francia és spanyol nyelveken volt a feladata. Közben egy évig 1975-ben a Híradástechnika Szövetkezetben ugyanebben a munkakörben dolgozott. Az Országos Találmányi Hivatal külsős munkatársaként újdonságkutatást is végzett 1974 és 1976 között. 1990-től az AUTER-Print Nyomdaipari Kft.-ben dolgozott az EMG-ben végzett munkakörökben, kiegészítve a nyomdaipari munkák előkészítéséhez szükséges munkafolyamatokkal (pld. fotók montírozása, retusálása stb.) egészen 1993-i nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pagonyné Molnár Mária

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 212/1966

A Puskás Tivadar Távközlési Technikumban érettségizett 1961-ben, ugyanebben az évben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és Finommechanika szakára. Az egyetemi években a Finommechanikai Vállalat ösztöndíjasa volt. 1966-ban ennél a cégnél kezdte meg munkáját a Műszer és Technológiai Osztályon, ahol híradástechnikai berendezések bemérésénél alkalmazott célműszerek tervezésével foglalkozott. Ezután 4 év kihagyás következett, 1969-ben és 1970-ben született 3 gyermekével gyermekgondozásin volt. Szakmai tevékenységét szabványosítási területen folytatta a Műszeripari Kutató Intézet Szabványosítási Osztályán, majd a Magyar Szabványügyi Hivatal Villamossági Osztályán. Hazai, nemzetközi és európai szabványosítási ismeretekből tett vizsgákat. Szakterülete a világítástechnika lett magyar, KGST, IEC, majd az európai szabványosítás területén. Szakmailag és metodikailag is kézben tartotta területét. A Villamossági Osztályon az első MSZEN szabvány az ő munkája volt. Szakterületén rendszeresen publikált. Élő kapcsolata volt a szakterület kiváló egyetemi és ipari szakembereivel. Nyugdíjba vonulása után, 2005-ig az MSZH jogutódjánál, MSZT-nél (Magyar Szabványügyi Testület) a Lektorosztályon kapott rendszeresen villamossági szabványjavaslatok lektorálására megbízást. Jelenleg 6 unoka boldog nagymamája.

Munkája során több elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Paksy Géza

címzetes egyetemi docens

1942-ben született Jászberényben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 552/1966

1966-ban szerzett villamosmérnöki, majd 1972-ben átviteltechnikai szakmérnöki diplomát a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakán. 1966-tól a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott, 1976-tól tudományos főmunkatársi beosztásban. Kutatási területe az ebben az időszakban kibontakozó digitális hírközlés volt. Részt vett az első magyar impulzus kódmodulált (PCM) rendszer kifejlesztésében. 1983-tól a Telefongyár Fejlesztési Intézetében a digitális vonali berendezések fejlesztésével foglalkozó osztály vezetője volt, ahol különféle sebességű rézkábeles, ill. optikai szálvezetős átviteli rendszerek fejlesztését irányította. 1992-2004 között a Matáv PKI Távközlésfejlesztési Intézet Átviteli hálózat tervezési osztályának volt vezetője. Az irányításával készült hálózati tervek alapján valósult meg a 2,5 Gbit/s sebességű SDH gerinchálózat. Előkészítője volt a hullámhossz multiplexált (DWDM) optikai rendszerek alkalmazásba vételének. Munkatársaival megtervezte a Matáv 10 Gbit/s sebességű DWDM gerinchálózatát, majd megvalósításában is közreműködött. 2004-2007 között a BME Távközlési és Médiainformaticai Tanszék tudományos munkatársa volt. Kutatási területe az optikai átviteli rendszerek számítógépes modellezése és optikai szintű tervezése. Munkatársaival kidolgozta az optikai hozzáférési hálózatok (FTTx) térinformatikai alapú topológiai tervezésének metodikáját. Nyugdíjba vonulása után sem szakadt meg kapcsolata a tanszékkel, 2010-től címzetes egyetemi docens. Több EU kutatási projektben vett részt. Számos publikáció (folyóiratcikkek, szakkönyv valamint nemzetközi konferencia előadások) szerzője vagy társszerzője.

A Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület (HTE) szakmai munkájában aktívan részt vett, ahol ezért kétszer Puskás Tivadar-díjjal és Pollák-Virág díjjal jutalmazták. További kitüntetései: Békésy Emlékérem, Magyar Endre-díj (Matáv); A Magyar Hírközlésért szakmai érem, (IHM); Kozma László emlékérem és címzetes egyetemi docensi cím (BME).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pál Miklós

1943-ban született Ózdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 234/1966

Első munkahelye a Villamosipari Kutató Intézet, ahol 1966 és 1968 között tirisztoros inverter fejlesztésével foglalkozott segédmunkatársként. 1968-ban az Egyesült Izzó akkor induló ICL számítógépes adatfeldolgozási rendszerének üzemeltető mérnöke lett, majd 1969-ben a családjával Győrbe költözött és a Rába Magyar Vagon és Gépgyár alkalmazásában egy 8 hónapos, az IBM 360-as rendszerének üzemeltetési képzésén vett részt Párizsban. A számítóközpont beindulásától irányította az üzemeltetést és az osztálya végezte a vállalat különböző fejlesztő részlegeinél felmerülő műszaki-matematikai feladatokkal kapcsolatos modellezési és programozási feladatok támogatását. Miután a Rába a 80-as évek közepén indított fejlesztés keretében az IBM PICS alapú online komplex vállalati termelésinformációs rendszerét kialakította, az ehhez kapcsolódó terminálhálózat megtervezését és kivitelezését irányította. Az akkor fennálló szigorú embargós rendelkezések mellett komoly kihívást jelentett a 8 telephelyet magába foglaló online rendszer és a terminálhálózat üzemeltetésének feladata. Ennek irányítását végezte 1996-ig. A 2003-ban történt nyugdíjazásáig a Rába informatikai tanácsadójaként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pápay István

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 497/1966

1961-ben elektroműszerész szakmunkásként, mint a Transzformátor Szövetkezet ösztöndíjasa kezdte a Műegyetemen a tanulmányait. 1966-ban kapta villamosmérnöki oklevelét. 1985-ig dolgozott a Szövetkezetnél tervezőmérnökként, gyáregység vezetőként, később műszaki osztály vezetőként. 1985-től 1996-ig a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetnél (MEEI), szabványossági és szakértői vizsgálatokat végzett. Vállalkozó jelenleg is, mint tervező és szakértő. A Mérnöki Kamarai nyilvántartási száma: 01-10023.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp István

1934-ben született Nagykállón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 594/1966

Első munkahelye a Lenin Kohászati Művek Diósgyőr-Vasgyár volt. Itt szerzett villanszerelői szakmunkás bizonyítványt és elektrikusi oklevelet. Két év katonai szolgálat után ugyanott dolgozott tovább villanszerelőként, a Húzó-, majd Nagyolvasztó gyáregységénél. 1959-ben jelentkezett a BME Villamosmérnöki Karára, 1966-ban oklevelet szerzett. A mérnöki képesítés megszerzése után villamos-műszeres fejlesztőmérnökként dolgozott tovább a Nagyolvasztó gyáregységénél 1977-ig. 1977-ben munkahelyet változtatott és az OKGT Gáz- és Olajszállító Vállalat miskolci üzeméhez került, mint villamosműszer-irányítási részlegvezető. Ezt a feladatot 1988-ig látta el. 1988-tól a vállalat siófoki központjában vállalt beruházási munkakört, 60 éves korában innen ment nyugdíjba. Ezt követően még 2 évet dolgozott műszaki ellenőrként gázvezeték- és olajvezeték felújítási projekteken. Visszatekintve az elmúlt 50 évre, neki a Műszaki Egyetem elsősorban a mérnöki gondolkodást és -döntéshozatalt segítette elő. 50 év távlatából is hálával gondol az egyetem tanáira, többek között Dr. Komarik József docens úrra, akitől sok hasznos tanácsot kapott útravalóul az államvizsgán, melyeket mindig szem előtt tartott a munkája során.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Parragh Levente

1942-ben született Devecseren.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 204/1966

1966-ban az egyetemi tanulmányait ösztöndíjjal lehetővé tevő Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohó vállalatnál helyezkedett el. Itt 1976-ig erősáramú tervezői munkát végzett. Nagy sikerélményt jelentett a speciális feszültség és áramigényű gallium elektrolizáló tirisztoros egyenirányító tervezése, amiből 3 példány is készült. Üzemek irányító áramköreit, sokfajta alumínium olvasztó, egalizáló stb. kemence villamos részeit tervezte résztvev a kivitelezésükben. Ezen kívül műszaki-gazdasági számítások tervezésében és végzésében is közreműködött. 1976-ban számítástechnikai rendszerszervezői oklevelet szerzett, és informatikai vonalra váltott. Először tudományos-műszaki programozást végzett: Timföldgyári lúgbepárló Fortranban írt matematikai modellje a Veszprémi Akadémiai Bizottságnál 1976-ban díjat nyert. Formális parciális differenciáló programát a Veszprémi Kémiai Kutatóintézet alkalmazta. Később a kevésbé színvonalas, de sok precíz munkát igénylő, és igen jó kereseti lehetőséget biztosító ügyviteli rendszerek készítésére tért át. A Veszprém Megyei Gabonaforgalmi Vállalatnál értékesítési, bér- és felvásárlási rendszereket, a Videotonnál gyártási folyamatok költségelszámolási programjait készítette és működtette. Munkája mellett elméleti fizikai tanulmányokat is folytatott. Néhány dolgozata nyomtatásban is megjelent: a Generalization of the Klein-Gordon Equation (Acta Physica Hungarica, 1975), a relativisztikusan invariáns K-G egyenlet kovariáns (tehát a gravitáció általános elméletébe beilleszthető) és másodkvantálható (a kvantum térelmélettel is egyeztethető) módosítását tartalmazta. A Model of Charge munkája (Acta Physica Hungarica, 1988) töltés modellje klasszikusan értelmezte a gyorsuló, de nem sugárzó töltést, és magyarázatot adott a leptonok töltés/spin arányára. A Kétfajta Leptontöltéshez Vezető tér Vizsgálata a Magyar Fizikai Folyóirat XXXI. kötet 6. füzetében jelent meg, és a Christoffel szimbólumok kiegészítésével próbált kétfajta leptontöltést értelmezni. Szeretett volna egyetemi doktori minősítést szerezni, de ebben nem kapott támogatást. Ma is nagyon hálás a Műegyetemnek, hogy színvonalas oktatásban részesült és mérnökké válhatott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Paulik Tibor

1940-ben született Tótkomlóson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 183/1966

Végzett mérnökként - mint ösztöndíjas – 1966-tól 1973-ig a Szentesi Erőtakarmány Gyárban dolgozott, végül műszaki főmérnökként. 1973-tól a Csongrád Megyei Víz és Csatornamű Vállalathoz került, ahol 1988-ig dolgozott osztályvezetőként. Munkája mellett 1984-től az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Jogi Továbbképző intézeténél 1986-ig elvégezte a felsőfokú iparjogvédelmi szaktanfolyamot. Ezek után szabadalmi ügyvivőként is dolgozott 1986-ig (összesen feltalálóként több, mint 10 szabadalomban vett részt). 1988-tól a NOVIKI Kisüzemi Innovációs Irodánál dolgozott 1989-ig, mint körzeti műszaki megbízott. 1989-től a NIVELCO Műszeripari Kft. (később Rt.) délkelet-magyarországi irodavezetője lett nyugdíjazásáig (2000). Nyugdíjazása után a Paulik T. Bt-ként önálló gazdasági tevékenységet végzett 2009-ig műszerforgalmazás és rendszerszervezési területen.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Paulin Pál

*1930-ban született Kunhegyesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 240/1966*

1948-ban tisztiiskolára jelentkezett, 1950-ben technikus tisztként avatták majd az iskola elektrotechnika tanszékén tanári beosztásba helyezték (munkájában Magyarai Béla tanszékvezető tanár segítette, akinek munkájára különös hálával és tisztelettel emlékezik). 1952-től a Leningrádi híradó hadmérnöki akadémia parancsnoki szakán tanult (6 évig). Hazajövele után a katonai híradó tisztiiskola rádiótechnikai tanszékvezető helyettes főtanárként rádiótechnikát oktatott. 1963-ban villamosmérnöki oklevelet kapott. 1966-tól megbízással egy 17 fős mérnök, technikus kiképzési bázis és eszköz tervezői csoportot vezetett és a kivitelezést végző üzem szakmai tevékenységét segítette. Tervezője és a részletes kidolgozás részese, irányítója lett a bevezetésre kerülő felsőfokú műszaki tisztképzés híradó szak terveinek. Munkavégzés közben a megalakuló katonai műszaki főiskola szakalapozó tanszék csoport (négy tanszék) és egyben az villamosságtan és hírközlési tanszék vezetője lett. Orosz könyvek, szakkönyvek fordításában vett részt. Jelentkezett aspirantúrára (vizsgáig letette, nyelvvizsgázott, a témát alapvetően kidolgozta). 1970-ben egy megalakuló seregtest híradófőnök technikai helyetteseként megszervezte a teljes híradó anyagi-technikai szolgálatot és annak teljes működését. 1975-től az arab világ több országa részére a hadmérnök tisztképzést Szíriában kezdték meg, melyhez Magyarországtól kértek a tervezésben, megszervezésben, az oktatásban és minden vonatkozásban fizetett támogatást és elsősorban azonnali és majd folyamatosan tudományos fokozattal orosz-angol nyelvtudással rendelkező tapasztalt mérnök tiszteket. Kiküldetéssel ő lett a villamos szakokra a tanácsadó-szakértő (a disszertáció védésére szükséges külön idő biztosításának ígéretével). A képzést átmenetileg mindent nélkülöző ideiglenes helyen kezdték el, de a rendelkezésre bocsájtott anyagi fedezet az ideiglenes bázison is lehetővé tette a magas szintű műszaki szakképzéshez kellő laboratóriumok, szaktantermek tanműhelyek létesítését a kiadott tenderekre a világ minden részéről beérkező legjobb ajánlatokból összeválogatva berendezték a kiérkező magyar mérnökökkel, technikusokkal. A liberális arab országok villamos szakú hadmérnök képzésének a kezdetektől a teljes beindításig történő kidolgozója, irányítója volt. A nagy intenzitású munkája mellett nem kapott lehetőséget disszertációja

megvédésére. A honvédség tudományos tanácsa és vezetője szíri vezetők támogatásával felajánlották védelem nélkül a fokozat odaítélését, de nem fogadta el. Hazajövele után nyugdíjba jöveteléig a HM elektronikai hadviselési főnökségtervező osztályvezetője volt. Nyugdíjasként a nemzetvédelmi egyetemen tanított két éven át, több tankönyvet is írt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pethes István Zoltán

1942-ben született Alsószelesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 558/1966

1966-ban végzett a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika szakán, mint az ORION ösztöndíjasa. Ebből adódóan munkáját az ORION TV fejlesztésen kezdte, mint beosztott fejlesztő. 1969-ben csoportvezető lett a nagyfrekvenciás csoportban. Ettől kezdve átlagosan 5 évenként lépett előbbre a ranglétrán. TV fejlesztési osztályvezető, Rádiótelefon fejl. Ov. Elektroakusztikai fejl. Ov. majd ismét TV fejl. Ov. és végül főkonstruktőr lett. Ez addig tartott, míg a privatizáció következtében a teljes Fejlesztést elbocsátották (1994). Néhányan egykori fejlesztők megalapították a Prod5 Kft.-t, ahol 1997-ig dolgoztak (míg a Kft. csődbe ment). Ezután egy év munkanélküliség következett. 1998-ban rátalált egykori egyetemi barátja, aki HM ösztöndíjas volt és ekkor már nyugdíjasként a HM Ei-nél dolgozott. Maga mellé vette és 9 évig dolgozott itt. Újra konstrukciókon dolgoztak, szép eredményeik voltak. Innen ment tényleges nyugdíjba 2007-ben. Szabadidejében 1994-től az Antenna Hungáriának is dolgozott, az üzemvitelhez szükséges, készen nem kapható műszereket fejlesztette és gyártotta, amik ma is üzemben vannak. Konstrukcióiból az 50 év alatt közel 100, széles skálát felölelő szerkezet született.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

EUR ING Dr. Petre András

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 366/1966

Végzettségei: BME okleveles villamosmérnök (1966), BME/MKKE okleveles gazdasági mérnök (1977), 1983-tól a Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem közgazdaság tudományi doktora, Euromérnök a FEANI Tagja (1991), EURO Manager (1966), European Business School MBA (1993). Egyesületi tagságai: MEE, Neumann János Számítógép Tudományi Társaság, Vezetéstudományi Társaság, New York Academy, IEEE. Munkahelyei: Nitrokémiai Ipartelepek Kísérleti Üzem, Ganz Mávag Mozdonykísérleti Üzem, Dél-dunántúli Áramszolgáltató Vállalat (E.ON). 2000-ben ment nyugdíjba. Szakmai tevékenysége széleskörű, néhány közülük: hazai szilícium alapanyag "O" sorozatú gyártásának megvalósítása, üzemi termelés előkészítése; egységes 120kV-os elosztó rendszer feltételrendszerének kidolgozása, meddő energiakompenzálás lokális, üzemi és rendszerszintű tervezése, meddőenergia-gazdálkodás üzemgazdasági értelmezése, stb. Meghatározó szerepet játszott az első vidéki nagy teljesítményű számítógép (ROBOTRON-21) üzembe helyezéséhez szükséges SW, HW, ORGW kézikönyvek magyar nyelvre fordításában, az első műszaki alkalmazások kidolgozásában, az SAP műszaki-ügyviteli rendszer alkalmazásba vételében, a BBS rendszer (éjszakai üzemű, telefonos adattovábbítás) kialakításában, kisgépek (kézi számítógépek, adatrögzítők, HT, Commodore, PC-k) alkalmazásba vételében. Különböző tárgyakat oktatott a Gépipari Technikumban (technikusminősítő villamos gépek és villamosművek tárgya), a PMMF-án (mérnöki fizika, villamosságtan), és a JPTE-n (controlling). Üzemgazdasági, pénzügyi előadások, gyakorlatvezetések alkalmával tartotta szinten, fejlesztette tovább műszaki/gazdasági szakismereteit. Szakmai tevékenysége iparági, egyesületi kiadványokban, szakmai vándorgyűlések előadásaiban öltött testet, valamint szakmai utakon gyarapodott (Kanada, NDK, NSZK, Anglia stb). Számos szakirodalmi munkája jelent meg. Jelenleg, mint a MMK Baranyai Megyei Tagozatának tagja épületvillamossági tervezést, épületvillamossági szakértést, épületek energetikai tanúsítását, energetikai építmények szakértését, valamint villamosvezetékek és berendezések építésének felelős műszaki vezetését végzi. Több Civil Szervezetnek tagja, elnöke.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pintér István János

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 522/1966

1960-1966 között (évkihagyással) elvégezte a BME Villamosmérnöki tagozat híradástechnikai szakát. 1966-ban kinevezték a Felsőfokú Híradás- és Műszeripari Technikum felsőfokú technikumi tanársegéd I. korcsoportjába. 1969-ben a Kandó Kálmán Villamos- és Műszeripari Főiskola adjunktusa lett. 1971-ben a Munkaügyi Minisztérium Hivatásos szakértői nyilvántartó jegyzékébe, mint a híradástechnikai közszükségleti cikkek és elektroakusztikai berendezések fejlesztése és kivitelezési szakértőt bejegyezte. Ebben az időszakban létrehozta a KKVMF-en a Műszaki Akusztika szakirányt, kifejlesztette a tantárgy programjait, laboratóriumát a Magyar Rádió közreműködésével, így a BME mellett a KKVMF-en folyt egyidejűleg akusztikai képzés. 1976-ban mellékállásban résztvett az Állami Bábszínház új épületének elektroakusztikai berendezéseinek tervezésében/kivitelezésében, mint szakértő. Első szabadforgalmú könyvét a Magyarai Béla – Pintér István: Híradástechnikai képletgyűjtemény címmel a Műszaki kiadó 1971-ben adta ki és több könyvnek volt lektora, szerkesztője, kiegészítője. Legalább 30-40 darab szakközépiskolai, főiskolai jegyzet, segédlet szerzője, lektora, kiegészítője is volt. 1972-1974 között a KKVMF Gyengeáramú Karának Tudományos Diákkörének elnöke volt, 1974-től a Gyengeáramú Kar igazgatóhelyettesi feladatait – belső megbízással-, 1979-től a Híradásipari Intézet igazgatóhelyettesi feladatait látta el több cikluson keresztül miniszteri megbízással. 1986-ban, 1988-ban 1991-ben kapott részbeni találmányai szabadalmi védettségeket. 1994 októberétől 1999 októberéig kapott Főtitkári Kinevezést a KKVMF Főiskolai Tanácsának egyetértésével Dr. Tóth Mihály Főigazgatótól. A kinevezés lejártá után, a „Bokros Csomag” következtében kordedvezményel vonult nyugdíjba.

1975-ben Miniszteri Dicséretben részesült, 1981-ben és 1987-ben a Minisztertanács Kiváló Munkáért elismerésben részesült

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Plank Erika

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 456/1966

Az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. ösztöndíjasaként 1966-ban kezdett dolgozni a Műszaki Ellenőrzési Főosztályhoz tartozó Rádiócső Szerelvényellenőrzési Osztályon, mint minőségelemző mérnök. A rádiócső felépítéséhez szükséges alkatrészek hibái által okozott működési paraméter-eltérések elemzésével foglalkozott. Majd az Alkatrész Szakmai Főellenőr munkatársaként a vállalat különböző telephelyein gyártott – különféle késztermékekhez rádiócsövekhez, félvezetőkhez, izzólámpákhoz, fénycsövekhez stb. készült – alkatrészek minősítésével kapcsolatos teendők koordinálásával foglalkozott. 1975-től a Wolfram és Drótalkatrész Gyár Minőségellenőrzési Osztályának osztályvezetője lett. Fém, drót, spirál - exportra is készülő - termékek minőségellenőrzési munkáinak irányítása, a vevő igényeinek max. biztosítása érdekében. A vizsgálati adatok értékelésével visszacsatolás a gyártástechnológia szabályozására. Az 1980/81. évben elvégezte a BME Mérnöki Továbbképző Intézete által szervezett Műszaki minőségellenőrző mérnökök felsőfokú szaktanfolyamát. 1982-ben a TUNGSRAM Rt. (a vállalat megnevezése megváltozott) új volframgyártó sort vásárolt a japán TOSHIBA cégtől. A korszerű gyártósor által gyártott termékek minőségellenőrzése is új feladatokkal bővült. (100 %-os huzal-repedésvizsgálat regisztrátumokkal, lézeres átmérővizsgálat.) 1988-ban a GE megvásárolta a vállalatot, munkaköre megváltozott minőségellenőrzési vezetőként feladata nem csak a „végellenőrzésre„ vonatkozott. A gyártás minőségbiztosítása komplex feladat: technológiai fejlesztés, ellenőrzési, vizsgálati módszerek korszerűsítése, anyagkihozatal, veszteségfeltárás, minőségi költségek stb. Minőségirányítóként ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prause József

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 236/1966

A Budapesti Műszaki Egyetemen 1966-ban erősáramú villamosmérnöki, 1971-ben irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Első munkahelye 1966-1968-ig az ELMŰ volt, majd 1968 óta 40 éven át a Magyar Villamos Művek Rt. jogelődjének Trösztnek és jogutódjának MAVIR Rt. Magyar Villamosenergia-Ipari Rendszerirányító Rt. Országos Villamos Relévédelmi Automatika és Mérésügyi Szolgálatánál mint relévédelmi szakértő dolgozott. Munkaterülete a nagy-középfeszültségű és kiefeszültségű hálózatok védelmi automatika rendszereihez kapcsolódott. Ezen belül részt vett az iparág ez irányú szakember képzésében. A különböző továbbképzéseken előadások tartásával, jegyzetek írásával, gyakorlatok tartásával kapcsolódott be a továbbképzésbe. Tudományos kutatási területe az elektromos hálózatok hibakeresése, földzárlatvédeleme, fázisazonosítása, kábel nyomvonal keresése, szigetelés mérése. Szakmai területén több hazai és külföldi szabadalommal rendelkezik, ezek alapján eljárásokat, földzárlatvédelmeket, szigetelés ellenőrzési módszereket, hiba és nyomvonalkereső műszereket fejlesztett ki. Ilyenek pl. felharmonikusokkal működő földzárlati hibakereső (Tungiloc), szubharmonikussal működő védelmek (Mátrai Erőmű 6 kV-os rendszer), fázis azonosítók, kábel nyomvonal keresők IDENT család és az egyenáramú hálózatokon alkalmazható Infoware EFL szigetelésmérő és hibakereső. Szakértői tevékenységet 1980 óta folytat. Ezeket az érintésvédelmi és villamos szabványossági felülvizsgálatokon kívül főként erőművek (meghibásodott generátorok hibakeresése) OVIT ZRt, MVM ZRt, MAVIR ZRt. részére (pl. földelőhálóok műszeres felmérése, alállomási kábelhálózatok feltérképezése, MAVIR ZRt. dokumentációs rendszerének helyszínrajzi támogatással történő feldolgoása) végzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prépost József

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 554/1966

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán a híradástechnikai szakot nappali tagozatos hallgatóként, mint hivatásos katona, a Központi Katonai Kollégium állománya tagjaként végezte el 1966-ban. A diploma megszerzését követően egy légvédelmi rakéta osztályhoz nevezték ki üzemeltető mérnöknek. Később a Szovjetunióban a Minszki Légvédelmi Rakétamérnöki Főiskolán szakmérnöki képesítést szerzett. Ennek alapján egy légvédelmi hadosztály rakéta főmérnök helyettesévé, majd főmérnökké nevezték ki. Ebben a beosztásban feladata a rakétatechnikai eszközök üzemeltetésének, magas fokú hadrafoghatóságának biztosítása, valamint a rakéta éleslövészetekre való technikai felkészítés megszervezése, irányítása, ellenőrzése volt. A Szovjetunióban további három alkalommal vett részt a katonai szakterületének megfelelő továbbképzésen. Ezen túlmenően rendszeres résztvevője volt a BME mérnöktovábbképző programjainak. Aktívan részt vett a légvédelmi rakétatechnikai berendezések orosz nyelvű utasításainak magyar nyelvre történő fordítási és lektorálási munkáiban. A légvédelem országos vezető szervéhez való áthelyezése után a mérnöki tevékenységek mellett harcászati, hadműveleti feladatokkal is foglalkozott. Nyugdíjaztatása után egy mérés technikai laboratóriumban dolgozott. Jelenleg egy mikrobiológiai laboratórium technikai eszközeit üzemelteti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prokopp Rózsa

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 480/1966

Az 1960/61-es tanévben - mint a BME előfelvett hallgatója – elektroműszerész ipari tanuló volt. Gyakorlaton a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban volt. 1961-1966-ig a BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán folytatta tanulmányait. 1966-tól 1992-ig (az EMG megszűnéséig) az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában dolgozott. Először a Bemérőben, aztán a Laboratórium Méréstechnikai Csoportjában, majd a Feszültségmérő Laborban dolgozott. Feladata volt a prototípusok vizsgálata, klíma vizsgálat is, a műszerek átvételi utasításának írása, gépkönyv, katalógus összeállítása. Az új fejlesztések anyagigényének megrendelése, stb. 1971-ben szerzett német nyelvből középfokú nyelvvizsgát.

Munkája elismeréseként 1986-ban Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rába Ferenc

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 271/1966

Egyetemi tanulmányait 1961-től végezte a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán, 1966-ban végzett kitüntetéses oklevéllel. 1966 és 1975 között tanársegéd volt a Vezetéknélküli Híradástechnika Tanszéken. Erősítők, nemlineáris áramkörök, analóg és digitális áramkörök, majd automatika oktatásban vett részt. 1973 és 1975 között az Osaka Egyetemen ösztöndíjasként végzett tanulmányokat mikroprocesszor és mikroprogramozás témakörben. 1975-től 2000-ig és 2002-től 2010-ig az állami nyugdíjbiztosításban dolgozott, különböző vezető beosztásokban, 2002-től informatikai főigazgató-helyettesként. Feladata az ügyvitelt támogató (korábban számítógépes alkalmazásoknak nevezett) informatikai alkalmazások tervezésének, megvalósításának, karbantartásának (jogszabálykövetésének) és üzemeltetésének irányítása volt. A nyugdíjfolyósítás informatikai rendszere 1989-től, a nyugdíjmegállapításé 1993-tól, a nyugdíjmegállapítás alapját képező szolgálati idők és kereseti adatok egyéni nyilvántartása 2001-től működik. Ezek a rendszerek máig biztonságosan szolgálják a nyugdíjak megállapítását és rendszeres folyósítását. 2010-től nyugdíjas.

2006-ban a társadalombiztosítás területén három évtizeden át kiemelkedő színvonalon végzett szakmai tevékenysége elismeréseként megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (polgári tagozat) kitüntetését.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Radvánszki Ferenc

*1942-ben született Jánoshalmán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 510/1966*

1961-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakára. A végzés után a Villamosenergiaipari Kutató Intézet Védelmi Osztályán kezdte a mérnöki munkát, ahol elektronikus hálózat- és gépvédelmek fejlesztése volt a feladat. Munkája során magas szintű szakmai támogatást kapott az idősebb kollegáitól, így rövid időn belül önálló fejlesztésekkel bízták meg. Az első ilyen fejlesztés az autonóm zárlati tartalékvédelem, amelynek sikerét jelzi, hogy szabvány írja elő kötelezően az alkalmazását a mai napig. A következő évek fejlesztései: távolsági védelem, hibahely távmérő, túláram védelmek, differenciálvédelem, gyűjtősín-differenciálvédelem és több kisebb jelentőségű elektronikus védelem. Ezen védelmek kifejlesztése során 13 szolgálati szabadalom keletkezett, amelyek közül ötöt önállóan nyolcat kollegáival közösen jegyzett. 1990-ben a kutatóintézet által alapított PROTECTA Kft. fejlesztési osztályvezetőjeként dolgozott tovább, ahol már a digitális védelmi család kifejlesztése volt a cél. 1994-ben a PROTECTA Kft. ügyvezető igazgatójának választják. 1996-ban a Fejlesztési Osztály mérnökeivel közösen banki hitellel megvásárolták a PROTECTA Kft-t. Ügyvezetői teendői mellett továbbra is foglalkozott műszaki feladatokkal, többek között kifejlesztett egy olyan közbenső áramváltót amelynek túláram száma nagyobb mint ötszáz. 2009-ben a Kft. vezetését átadta és középfeszültségű hálózatok zérussorrendű szimmetrizálásának lehetőségeit dolgozta ki. Napjainkban ér véget a sikeres hálózati próbája a PROTECTA Kft. új középfeszültségű földzárlat védelmének, mely megvalósításában jelentős szerepe volt. Ma is bejár dolgozni heti három napban, hogy a szükséges segítséget megadja a fiataloknak, ahogy azt annak idején ő is megkapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Recska Sándor

1933-ban született Kuralon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 511/1966

Szakmai pályafutása 1953-ban a Kandó Kálmán Villamosipari Technikum befejezésével kezdődött, amikor az Észak-dunántuli Áramszolgáltató Vállalat Üzemigazgatóság Építési Osztályán helyezkedett el. Ez az időszak volt a faluvillamosítások és a mezőgazdaság villamosításának időszaka. Feladatai közé tartozott a közép- és kiefeszültségű hálózatok, a közvilágítás és a közép-kiefeszültségű transzformátorállomások tervezése. Szakmai érdeklőségként megemlíti, hogy a távlatilag 10-15 évre várható fogyasztói terhelésekre méretezett hálózatoknál megjelentek a korábbihoz képest újdonságnak számító nagy keresztmetszetű hálózatok és az ahhoz alkalmazható erősebb, tartószerkezetek. Ez a körülmény; a vezetékek és tartószerkezetek továbbfejlesztését és országosan egységes tipizálását jelentette. Ebben a tipizáló feladatban is résztvett. 1949-ben felvételt nyert a BME-re és közben a győri ÉDÁSZ Vállalattól a Magyar Villamos Művekhez történt áthelyezéssel munkahelyet váltott. Az MVMT-nél a tevékenységi körébe tartozott a közép- és kiefeszültségű hálózati-elemek, közvilágítási lámpatestek fejlesztése, tipizálása, a tervező és gyártó vállalatokkal ebben a munkában való együttműködése, valamint a szerelési technológiák kidolgozása. Az asztali számítógépek megjelenésével a szakmai tevékenye kiegészült egyes tervezési feladatok számítógépes kidolgozásában való közreműködéssel. Szakmai tapasztalatszerzés és új technológiák megismerése céljából résztvett néhány külföldi áramszolgáltatónál történt csere látogatáson. A munkája során szerzett ismereteit hasznosítani tudta a MEE Közvilágítási Munkaközösség munkájában is. 39 éves munkaviszonya után - élve a hosszú évek során szerzett szakmai ismeretekre és gyakorlati érzékére - önálló vállalkozásba kezdett. Villamos háztartási gépek és készülékek javítását és egyéb villanyszerelési és tervezési munkákat vállalt. Ezt a tevékenységet 10 éven keresztül végezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rényi Attila

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 556/1966

Az egyetemi tanulmányai után az Elektromechanikai Vállalatnál helyezkedett el, ahol fejlesztőmérnökként a TV adók és átjátszó állomások fejlesztésében vett részt. Fő munkája a TV IV-V. sávjában működő, áthangolható nagyszintű varaktordiódás keverő kialakítása volt, amelyet több, Magyarországon telepített átjátszóba beépítettek. Másodállásban 1969-től 1975-ig a BME Híradástechnikai Tanszékén tanársegédként dolgozott. 1973-ban a Központi Fizikai Kutató Intézetben (KFKI) a kutatások műszaki háttérének segítésére létrehozott szakigazgatás műszertехnikai osztályára, később főosztályára került, ahol évekig főként az anyagkutatásokra használt neutronaktivációs analitikai - és Mössbauer mérőrendszerek kis sorozatú előállításában és - több bel- és külföldi kutatóhelyen történt - helyszíni telepítésében és speciális hőmérsékletszabályozók fejlesztésében vett részt. 1978-tól osztályvezetőként, 1984-től főosztályvezetőként dolgozott. Munkatársaival számos egyedi kutatási segédeszközt terveztek és gyártottak, főként nagy megbízhatóságú mérő- és vezérlő berendezéseket nukleáris kutatóreaktorokhoz, támogatva elsősorban a szilárdtest kutatásokat. 1991-ben a KFKI-RegTron Kft. ügyvezető igazgatója lett. Társaságuk többek között mérő rendszert tervezett és gyártott a dubnai Egyesített Atomkutató Intézet kísérleti impulzusreaktorához, részt vett a Paksi Atomerőmű üzemi és átrakási neutronfluxus ellenőrző rendszereinek rekonstrukciójában, neutronfluxus mérőlánccokat telepített a BME Kutatóreaktorban. 2006-ban ment nyugdíjba.

1981-ben a félvezetőtárolók kutatását és létrehozását támogató többzónás kemence hőmérsékletszabályozójának kialakításáért KFKI Jánossy-díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rizk Abazeid

1939-ben született Deraaban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 508/1966

Egyetemi tanulmányai befejezése után az alábbi tevékenységeket végezte: az Euphrates Gát építésében, a tervező irodában, az oroszokkal dolgozott együtt. Sok munkát kellett teljesíteni, illetve tervezni: világítás, áramellátás, különböző feszültségek 0,4kv, 6, 3, 35 220kV. A tervező munka végen a Szovjetunióba ment, ahol a termelési gyakorlatban vett részt, mint az erőmű műszaki osztály főnöke valamint hat hónapig az erőmű fő mérnöke. Ezt a munkát végezte 1977-ig, ezt követően ment a Damascusbo vállalathoz, ahol kezdetben próbamunkát végzett, majd alkalmazását követően kinevezték a Fővillamos osztály vezetőjének. Sok tervet teljesítettek, néhány közülük: a Damascuserport ütős szállító Hall, az Alassad könyvtár, az Alassad művelődési komplex, három nagy szivattyú (25 km³), három nagykórházat, és néhány üzemet, több mint 400 km légvezetőt (220, 66 kV) stb.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Róbert Pál

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 280/1966

Villamosmérnöki oklevele megszerzése után a Beloiannis Híradástechnikai Vállalathoz került, előbb a Fejlesztésre, majd később az ATSZK Gyár műszaki osztályára, ahol áramkörü egységek vizsgáló berendezéseit fejlesztette. Nem sokkal később a Külsőszerelési Gyár műszaki osztályán a CA crossbar alközponti család helyszíni szerelésébe, vizsgálatába kapcsolódott be. 1968 őszén már Stockholmban és Dániában tanulta az Ericsson AR fő-, tranzit és rurálközpontokat. Onnan hazatérve 5 éven át a magyarországi telefonközpontok helyszíni vizsgálatait irányította. 1973-tól ugyanezt végezte a krakkói és az észak-NDK-béli városokban is. 1976-ban hazatért, és folytatta hasonló tevékenységét itthon. 5 év elteltével Dél-Jemenbe utazott, ott 5 éven át a konténer központok szerelését, vizsgálatait vezette. Végzett oktatási és üzembentartási feladatokat is. 1986-ban ismét hazatért és 1991-ig Műszaki osztályvezetőként, majd gyári főmérnöki beosztásban irányította a különböző telefonközpontok helyszíni szerelését. 1991-ben munkahelyet váltott és az Ericsson újonnan alakult vegyesvállalatához ment dolgozni, mint szerelésirányító. Feladata volt az első tárolt programvezérlésű főközpontok helyszíni szerelésének irányítása. Ugyanezt végezte Lengyelországban 1997 és 1999 között. Hazajöve projekt menedzseri beosztásban folytatta ezt a munkát, majd 10 év elteltével 2009-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rozsondai Zsolt

1942-ben született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 226/1966

1966-ban végzett Erősáramú szakon. 1967-től az EGI Villamos Főosztályán mint tervező, később mint szakosztályvezető, erőművek, távfűtőművek, kazánházak, mérő-, vezérfő- és szabályozóberendezéseivel, villamosberendezéseinek védelmével, speciális technológiák tervezésével foglalkozott (Kőbányai, Debreceni Fűtőerőmű, Kőbányai és József Attila Lakótelep távfűtése, Nyugat-magyarországi Fakombinát forgácscsárító berendezése, MHD részére mérnökszolgálat, a GRW Teltow-nál szerződéskötések, műszaki ellenőrzések, Devnyai Szódagyári Erőmű (Bulgária), Debreceni Erőmű, Dunai Vasmű 220 t/h olaj-földgáz- és kohógáz vegyestüzelésű kazán). 1981-től az ERŐTERV Villamos Főosztálya, november 4-től a Deutsche Babcock fővállalkozásában a Kuwait Doha West PS 8x300 MW Erőműbe szállított 8 db. gáz-, olaj- és földgáztüzelésű 1000 t/h 150 bar/520 Celsius-fokos kazán, és segéd- berendezések vezérlő-, mérő- és szabályozó, erősáramú rendszerének szerelés-vezetését, 1984-től ezen berendezések üzembehelyezés vezetését végezte 1986-ig. Utána német-, angol nyelvű ajánlatokat, tervekét készített - MHD, Lánggépgyár, Asszuáni Erőmű, Siemens - részére. 1992-ben a Dunamenti Erőmű gázturbinás blokkjának előtervezése a szállítónál- ELIN GmbH/Wien. 1993-tól az IPU Wien Mérnökiroda képviselője, 1995-től az IPU Magyarország Kft. ügyvezető igazgatója. Feladata a piackutatás, a képviselt (Sempell AG, Richter Chemie-Technik GmbH, Städtler+Beck, RMA GmbH, S+S Armaturen GmbH, LMF GmbH, Werner Böhmer GmbH Maschienenfabrik, Huber Instrumente AG) cégek speciális, hosszú élettartamú, nagy megbízhatóságú szerelvényeinek, csúcstermékeinek megismertetése, a felhasználók (Paksi Atomerőmű, erőművek, vegyigyárak, gyógyszergyárak, MOL, gázszolgáltatók, stb.) műszaki tájékoztatása, ajánlatok készítése, a megrendelések teljesítése, 2014-ig dolgozott itt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rönkös László

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 592/1966

A BME Híradástechnikai szakának elvégzése után a Mechanikai Laboratórium rövidhullámú kommunikációs rádióvevő fejlesztésében vett részt. A készülék elektroncsöves nagyfrekvenciás fokozatát, annak tápellátását (amely diplomaterve is volt), távvezérlését készítette. Később félvezetős kivitel is elkészült. Feladata volt egy távirójel analízátor demodulátorral, a Külügyminisztérium kommunikációs hálózatának tervezése, elkészítése, és üzembe helyezése. Majd a Műszeripari Kutatóintézet tudományos munkatársa lett. Itt többek között a Hochvakuum Dresden részére titanpárologtatót készített, és radarvédelemmel is foglalkozott. Ezután a Richter Gedeon gyárban volt kutató-fejlesztő mernök, ahol több műszert készített és szabadalmi is voltak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rönkös Lászlóné Gráf Judit

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 568/1966

1964-1992-ig a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál fejlesztő mérnökként dolgozott. A 28 év alatt több professzionális, digitális frekvenciaszintézeres ultrarövidhullámú kommunikációs rádióvevőkészülék, professzionális adatrögzítő fejlesztésében vett részt. A modulrendszerben kialakított vevőberendezések több egységét, többek között középfrekvenciás-, nagyfrekvenciás erősítőket, speciális szűrő és dekódoló egységeket, digitális AFC egységet, valamint adatrögzítő magnetofon vezérlőáramköröit fejlesztette önálló tevékenységként. Több szabadalmi szintű megoldás kidolgozásában is tevékenyen részt vett. A kezdeti analóg áramkörös, csöves, tranzisztoros, majd integrált áramkörös tervezést később a logikai áramkörök tervezése követte. 1992-2001-ig a Montana-Kriptológia Információvédelmi Kft.-ben dolgozott információvédelmi rendszer-mérnökként. Főbb tevékenysége a rejtjelző szoftverek tesztelése, javaslatok és biztonsági szabályzatok kidolgozása, IT biztonsággal kapcsolatos oktatás és előadások magyar és angol nyelven. A cég által delegálva másfél évig egy nagybanknál bankbiztonsági szakértőként dolgozott. 2001-2003-ig a Noreg Információvédelmi Kft.-nél Információrendszer Ellenőrzési Szakértőként IT biztonsági helyzetfelmérést, kockázatelemzést, kockázatkezelési javaslatok kidolgozását végezte projektvezetőként is számos cégnél és szervezetnél. 2003-ban az OEP-nél Információvédelmi főtanácsosként tevékenysége IT biztonsági véleményezések, informatikai biztonsággal kapcsolatos belső igazgatói utasítások kidolgozása, belső informatikai biztonsági ellenőrzések. 2004-től a Noreg Információvédelmi Kft.-nél vezető tanácsadóként dolgozik. Két nemzetközi vizsgával is rendelkezik: Certified Information Security Manager és Certified by the Business Continuity Institute as Associate Member. A változatos feladatok között SOX előauditok, Walk-through-k, BS7799 szerinti felmérés és tanúsíttatásra előkészítés, pénzügyi szervezetek IT rendszerei biztonságának törvényi megfeleléségi vizsgálata, CC követelmény szerinti IT biztonsági rendszertervek és az üzleti hatáselemzést követően üzletmenet folytonossági és katasztrófa elhárítási tervek elkészítése szerepel.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sarkadi György

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 528/1966

1961-ben a Kandó Kálmán Technikumban technikus, 1966-ban a BME Villamosmérnöki Karán villamosmérnöki, majd a Villamosmérnöki Kar Digitális Berendezések Rendszertervezése szakán 1974-ben szakmérnöki oklevelet szerzett. Pályája során fejlesztő-tervező mérnökként dolgozott 1988 végéig a VILATI-ban, majd másfél évig az Interflex Kiszövetkezetben. 1990-től 2000-ig az osztrák tulajdonú COMPEX Kft-nél, azóta a saját tulajdonú FARMELCO Kft-ben mérnök-kereskedőként tevékenykedik. Alkotó mérnöki éveiben részt vett a Ferihegyi Repülőtér 1. és 2. (ma 2A) terminálépületeiben a vizuális utastájékoztató rendszerek, a Diósgyőri LKM villamosenergia gazdálkodó rendszereinek, a KAMAZ teherautógyár diesel próbapad mérés- és vezérléstechnikai berendezései megvalósításának teljes folyamatában (ajánlatkészítés, fejlesztés, tervezés, gyártáselőkészítés, üzembe helyezés). Kereskedőként az ipar számos területén (orvosi elektronika, ipari elektronika, járműgyártás és javítás, távközlés) az elmúlt évtizedek tapasztalataival tarsolyában segíti az ott dolgozó fejlesztőket, szerelőket a felhasználandó alkatrészek kiválasztásában, beszerzésében. 1967-től 1991-ig tagja volt a Méréstechnikai Tudományos Egyesületnek. Szervezője, többször előadója a Balatonszéplakon tartott Ipari Elektronikus Mérés- és Szabályozás Szimpóziumoknak. Több szakcikk és előadás szerzője, társszerzője, három szabadalom résztulajdonosa. Cége, a FARMELCO Kft tagja a Magyarországi Elektronikai Társaságnak és az E-Mobility Network-nek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Selényi Endréné Kolcza Klára

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 213/1966

1966-tól 1976 végéig a FOK-GYEM Szövetkezetben fejlesztő mérnöki beosztásban dolgozott. Itt orvosi és ipari célú elektronikus műszerekkel, később pedig közönségtájékoztató rendszerekkel foglalkozott. A tervezéstől az első berendezések átadásáig a teljes projekt lebonyolítása feladata volt. Tekintettel a nagy volumenű külföldi megrendelésre, sok bemutatót és üzembe helyezést menedzselte illetve végzett szerte Európában és a tengeren túl is. 1977-től 1989 végéig a NOTO-OSZV-ben, majd a jogutód SZÁMALK Vállalatnál dolgozott. 2 évig számítástechnikai oktató volt (mainframe hardware ismeretek oktatása ESZR számítógépek üzemeltetői részére), majd 10 évig vezető beosztásokban dolgozott tudományos főmunkatársi besorolásban. Ez alatt több nagyszámítógépes rendszer, ill. számítóközpont (ESZR, IBM, SIEMENS) üzemeltetését irányította. 1990-től 1995 végéig a SZÁMALK INFONET Kft. Ügyvezető igazgatója volt. A nagygépek leépítése és az ezzel járó létszámcsökkentés után egy számítógép-hálózati oktatói rendszer kialakítását és megvalósítását irányította. A tanfolyamok elsősorban az NIIF Program felhasználói számára nyújtottak hálózati alkalmazói ismereteket. 1995-től a Business Communication Networks magyar-amerikai tulajdonú Kft. alkalmazásában tanfolyamok szervezésével és az oktatás irányításával foglalkozott. A kisvállalat tevékenységei voltak: videokonferencia és multimédia, adatkommunikáció és integrált beszéd-adat megoldások termékcsaládjaihoz kapcsolódó megoldások kínálata és az ehhez kapcsolódó oktatás és tanácsadás. A Kft. munkakapcsolatban állt többek között a BME, ELTE, KLTE kutató és fejlesztő mérnökeivel, oktatóival. 2000-től a Kft. helyettes ügyvezető igazgatója, majd 2002-től (ekkor már a céget a MATÁV kivásárolta) ügyvezető igazgatója volt. 2005-től nyugállományban van. Pályafutása alatt több előadást tartott rendszermérnöki teendők, ill. szoftver alkalmazói rendszerek készítése és üzemeltetésének gyakorlati kérdései témában. Szakértőként dolgozott az NJSZT hardware szekciójában és tagja volt az NIIFP Alkalmazói Tanácsának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Seller Béla

1943-ban született Noszlopon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 246/1966

Szakmai munkáját Győrben az ÉDÁSZ vállalatnál kezdte, ahol a közép feszültségű hálózat üzemvitelével, majd az áramszolgáltató által táplált nagyüzemek villamosenergia ellátásával foglalkozott 1970-ig. Majd 2000-ig a Magyar Villamos Művek Trösztjénél (jelenleg MVM Rt) dolgozott, az Országos Villamos Relévédelmi Automatika és Mérés szolgálat (OVRAM) részlegénél. Fő munkaterülete a nagy- és közép feszültségű hálózatok, ill. állomások relévédelme és automatizálása volt. Közben 1974-1977 között Algériában a SONELGAZ-nál dolgozott a Műszaki-Tudományos Együttműködési Iroda (TESCO) által kiküldött szakértőként, ahol nagyfeszültségű hálózatok, nagy/közép feszültségű állomások és az ezekhez csatlakozó erőművek relévédelmével foglalkozott. Hazatérése után az MVM Rt. OVRAM-nál folytatta a munkáját, ahol 1985-ben főelosztóhálózati csoportvezetővé, 1991-ben pedig fejlesztési szakosztályvezetővé nevezték ki. A műszaki továbbképzésben aktívan részt vett (Mérnöktovábbképző Intézet, MEE, Ipari Vezetőképző Intézet) hallgatóként és előadóként is. A BME Villamosmérnöki Kar és a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola végzős hallgatói diplomatervének, ill. szakdolgozatának készítésénél kb. 20 évig konzulensként és bírálóként működött közre. 1988-ban felvette az Ipari Minisztérium a műszaki szakértők névjegyzékébe, és a MEE szaktanácsadói sorába. A MEE munkabizottságokban aktívan részt vett. A rendszerváltáskor néhány munkatársával megalapították az Energiabiztonság Kft.-t, melynek ügyvezető igazgatója volt mintegy 10 évig. A Kft. fő tevékenysége műszaki szakértői feladatok elvégzése volt ipari üzemek részére. 2000-től a MAVIR Rt. megalakulásától az OVRAM osztályon főmunkatársként a 120 kV-os főelosztó hálózati és erőműves védelmi szakterület munkáját irányította. Sokat dolgozott a relévédelmi szabványosítás területén. A nemzetközi szabványosító testületek munkájában, az IEC és az EURELECTRIC munkabizottságaiban éveken keresztül aktívan részt vett. 2007-ben vonult nyugdíjba.

A villamosenergia iparban végzett mintegy 40 éves munkássága elismeréseként az alábbi kitüntetésekben részesült: Zeusz díj, MAVIR emlékérem, Dr. Bendes Tibor emlékérem.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sipos Gyula

1942-ben született Egerben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 186/1966

1966-ban végzett Műszer és szabályozástechnikai szakon. A diploma megvédése után 1966. szeptember 1-től az Egri Finommechanikai és Vasipari Vállalatnál volt alkalmazásban, mint gyártáselőkészítő. 1968-tól a jogutód VILATI Irányítástechnikai Berendezések Egri Gyárához került. A gyárban a műszaki fejlesztés, gyártáselőkészítés, gyártmányszerkesztés és termelés irányítás különböző területein mint beosztott, majd csoport és osztályvezetői beosztásokban 1999-ig dolgozott. 1999-től 2004-ig - nyugdíjba vonulásáig - a Jack van Ham Játékgép forgalmazó cég egri egységének alkalmazottja volt mint hitelesítő és fejlesztő mérnök.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somogyi Anna

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 487/1966

Egyetemi tanulmányai alatt az Egyesült Izzó Rt. ösztöndíjasa volt. Diplomatervét az Egyesült Izzó Fejlesztési Főosztályán az Optikai Laboratóriumban készítette, ahol photomultiplierek kis áramának mérésére szolgáló rádiócsőből készített műveleti erősítővel működő műszert készített. Az Optikai Laboratóriumban részt vett a gyár fejlesztési programjában szereplő halogén autólámpák, xenon lámpák és egyéb fényforrások fénytechnikai mérésében. 1971-1974-ig a Tudományos Ismeret Terjesztőtársulat Természettudományos Stúdiójában az iskolai fizikaoktatást segítő kísérleteket bemutató kiállításának szervezője volt. 1974-1981-ig volt a VEGYTERV tervező mérnöke. Az ország különböző területén lévő petroliumiai üzemek automatizálásának és irányítástechnikájának tervezője volt. Többek között a Tiszai Vegyi Kombinát beruházásainak, a Répcelaki CO₂ gyár tisztító sora létesülésének részvevője. 1981-1990-ig az Energiagazdálkodási Intézet tervezője volt. Az ország különböző területén lévő erőművek és fűtőművek irányítástechnikai tervezője és üzembe helyezője. Így többek között részt vett a Soproni Erőmű, a Soproni Fűtőmű, a Győri Fűtőmű, a Dorogi Erőmű, a Bánhidai Erőmű, az Inotai Erőmű, és különböző cukorgyári erőművek, a Gagarin Erőmű, ma Mátrai Erőmű automatizálásának és irányítástechnikájának tervezésében és kivitelezésében. 1990-2006-ig a NIVELCO Rt.-ben a gyár által gyártott ipari mérőműszerek alkalmazás technikai mérnöke volt. A gyár által a nyolcvanas években újdonságnak számított ultrahangos szintmérők alkalmazása volt a fő feladata. Szilárd anyagok és folyadékok érintkezés mentes szintmérését tette lehetővé ez a technika, többek között gabonasilókban, cementsilókban, vízművekben és szennyvíztisztítóknban, stb. A gyár által fejlesztett és gyártott különféle hőmérséklet-, nyomás-, szintmérők-, távadók és kapcsolók valamint adatfeldolgozó rendszerek alkalmazását is végezte. 2006-ban nyugdíjba ment és azóta statikus férjének, három lányának és nyolc unokájának éli az életét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sterna Ferenc

1935-ban született Tatabányán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 138/1966

1966-ban végzett az erőáramú szak levelező tagozatán és 1967-től beosztott mérnök-ként kezdett dolgozni a Tatabányai Szénbányák Beruházási, majd Gépészeti és Villamossági Főosztályán. 1975-től osztályvezető helyettesként üzemviteli és fejlesztési feladatokat látott el és részt vett egy Automatizálási Konferencián a Szovjetunióban, 1980-ban. 1981-től közvetlen irányítása alatt fejlesztettél ki azt a bányabeli hangos telefon rendszert, amely a nagyegyházi-mányi eocén bányákban üzemelt sikeresen és eredményesen mutatkozott be a Budapesti Nemzetközi Vásáron. 1989-től a Mányi Bányüzem villamossági vezetője volt, 1993-i nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Stumpfhauser József

1941-ben született Veszprémfajszon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 260/1966

1966-ban a Magyar Ásványolaj és Földgáz Kísérleti Intézet ösztöndíjasaként tért vissza korábbi munkahelyére. Csoportvezetőként feladata volt a petrokkémiai kutatások területén felmerülő mérés- és szabályozástechnikai problémák megoldása: kémiai, fizikai jellemzők mérése, szabályozása kísérleti berendezéseken; más területek szakembereivel együtt kísérleti berendezések tervezése, gyártásának és üzembe helyezésének az irányítása, továbbá biztonságtechnikai ellenőrzések végzése és balesetvédelmi oktatás tartása. Tevékenysége során 2 szabadalom társtulajdonosa lett. 1977-től a Közép-dunántúli (1981-től Veszprémi) Szénbányák igazgatóságán a bányüzemek elektro- és híradástechnikai eszközeinek a telepítési tervein dolgozott, majd ezek rendszeres ellenőrzését végezte. Feladata volt a sújtólégbiztos gépek hatósági vizsgálatra való előkészítésének az irányítása. Előadóként a vállalat oktatási programjaiban vett részt. 1984-ben 5 hónapig a Fülöp-szigeteken bányagépészeti szakértőként dolgozott. 1990-től külföldi mérés- és szabályozástechnikai cégek képviselőjét látta el Magyarország és Jugoszlávia területén. 1992-93-ban építésvezetőként irányította az EMTEL Kft. Németországban vállalt kábelhálózat építési munkálatait. 1994-től a Veszprém Megyei Kórház műszaki osztályán csoportvezetőként dolgozott, feladata volt az intézmény villamos energiaellátó rendszerének az üzemeltetési, karbantartási munkáinak az irányítása, továbbá felújítási tervek készítése. 1998-tól a Continental Automotive Hungary Kft. gyártási dokumentációinak a kidolgozását, karbantartását végezte és irányította. Ezzel párhuzamosan látta el a változás-szolgálattal járó feladatokat. Később a beruházási kontrolleri teendők is feladatát képezték. Nyugdíjasan - 2001 óta - a vállalat pályázatait kezeli.

A vállalat Silver Award 2000 kitüntetéssel ismerte el munkáját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabolcs Árpád

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 190/1966

Mérnöki tevékenysége ipari folyamatok automatizálásának tervezése, szerelés-vezetése, üzembe helyezése. Élelmiszer ipar: Böcsi sörgyár malátaüzem és siló szerelésvezetése, üzembe helyezése. Debreceni konzervgyár paradicsomvonal szerelésvezetése, üzembe helyezése. Építőanyag ipar: Debreceni házgyár 2 betongyár üzembe helyezése. Halle Buna Werke 2 db. PVC padlóburkoló kalandorsor szerelésvezetése, üzembe helyezése. Vegyipar: TVK régi etilénygyár pirolízis üzem és etilénygyári elemzések szerelésvezetése, üzembe helyezése. Leningrádi 20 eto/év epoxigyanta üzem tervezése. Villamosenergia ipar: Kiskörei Vízerőmű 2 db. turbogénátör és víztelenítö rendszer korszerűsítése tervezése és üzembe helyezése. Szolnoki Papírgyár 2 db. kazán korszerűsítése tervezése és üzembe helyezése. Olaj- és gázipar: Gázliftes olajkitermelés gázelosztó rendszer tervezése, üzembe helyezése, szavatossági mérések (Nyizsnyevartovszk, Szurgut). SZU Petrovszk: gázmérö állomás tervezése, szerelésvezetése, üzembe helyezése. DKV inertgáz üzem szerelésvezetése, üzembe helyezése, Claus üzem és kenö-olaj paraffinmentesítő üzem tervezése. Tiszai Kőolajfinomító: több üzembrész tervezése. Közműhálózatok telemechanika rendszerei: ÉMÁSZ, DÉMÁSZ, DÉDÁSZ transzformátor állomások telemechanika illesztése tervezése, üzembe helyezése. GOV gázátadó állomások tervezése, üzembe helyezése (OMH elszámoló mérésekkel). Fővárosi Vízművek 450 MHz-es rádiós telemechanika rendszer kialakítása, gépházak és medencék tervezése, szerelésvezetése, üzembe helyezése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szalai Lajos

1933-ban született Ipolyásztón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 549/1966

A BME Gépészmérnöki Karának Gépgyártástechnológiai szakán szerzett diplomát 1957-ben, s még ugyanazon évben az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. Vácuumtechnikai Gépgyárában kezdett dolgozni gépszerkesztő tervezőként. Hamarosan felmerült a munkája során az elektromos irányú ismeretek megszerzésének szükségessége, ezért szintén a BME-n a Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakán villamosmérnöki oklevelet szerzett 1966-ban. Ugyanebben az évben kinevezték a Tungsram váci gyárában induló televíziós képcsőgyártó üzem vezetőjének, mely feladatot eredményesen végzett, sikerült a tömeggyártást megszerveznie évi 300000 db. teljesítményre, közreműködve francia szabadalom meghonosításával az akkori legkorszerűbb robbanásmentes képcsőtípusok előállításával. Mérnöki tevékenysége mellett egyre több felkérést és lehetőséget kapott műszaki ismeretek oktatására a váci Boronkay György Műszaki Szakközépiskolában, elsősorban a technikus képzés területén. Oktatott több - elektromos és gépész- szaktárgyat óraadóként, majd másodállásban, végül - nyugállományba vonulását követően- teljes munkaidőben is, egészen 2012-ig. Az iskola gondozásában megjelent két kötetes műszaki ismeretekkel foglalkozó szakkönyve is. Sokrétű mérnöki tevékenysége 1957-től 2012-ig, 55 évig tartott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szalay Gábor

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 358/1966

Az Egyetem elvégzése után az első munkahelye a Mezőgazdasági Gépkísérleti Intézet volt. Itt nyúlásmérő bélyegekkel és az azokhoz kapcsolódó mérőátalakítók fejlesztésével és bemérésével foglalkozott (1966-1968). Ezután az Egyesült Villamosgépgyár Ipari Elektronika Fejlesztési Osztályán dolgozott. Itt körmöspólusú generátorok és kefenélküli generátorok, tranzisztoros gerjesztés szabályzóival, később a tirisztorok hazai megjelenésévé, tirisztoros egyenáramú hajtások fejlesztésével és bemérésével foglalkozott (1968-1975). Innen a Villamosipari Kutató Intézethez került, ahol előbb orosz nyelvből, majd később angol nyelvből középfokú állami nyelvvizsgát tett. Az Intézetben, mint tudományos főmunkatárs elsősorban szünetmentes áramforrások fejlesztésével és bemérésével foglalkozott. Munkája során több tirisztoros inverterekkel és akkumulátortöltőkkel kapcsolatos szolgálati tárlálmány kidolgozásában és megvalósításában vett részt. (1975-1990). A rendszerváltás után a Villamos Hajtás és Járműelektronika Kft.-ben folytatta munkáját, ahol főleg vasúti járművek akkumulátorról, ill. vontatási feszültségről működő segédüzemi átalakítóinak fejlesztésével és mérésével foglalkozott. Ezek a berendezések már a kornak megfelelően mikroszámítógépes vezérléssel MOSFER és IGBT tranzisztorok felhasználásával készültek (1990-2003).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szalay Nagy János

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 60/1966

1958-1963 között a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szak hallgatója volt. 1963-1993 között a VILATI-ban dolgozott különböző feladatokon és beosztásokban. Dolgozott tervezőként, több automatizálási feladat megoldásában vett részt. Elektrofilterek vezérlése területen először alkalmazta a hazai megoldásoktól eltérően tranzistoros vezérlést, digitál-analóg átalakítót (EMG EDS kártyákkal), transzduktort és nagytejesítményű tirisztort. 1970-1975 között a vállalati Szakszervezeti Tanács titkára volt és a Számítógép Alkalmazástechnikai Főosztályán dolgozott. Osztályvezetőként irányításával a Magyar Posta részére tanulmányokat, felméréseket és fejlesztési koncepciókat készítettek. 1980-ban kinevezték a fejlesztési irodavezető-helyettesé. Kidolgozta a vállalati Fejlesztési Tanács működési rendjét, az egységes elveken működő műszergazdálkodás és műszerparkfejlesztés rendjét. 1982-ben a Vállalat Szervezési Tanácsának elnökének nevezték ki és a fejlesztési főosztályok mellett irányítása alá került a Szervezési osztály is. Mind Budapesten a Központban, mind az egri gyáregységben SZM4-es számítógépekkel számítóközpontokat hoztak létre és postai vonalon lehetővé tették az adatátvitelt. Vállalati elhatározás alapján egy termék és technológiai rekonstrukciós programot dolgoztak ki, melynek számítástechnikai háttér koncepció kidolgozásának és megvalósításának irányítása volt a feladata. Hazai és külföldi előadókkal szerveztek tanfolyamokat a gépészeti, elektronikai fejlesztés, tervezés támogató és szimulációs szoftverekről, valamint a fejlesztés, tervezés irányításának számítógépes támogatásáról. Vállalatuk 1989-től kezdődően elvesztette exportpiacát és 1993-ban felszámolásra került. Fejlesztési irodavezetői kinevezéssel a meglévő munkákat befejezte, az elbocsátásokat lebonyolította és a felszámoláshoz szükséges elszámolásokat elvégezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szarka György

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 729/1967

1966-ban végzett Erősáramú szakon. Kezdő mérnökként a Ganz Villamossági Művek Automatika Osztályán különböző ipari automatizálási feladatot kapott, így erőművi turbógenerátorok feszültségszabályozóinak, mozdonyok hajtásszabályzóinak tervezését, bemérését, üzembe állítását. Eközben Irányítástechnikai Szakmérnöki oklevelet szerzett. 1970-től a Távközlési Kutató Intézet frissen alakult Számítógép-tudományi Főosztályán dolgozott hardveres feladatkörben. Az Intézet a KGST ESZR program digitális távközlésének fejlesztésében vállalt részt. Tudományos munkatársként így az un. adatátviteli multiplexor rendszertervezése, áramkörtervezése, üzembe helyezése hárult rá. Ezalatt több nemzetközi konferencián, tanácskozáson, approbáción is részt vett. A mikroelektronika előretörésével 1978-tól a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet (a MEV jogelődje) Rendszertechnikai Osztályára főmunkatársként vették fel, ahol mikroprocesszor vezérlésű hírközlő, biztonságtechnikai és diszpécser rendszerek fejlesztését, üzembe helyezését végezte, főként belügyi titkos helyszíneken. Programozóként beégethető mikro programokat támogató nyelvekkel dolgozott. A PC-k hazai megjelenésekor, 1986-ban a Számítástechnikai Kutató Intézet Software Rendszertechnikai Labor munkatársaként kezdetben perifériafejlesztésben, később a Labor asztali kiadványszerkesztő profiljának kialakításában vett részt: úgy mint a Ventura tördelőprogram honosításában, magyar betűkészletekkel való ellátásában, helyszíni telepítésében. A többgépes, hálózatba kötött szerkesztőségi mintarendszer fejlesztője, egyben karbantartója volt. A nyomdai előkészítési technológia digitálisra váltásakor, 1992-től a Népszabadság Fényszedő Kft. munkatársaként a napilap frissen vásárolt szerkesztőségi, tördelő és grafikai állomásokból álló számítógép-hálózatának beüzemeltetését, karbantartását, hardveres-szoftveres továbbfejlesztését, bővítését végezte. Az újság színesre váltása, majd több színes magazin bevállalása után a helyben kialakított Színes Labor vezetőjeként a színes képfeldolgozást és a nyomdai filmek határidőre történő levilágítását biztosította. 2004-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szenczy Mária

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 603/1966

Egyetemi tanulmányainak befejezése után az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt.-nél kezdett dolgozni, ahol társadalmi tanulmányi ösztöndíjas volt. Mivel a német nyelvtudására, amelyet műszaki ismeretekkel együtt tudott alkalmazni, szükség volt, olyan osztályra került, ahol különböző nyelveken készítettek műszaki katalógusokat. Itt úgy kellett a műszaki dokumentációkat összeállítani, hogy annak alapján nyomdai kivitelű katalógusokat lehessen készíteni, illetve kézben kellett tartani a nyomdai kiadás folyamatait. Időközben megszerezte a német és az angol műszaki középfokú vizsgát. A vállalat neve az idők során TUNGSRAM-ra változott, amelyet megvásárolt az amerikai General Electric. Ők a dokumentációt már számítástechnikai alapokra fektették. Ebben az időben még ismeretlen volt a számítógép mindennapos használata, de ezen az osztályon már Macintosh (Apple) számítógéppel dolgoztak, beleértve a rajzok és a fényképek nyomdai feldolgozását is, mert a nyomdák Macintosh számítógépekkel, és azok speciális szoftverjeivel működtek. Nyugdíjba menetele után ugyanezen vállalat különböző osztályain dolgozott még, ahol jól tudta hasznosítani a vállalatnál alkalmazott nagyipari technológiák ismeretét és a termékeinek széleskörű műszaki ismeretét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szigeti János

1942-ben született Szigetváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 265/1966

A BME-re előfelvétellel vették fel, ami azt jelentette, hogy egy évig a Villamosgép és Kábelgyárban dolgozott technikusként. Erősáramú elosztó szekrények tervezése volt a feladata. A Villamosmérnöki kar erősáramú szakán 1966-ban végzett. 1966-1972-ig az Egyesült Villamosgépgyárban dolgozott, ahol szinkron generátorok feszültség szabályozóit, valamint egyen- és váltóáramú motorok hajtásszabályozóit tervezte. Ebben az időben társszerzője volt a Váltakozó áramú járműgenerátorok című szakkönyvnek. 1972-ben munkahelyet változtatott és a VBKM Villamos Előszereelő Gyárában (VILLESZ) gyárában helyezkedett el, ahol eredményhirdető berendezések erősáramú tápellátását tervezte, és résztvett a helyszíni üzembehelyezéseken is. Munkaköre néhány év után egyre jobban az elektronika felé közelített, és az akkori lehetőségeknek és műszaki színvonalnak megfelelő vezérléseket tervezett. 1980-1982 között ismét az Egyesült Villamosgépgyárban dolgozott, ahol korábbi munkakörét a hajtásszabályozók tervezését, mint osztályvezető töltötte be. 1982-től, 2002. évi nyugdíjazásáig, eredményhirdető berendezések mikroprocesszoros és számítógépes vezérléseinek és szoftvereinek fejlesztésével foglalkozott. 2002-2008 között nyugdíjasként is az előzőekben leírt tevékenységet folytatta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilágyi András

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 283/1966

1966-ban Híradástechnikai szakon szerzett diplomát. Első munkahelye a Magyar Villamos Művek (MVM) Országos Távközlési Szakszolgálat volt, ahol az Országos Villamos Teherelosztóban távmérés és telemechanika témakörben műszaki fejlesztéssel foglalkozott. 1971-től az ERŐTERV–VMF Távközlési Osztályán önálló tervezőként, majd 1978-tól osztályvezetőként a hálózati állomások és erőművek távközlési- és telemechanikai rendszereinek, valamint hálózati üzemirányító rendszerek tervezésével foglalkozott. Részt vett az MVM új Országos Villamos Teherelosztója távközlési, irányítástechnikai és folyamatirányító rendszerének tervezésében és üzembe helyezésében. 1976-ban a BME-n posztgraduális képzésben villamosmérnök-matematikus szakmérnöki oklevelet szerzett. 1973-tól négy évig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán óraadóként az általa az erősáramú, műves szakos hallgatók számára összeállított hírközlés és irányítástechnika a villamos energia iparban c. tárgyat tanította. 1995-től a Magyar Villamos Műveknél az Üzemirányítási Rendszer Korszerűsítése (ÜRIK) projektben főmunkatársként dolgozott. 2001-től nyugdíjba vonulásáig az akkor megalakult MAVIR Rt. Műszaki és Szolgáltató Osztályát vezette. Emellett az új MVM-MAVIR székház létesítésében műszaki projektvezetőként vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilvássy Attila

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 179/1966

Az Országos Mérésügyi Hivatal (OMH) ösztöndíjasaként szerezte meg villamosmérnöki oklevelét 1966-ban. Az OMH munkatársaként 1966-1980 között a nyomásmérések laboratóriumában beosztott mérnökként, majd az automatika elemek vizsgálata és áramlásmérések területén laborvezetőként dolgozott. Különböző automatika elem, áramlásmérő és áramlásmérő rendszer (földgáz és kőolaj mennyiségmérő rendszerek) laboratóriumi típusvizsgálati és helyszíni vizsgálati módszereit dolgozta ki, ill. fejlesztette tovább és vezette ezen vizsgálatokat itthon ill. a SZU-ban. 1975-ben a British Council ösztöndíjasaként tett kéthónapos tanulmányutat a fenti témákban Nagy-Britanniában. 1985-ben az NBS-ben (USA) tanulmányozta az áramlásméréseket és az OMH turbinás transzfer etalonjaival végzett etalonösszehasonlítást az OMH és az NBS etalon vízmérő berendezései között. 1966 óta MATE tagja, 1978-tól 1999-ig az IMEKO TC 9 Flow measurement bizottság tudományos titkára volt. 1980-1997 között a Nemzetközi osztály vezetőjeként az OMH nemzetközi együttműködési rendszerének szervezésében és számos témában aktív közreműködőként, ill. kidolgozóként vett részt. 1990-től kezdve az EU-hoz való csatlakozás előkészítési folyamatában - a PHARE programban, a WELMEC, EUROMET és WELAC munkájában való részvétel előmozdításában, valamint az EU Metrológiai Direktíváinak honosításában - aktív szerepet vállalt. Az OMH-ban szerzett laboratóriumi és helyszíni vizsgálati tapasztalatai, valamint a nemzetközi metrológiai együttműködésben végzett tevékenysége alapján 1966-ban a Nemzetközi Mérésügyi Bizottság (CIML) az OIML párizsi irodája, a BIML igazgatóhelyettesének választotta meg. A BIML-ben 1997-2007 között az OIML 67 TC/SC mintegy 2/3-a munkájának felügyelete, segítése és több téma (OIML Nemzetközi Ajánlás, Nemzetközi Dokumentum, stb.) kidolgozásában való részvétel mellett feladata volt az OIML képvisellete több nemzetközi és regionális szervezetben és közreműködött a VIM és a GUM revíziójában a Méteregyezmény + 6 nemzetközi szervezet közös bizottsága, a JCGM munkacsoportjaiban. A BIML-ben végzett tevékenysége elismeréseként 2006-ban megkapta a Reconnaissance de l'OIML kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szóllós Tamás

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 45/1967

Az oklevél megszerzése után az alábbi munkahelyeken, beosztásokban dolgozott: 1966-67 Elektronikus Mérőkészülékek Gyára, fejlesztőmérnök; 1969-70 Telefongyár, fejlesztőmérnök; 1970-82 műszerész kisiparos, egyszerűbb elektronikus saját szabadalmak fejlesztése, egyszerű kis sorozatokban gyártott ipari szabályozók tervezése, gyártása. 1982-89 Nivelco GMK, alapító, vez., fejlesztés, licenz vevők segítése, támogatása. 1989-Nivelco Kft., tul., 1994-Ztt., elnök-vezérigazgató, szakterülete: az ipari szintmérés – ipari elektronikai készülékek gyártása, fejlesztése a világ vezető gyártóinak elismert versenytáráként Magyarországon, a vegyi és gyógyszeripar, az élelmiszeripar, az energiaipar, víz és szennyvízkezelés, az építőanyagokat, fémeket előállító iparágak számára. Az első ultrahangos 1982 NIVOSONAR, a magas műszaki színvonalú műszergyártást saját fejlesztésű informatikai rendszerrel támogatott gyártás előkészítés és logisztika segíti. KT.: szakmai megbecsülés, „családias” humánpolitika, amely több mint 200 főt foglalkoztató cégcsoportnál a munkatársak szakmai fejlődése mellett jó közérzetet biztosít és erősíti a szolidaritás érzését a céggel. A cég több, mint 700.000 db. különféle műszert értékesített és a világ negyedik legnagyobb ultrahangos szintmérő gyártójává vált. A cég leányvállalatai: 1991 Nivelco Messtechnik (Austria), 1995 NIVELCO Poland (Lengyelország), 2004 Nivelco Bohemia (Csehország), 2005. Nivelco TM (Románia), 2007 Nivelco Instruments (India), 2008 Nivelco USA, stb.

Munkája elismeréseként a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetsége az Év vállalkozója díjban részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szúts Klára

1942-ben született Nagyváradon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 316/1966

A diploma megszerzése után, 1966-tól a Gamma Optikai Művekben dolgozott, mint villamosmérnök. 1971-ben Félvezető digitális elektronika Szakmérnöki oklevelet szerzett. Ez után jelentősen módosult a pályája. A Nehézipari Minisztérium Számítóközpontjában szoftver fejlesztéssel kezdett foglalkozni, majd annak jogutódjában, a Szenzor Kft.-ben folytatta tevékenységét sok évig. 1988-tól nyugdíjazásáig a Trendy szoftver fejlesztő cégnél dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Telkes Ibolya

1942-ben született Borócon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 481/1966

1966-tól a Beloiannis Híradástechnikai Gyár ösztöndíjasaként a Gyártmányfejlesztési Osztály elektronikus laboratóriumában telefonközpontok elektronikus vezérlő áramköreinek tervezésével és mérésével foglalkozott. 1971-től a jelenlegi Óbudai Egyetem Villamosmérnöki Karának jogelődjeinél (Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola, Budapesti Műszaki Főiskola), annak Híradástechnika Intézetében folytatott oktatói tevékenységet, 2007-ben docensként vonult nyugdíjba. Tevékenységei közé tartozott különböző tárgyak oktatása, a szakterületek kutatása. Tantárgyfelelős és laborvezető oktatóként: Alkatrészek (híradástechnikai, elektronikai, mikroelektronikai és optoelektronikai alkatrészek, valamint számítógépes nyomtatott áramköri tervezés), a témákhoz tartozó laboratórium kialakítása, (mintegy 20 különböző) hallgatói mérés létrehozása, fejlesztése, működtetése, oktatása. Tantárgyfelelőse volt az Elektronikus készülékek tantárgynak (konstrukció, nyomtatott áramkörök, felületszerelési technológia, berendezés-orientált áramkörök, megbízhatóság, elektromágneses kompatibilitás (EMC), zavarvédelmi eszközök). Részt vett a Digitális technika és a Villamosságtan tantárgyak oktatásában is. Fenti témakörökben több publikációt, tankönyvet, jegyzetet, mérési útmutatót és oktatási segédletet írt. Elvégezte a BME Mérnöki Továbbképző Intézete által szervezett Mikroelektronikai tervezés kurzusát. Több posztgraduális képzésben vett részt oktatóként. Részt vett a Főiskola különböző kutatás-fejlesztési munkáiban és azok eredményeinek publikálásában, pl.: Forrcsúcsmezők huzalozását számítógéppel vezérlő berendezés (KFKI); Hibrid vizsgáló automata (BHG); Nagysebességű digitális jelátvivő berendezés (TKI).

Oktatói tevékenysége elismeréseként megkapta többek között a Kandó Kiváló Oktatója, valamint Pedagógus Szolgálati Emlékérem miniszteri kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Temesváry Imre

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 232/1966

1966-ban végzett a Műszer és szabályozástechnika szakon. Az egyetem elvégzése után az Egyesült Izzó Félvezető Fejlesztésén kezdett dolgozni. Ekkor készültek az első tranzisztorok és egyszerűbb integrált áramkörök. Az embargó miatt sok berendezést itthon kellett előállítani. Gyártó és mérőberendezések fejlesztésével foglalkozott. 1984-ben létrejött egy együttműködés az amerikai Fairchild céggel. Első lépésben integrált áramkör szerelést és mérést telepítettek Gyöngyösre. A projekt résztvevője volt integrált áramkör méréssel foglalkozott, Japánban volt hosszabb betanuláson. A második lépés, az elemgyár már politikai okok miatt nem jött részre. 1985-ben megalakult a Mikroelektronikai Vállalat. Ott a félvezető maszkok előállításával és mérőautomatákkal foglalkozott. Az elemgyárat elpusztító tűz és a rendszerváltás után megszűnő embargó miatt a vállalat nehéz helyzetbe került. Sok korszerű drága berendezést ismert meg a betanulások során és ezek alapján berendezések fejlesztésével foglalkozott. Később egy sikeres együttműködés jött létre a Telefunkkennel, melynek résztvevője volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Terék Mihály

1943-ban született Tápiószelén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 513/1966

Tanulmányai: 1966-ban villamosmérnöki oklevelet, 1975-ben villamosmérnök-tanári oklevelet kapott a Budapesti Műszaki Egyetemen. Munkahelyei: 1966-68-ig a jászberényi Hűtőgépgyár Villamos és Automatika Fejlesztési Osztályán kutatómérnöki beosztásban dolgozott. Az aszinkron motorok és a működtetésüket biztosító motorkapcsolók, hőfokszabályozók, túláram elleni védelmük műszeres vizsgálatát és az eredmények elemzését végezte. 1968-69-ig a Kohászati Gyárépítő Vállalat tápiószelעי gyáregységének üzemfenn tartási vezetője lett. 1969-70-ig ismét a jászberényi Hűtőgépgyárban kutatómérnöki beosztásban dolgozott. Ezzel egy időben, a Kecskeméti Főiskola Gépipari és Automatizálási Műszaki Főiskolai Kar levelező hallgatóinak elektrotechnika és matematika konzultációját tartotta. 1970-72-ben a Telefongyár nagykáta gyáregységének műszaki osztályvezetője lett. 1972-2006-ig a 223-as számú Ipari Szakmunkásképző Intézet, majd Ipari Szakközépiskola és Szakiskola dolgozója volt. 1986-ig a villamosipari szakmák szakmai tárgyait tanította, az osztályfőnöki és munkaközösség-vezetői teendőket látta el. Tanított vállalati és munkaerő-piaci felnőtt képzésben is. 1986-88 között igazgatóhelyettesként dolgozott. 1988-2006-ig az intézmény igazgatója volt. Vezetése alatt felújították, kibővítették és korszerűsítették az iskolát, szakközépiskolai és szakiskolai képzést vezettek be. Kiemelten fontosnak tartotta az informatikai ismeretek és a korszerű technológiák tanítását. Feleségével 1969-ben kötöttek házasságot. Három gyermekük és hat unokájuk van. Szeretettel emlékezik a BME-en eltöltött évekre, a színvonalas képzésre, kiváló tanáira és különösképpen Simonyi Károly professzor úrra.

Elismerései: 1986. Miniszteri dicséret, 1998. Pro Urbe Nagykáta kitüntetés, 2002. Pest Megyei Önkormányzat Arany János Pedagógiai Díj, 2014. Tápiószeléért Emlékérem.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Terjéki Miklós

1943-ban született Újkécsken.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 323/1966

1966 őszétől a Szolnoki Cukorgyárban kezdett dolgozni gyakornokként. Az akkor épülő hőerőmű villamos részének működtetése lett volna a feladata. 1967-ben tartalékos tiszti tanfolyamra kellett mennie. Ott kereste meg a volt középiskolája akkori igazgatója, és tanítani hívta. A BME gépészkarának mérnök-tanári szakán majd Kazincbarcikán az ottani Főiskolán szem. számítógépek alkalmazás tech. szakán végzett kiegészítő tanulmányokat. Munkája során nagyon sokféle műszaki tárgyat tanított. Volt műhelyfőnök, majd igazgató helyettes, de a legjobb a tanítás, a tanulók közötti munka volt. A tanított tárgyai zöme kapcsolódott a számítástechnikához. A tanulók nagyon szerették az AutoCAD, illetve az Inventorhoz kapcsolódó feladatok megoldását, a programok alkalmazását. 2009-ben mentem végleges nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tihanyi István

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 338/1966

1966-ban végzett a Híradástechnikai szakon. Mérnöki pályáját a Budapesti Rádiótechnikai Gyárban (kommersz magnetofonok, ipari jelentéstárolók, rádiótelefonok gyártása) kezdte, ahol 1966-tól 1988-ig végzett mérnöki tevékenységet. Egy évig a szerelő műhelyben volt gyakorló mérnök, ezt követően a gyár technológiai fejlesztésének műszer osztályán dolgozott, mint célműszer tervező. 1972-ben félvezető digitális szakmérnöki oklevelet szerzett. Legkiemelkedőbb munkája egy magnetofon kuplung ragasztó célgép mikroprocesszoros vezérlésének megtervezése volt (mikroprocesszoros fejlesztő berendezés hiányában, a programozás gépi kódban történt). Mérnöki tevékenysége alatt angol, német és francia szakmai anyaggal kibővített középfokú nyelvvizsgákat tett, műszaki fordítói munkákat is végzett. 22 év után került a NIVELCO Kft., később Rt., ipari elektronikai termékek gyártásával foglalkozó cég fejlesztési osztályára. Foglalkozott úszós szintkapcsolók, mágneses úszós szinttávadók, hőmérséklet szabályzók, hart kommunikációs nyomástávadók és kútszondák tervezésével. Az általa tervezett készülékek, mint a NIVELCO Rt. más termékei is, eljutottak a világ minden tájára, iparilag elmaradott, valamint fejlett országokba egyaránt. Tevékenyen részt vett EX - robbanás biztos készülékek hazai és külföldi engedélyeztetésében. 1988-2006-ig, egészen nyugdíjazásáig volt a NIVELCO Rt. fejlesztője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Torzai Tibor

1941-ben született Nyíradonyban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 330/1966

A BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és Szabályozástechnika szakán 1966-ban végzett a Műszer szakon. A Műszer- és Méréstechnikai Tanszéken előbb gyakornokként, majd tanársegédként dolgozott. A tanszéken a Digitális Rendszertechnika tárgy oktatásába kapcsolódott be, amelynek kezdetben gyakorlatvezetője, majd több éven keresztül 1987-ig főállásban, majd 1988-ig mellékállásban előadója is volt. A tárgyhoz kapcsolódóan két jegyzet társszerzője is. 1969-ben a Vásári nagydíjas Tandem kettős koordináta rajzolóját tervezte. Ebben az időben készült a rektori szavazatszámológó is a terve alapján, amelyből egy 100 férőhelyes ipari megbízás is készült. Több PC-hez illesztett mérő- és adatgyűjtő tervezésében és kivitelezésében vett részt (Meteorológiai mérőállomás, Zagyva- Tarna vízszabályozó rendszer). Közreműködött a Digitális Labor oktatási segédanyagának, tematikájának tervezésében és készítésében (Digi-Logi, Tekerom, LSA). Részt vett a Tanszéken kifejlesztett MMT- rendszer egyes moduljának tervezésében, gyártási dokumentációinak elkészítésében. E rendszer moduljainak felhasználásával több mikroprocesszoros készüléket tervezett (EEG vezérlő, Nagy villamos gépek üzem közbeni mérő- és ellenőrző készülék). 1987-től a SZÁMALK mikroszámítógép osztályára került tanácsadóként, az akkor indult PC értékesítéshez kapcsolódóan a PC szervizt vezette 1989-ig, amikor a SZÁMALK átszervezésekor a SZÁMALK-Telelux Kft.-hez, az eredményjelző fejlesztésre került. 1992-től az akkori Postabankban az Informatikai Igazgatóságon hardver mérnökként dolgozott, majd a német KleinDienst cég szerviz mérnöki tanfolyam elvégzése után az OCR-es feldolgozáshoz általuk szállított gyors szkennerek üzemeltetője, majd az adatfeldolgozó rendszer felelőse, gazdája lett. Ebben a beosztásban maradt a rendszer megszűnéséig az Erste Bank alatt is. 2003-tól 2010-ig nyugdíjasként az Archív rendszer létrehozásáig a Bank géptermi felelőse is volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth János

1931-ben született Hevesen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 333/1962

Pályáját az Elektromos Készülékek és Mérőműszerek Gyárában (EKM) szakmunkásként kezdte, majd annak RELÉ gyáregységében kutató-mérnöként dolgozott. Témáik különböző erősáramú berendezések idő-, feszültség-, áramrelék, valamint különböző védelmi berendezések fejlesztése és gyártása volt. A gazdasági átszervezések folytán osztályukat az Esztergomi Műszeripari Művekhez, majd onnan a Műszeripari Kutató Intézethez helyezték át tevékenysége változatlan meghagyása mellett. A MIKI-ben nyugdíjaztatásáig tudományos munkatársként, később osztályvezetőként dolgozott. Tevékenységüket a kutatás-fejlesztés és kis sorozat számú készülékek gyártása határozta meg. Témáik: elektronikus és mechanikus időrelék, távolság idővédelmi és túláram idővédelmi készülékek, kondenzátor automatikák, transzformátor vizsgálók, több csatornás D.C., és vivőfrekvenciás erősítő berendezések, elmozdulás érzékelők, stb. Nyugdíjazását kérve, 1990-ben nyugdíjba vonult. Nyugdíjasként még egy évig műszaki tanácsadó és MEO ellenőri minőségben dolgozott. 1960-ban nősült, két kislánya, akik már férjheztek, veje és két unokája valamint két dédunokája alkotják családját a feleségével együtt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Mihály

*1935-ben született Rákoskeresztúron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 149/1966*

1955-1960-ig a BME hallgatója volt, ahol Gépészmérnöki oklevelet szerzett, gépgyártástechnológiai szakon. 1960-ban a Magyar Honvédség állományába került. Két évig tanított egy kiképző központban, electrotechnikát, villamos gépeket és energia rendszereket. 1962-ben az Országos Légvédelmi Parancsnokság légvédelmi rakétatorzs mérnök-műszaki szolgálatára került. Ebben az időszakban jelentős műszaki fejlesztésekben vehetett részt. Szakterületéhez tartoztak a légvédelmi rakéták kiszolgáló eszközei. Ebben az időszakban számos fejlesztésben vett részt, többek között ekkor készült a T-66 típusú töltő berendezés mely lehetővé tette a légvédelmi rakéták feltöltését két komponensű, veszélyes hajtóanyagokkal. Ennek következtében lehetővé vált a légvédelmi rakéták diszlokációja a harciosztályok között. 1966-ban erősáramú villamosmérnöki oklevelet szerzett. 1968-ban egy évig a Szovjetunióban mérnök továbbképzésen vett részt. 1971-től repülő mérnök-műszaki beosztásba került. Munkaköréhez tartoztak a repülőgépek földi kiszolgáló eszközei, a repülőgépek fedélzeti elektromos, műszer és oxigén berendezései, valamint ezeknek a szakterületeknek az üzemeltetése. 1977-ben egyetemi doktori címet szerzett, termodinamikai témakörben. Munkája során több alkalommal került érdekes szakmai feladatok elé, melyek során új technikai eszközöket kellett tervezni, kivitelezni vagy új eljárásokat bevezetni. Ebben az időszakban fejlesztették ki a SZIROM típusú szilárd test memóriás fedélzeti adatrögzítő rendszert, mely kiváltotta a fotó elven működő pontatlan SZARP típusú adatrögzítőket. Jelentős fejlesztési munka volt a repülőgépek igen drága ezüst-cint akkumulátorainak élettartam növelése egy évről két évre. Ezekből a témakörökből több publikációja jelent meg különböző katonai folyóiratokban. 1980-ban féléves továbbképzésen vett részt a moszkvai Zsukovszkij repülő mérnöki akadémián.

Munkavégzése során több katonai kitüntetést kapott. 1998-ban, megkapta a honvédség állományában adható legmagasabb, műszaki fejlesztésért adható Stronfeld Aurél díjat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Uhereczky László

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 474/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, a Híradástechnikai Szakon diplomázott 1966-ban jeles eredménnyel. A diploma megszerzése után a Telefongyárban kezdett dolgozni fejlesztőmérnökként. Kezdetben a Terta Digitál digitális modulelemek fejlesztését végezte, majd adatátviteli modemek és terminálok fejlesztésében vett részt. 1972-től a Számítástechnikai Fejlesztési Főosztályt vezette Főkonstruktórként. Folyamatosan részt vett a szocialista országok Egységes Számítástechnikai Rendszerének fejlesztésében. 1971-től az ISO TC97/SC6 albizottságában vezette a magyar delegációt. 1970-ben Japánban folytatott ösztöndíjasként tanulmányokat. 1977-ben a Távközlési Kutató Intézetben kezdett dolgozni Adatátviteli Főkonstruktórként. 1978-1979 között Angliában a National Physical Laboratory-ban vendégkutatóként dolgozott. A TÁKI-ban az Intercsat úrtávközlési földi állomás csatornaegységének fejlesztését vezette. Az adaptív beszéddetektor kutatási eredményeit több publikációban ismertette. 1985-ben az IEEE Telecommunication Conference-en tartott előadást az SCPC (Single Channel per Carrier) csatornaegység fejlesztésében elért eredményekről. Több szabadalom és publikáció társszerzője volt. 1985-től Ausztriában dolgozott egyéni munkavállalóként. A Green Data AG.-ben marketing support igazgató volt. A Green Data az Olivetti System Partnere volt, így a rendszerváltozás után 1989-ben a Magyarországon létrehozott Olivetti Kft. alkalmazásába került. Informatikai rendszerek tervezését, szállítását és értékesítését irányította. 1996-tól a vállalat magyarországi leányvállalat Ügyvezető Igazgatójának nevezték ki. A multinacionális vállalat több átalakulása alatt is a magyarországi leányvállalat vezérigazgatója volt. 2003-ban az átalakult vállalat, a Getronics Magyarország Kft. vezérigazgatójaként ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vadász Péter

1943-ban született Csanádapácán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 37/1967

1966-ban végzettem Híradástechnikai Szakon. Az egyetemi állás-elosztón került gyakoronokként a Mechanikai Laboratórium Kísérleti Vállalathoz. Az itt töltött 6 hónap az idő rövidsége ellenére is emlékezetes maradt számára, sok-sok új ismerettel és tapasztalattal. 1967-től a VIDEOTON Távtlati Fejlesztési Főosztályán fejlesztőmérnökként dolgozott. 1970-től a hordozható TV készülékek fejlesztésének témafelelőse lett. A magyar híradástechnikai ipar legendás alakjai mellett dolgozott, mint Dr. Egri Imre, Laszip Sándor főkonstruktor, Sebők János és társaik (volt ORION-osok). Közben 1973-ban szerzett egy szakmérnöki diplomát is a Villamosmérnöki Karon. 1975-ben egy rövid (6 éves) kitérőt tett az MTA-SzTAKI-ba. A Lézerek Számítástechnikai Alkalmazása Osztályon tölthette ezt az időszakot, főként fizikusok társaságában, rádiófrekvenciás meghajtó áramkörök/modulátorok tervezésével, illesztésével. A lézersugár eltérítésének felhasználásával megoldható gyakorlati alkalmazásokat kerestek. 1981-ben visszatért a VIDEOTON-hoz. A jövő még reménytelinek tűnt a TV gyárban. Az új automatizált gyártástechnológia bevezetése, a piacok nyitása, új típusok gyártásba vitele és a szocialista nagyvállalatok összeomlása 1989-ben következett. Az ezekben a körökben dolgozó emberek (mérnökök, technikusok, technológusok, szakmunkások és szervizesek) többségére nehéz idők következtek. 1990-től 1996-ig két Kft.-ben dolgozott (TEWA Kft., Hungaria Elektronik Kft.) főként volt videotonosokkal, TV és háztartási gép kereskedelem és szervíz tevékenységgel. Ezek 1995-re, 1996-ra bedőltek. 1997-ben, 54 évesen alkalmazta az LG Electronics Magyarország, Service Managerként. Magasan a legidősebbnek számított a 38 fős csoportban. Az akkori körülmények miatt az LG-nél döntöttek saját ügyfélszolgálat/szervízhálózat felállításáról, nyugdíjazásáig ezzel foglalkozott (2005).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vágási János

1943-ban született Sárospatakon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 327/1966

Az egyetem befejezése után 1986-ig élelmiszeripari üzemekben dolgozott, először ipari automata berendezések fejlesztésével, üzemeltetésével, energetikai rendszerek üzemeltetésének irányításával foglalkozott. Három évet dolgozott Algériában, ahol élelmiszeripari automatizált berendezések felügyeletét végezte. Ipari területen több vezetői beosztása volt, üzemeltető és karbantartó szervezeteket irányított. Mint külső munkatárs, elektronikus mérések gyakorlatot vezetett a BME-n. A személyi számítógépek elterjedésével több programot írt mind energiagazdálkodási mind irodaautomatizálási területen. 1986-tól nyugdíjazásáig, 2005-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán dolgozott, ahol feladata a hardvereszközök karbantartásának irányítása és informatika tárgyak (programozás, AutoCAD, hardverismeretek, MathCAD) oktatása volt. Több évig volt a kari Informatika Labor vezetője. Részt vett több egyetem projektben, integrált szoftverrendszerek tervezésében, és elterjesztésében. Aktívan közreműködött a BME-n 1991-ben indított egységes francia nyelvű oktatás megszervezésében, és az Informatika tárgy francia nyelvű oktatásában. Több franciaországi egyetemmel tartott kapcsolatot, a tananyagok közös elkészítése érdekében. A BME Építőmérnöki Karon irányította az első kari számítógép hálózat létrehozását az Informatika Laboratóriumban, és üzembe helyezte az első kari levelező szervert. Egyetemi oktatói tevékenysége mellett az informatikai középfokú szakképzés területén több évig oktatott számítógép hálózatokat és más informatika tárgyakat (Word, Excel, Access, Power Point). Kereskedelmi és ipari vállalatok megrendelésekre több adatfeldolgozó rendszert készített (MS Access, SQL, PHP). Részt vett több egyetemi jegyzet illetve informatikával foglalkozó könyv megírásában.

2005-ben Pedagógus Szolgálati Emlékérem kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vágó Ivánné Dr. Domokos Klára

1940-ben született Kecskeméten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 161/1963

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Műszer és finommechanikai szakán 1963-ban villamosmérnöki oklevelet szerzett. Ugyan itt 1975-ben irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet, valamint 1979-ben szabályozáselmélet szaktudományból műszaki doktori oklevelet szerzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varga László

1943-ban született Vésztőn.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 329/1966

1966-ban villamosmérnöki (BME), 1969-ben újságírói (MUOSZ) oklevelet szerzett. 1980-ban állami ösztöndíjjal Franciaországba (Párizs, Marseille) megy a televíziós műsorkészítés tanulmányozására. Munkahelyei: 1966-2001-ig a Magyar Televízió alkalmazottja. 1966-1984-ig szerkesztő, szerkesztőségvezető helyettes (MTV Ifjúsági Szerkesztőség), 1984-től stúdióvezető, alapító főszerkesztő (MTV Budapesti Körzeti Stúdió). 2001-2005-ig igazgató (City TV). Nevéhez kapcsolódik: az Irány a Vénusz! c. tévévetélkedő (1968); a Kronovízió c. sci-fi sorozat, mely a 60-as, 70-es évek tudományáról szól (1970); a Jövőbelátók klubja c. futurologiai sorozat (1970-71); Beszéljük meg! c. vitasorozat, mely elnyerte a MUOSZ Film és TV-kritikusainak díját (1979); Perujrafelvétel c. dokumentumfilm, mely egy szabolcsi tanya kollégium építőjének kálváriájáról szól (1978); Teho-napló c. dokumentumfilm, mely a miskolci tévéfesztivál fődíjas alkotása lett (1987); Rendszerváltó évek c. politikatörténeti dokumentumfilm-sorozat (90 évek). 1966-ban rögtön a műszaki egyetem elvégzése után került a Magyar Televízióba műsorkészítőnek. 1970-ben kinevezték rovatvezetőnek. A 70-es évektől ifjúságpolitikai műsorok készítésében vett részt. 1984-ben megbízták a Budapesti Körzeti Stúdió megszervezésére, az MTV egyik legrangosabb alkotó névsorával büszkélkedhetett a szerkesztőség. Példaértékű műsorok sokasága, esettanulmányok, oknyomozó, tényfeltáró adások, dokumentum-értékű tudósítások készültek itt. A rendszerváltás megelőző és követő években a stúdió országos sugárzású műveket is készített. 1989-ben stúdióvezető és az MTV Belpolitikai főszerkesztője is volt. A televíziós munka mellett a 90-es évek közepétől a Kodolányi János Főiskolán televíziós tantárgyakat tanított. 2001-2005-ig a City TV-nek igazgató-főszerkesztője volt. 2005 óta nyugdíjas. Közéleti tevékenysége: Magyar Újságírók Országos Szövetsége (1967 óta tag), Magyar Film- és Tv-művészek Szövetsége (1987 óta tag), Televíziós Művészek Társasága (2006 óta tag). Díjak, kitüntetések: 1997. Pulitzer-díj (Magyarország ma. c. dokumentumfilméért), 2001. Magyar Televízióért- díj (életműdíj), 1966-2001 között mintegy 25 alkalommal az MTV elnökének nívódíja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Varga Sándor

címzetes egyetemi docens

*1943-ban született Balatonszepezden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 328/1966*

1961-ben érettségizett, és szerzett technikusi oklevelet a Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban. Ezt követően a BME Villamosmérnöki Kar Műszer szakán diplomázott 1966-ban, és gyakornoki, majd tanársegédi állást kapott a Műszer- és Méréstechnika Tanszéken. Fő oktatási feladata az Elektronikus áramkörök c. tantárgy gyakorlataiban, előadásaiban, és laboratóriumi gyakorlataiban való részvétel. Az Áramkörök tervezése c. fakultatív tárgyban (1981-1996) oktatta a tervezés, a mérés és az áramkör szimuláció együttes alkalmazását a mérnöki munkában. Kedvelt szakterületéről, a hangfrekvenciás teljesítményerősítők tervezési kérdéseiről több mérnöktovábbképző előadást tartott. Automatikus görbekövetők c. egyetemi doktori értekezésének megvédésével 1977-ben műszaki doktori címet szerzett. Társszerzőként részt vett öt egyetemi jegyzet és négy tankönyv megírásában. Ezek közül az Elektronikus áramkörök c., három kiadást ért meg. A Kar dékánja az egyetemen végzett kiváló oktatói, kutatói munkája elismeréseképpen 2007-ben címzetes egyetemi docenssé nevezte ki. 1987-től főállásban a nemzetközi piacra törekvő NIVELCO Ipari Elektronikai fejlesztő és gyártó cégnél vezető fejlesztő lett. Szakterülete az ultrahangos távolság és szintmérők, valamint a rezgőelemes szintkapcsolók. Az ultrahangos kompakt szinttávadó család első generációjából, majd a korszerűsített SMT kivitelű családból (1990-2000) több mint 11000 példány készült. A készülékeket öt földrész 40 országában használták. Kutató, fejlesztő tevékenységéből 14 folyóirat cikk, három önálló és nyolc társszerzős szabadalma született. Meggyőződése szerint minden szakmai sikerét a villamosmérnöki diplomához kötődő mérnöki, tudományos és oktató munkájának köszönheti, így másik diploma megszerzésének szükségét soha nem érezte. Nyugdíjasan is élők szakmai kapcsolatait, de fő tevékenysége a mérés-technikai régi emlékeinek gyűjtése és restaurálása.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varga Szabolcs

1943-ban született Ószivácon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 203/1966

A miskolci Bláthy Ottó villamosenergiaipari technikumban kapott technikus oklevelet 1961-ben. A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán nappali tagozaton 1966-ban végzett mint okleveles villamosmérnök. Magyarországon a KIPTERV (Könnyűipari Tervező Iroda, Budapest) villamos osztályán volt tervező mérnök, onnan a kecskeméti ÉPSZER-hez kérte áthelyezését. 1970-ben Ausztrián át Izraelbe utazott, ahol Tel Avivban és Jeruzsálemben dolgozott középületek (kórházak, telefonközpontok, Héber Egyetem Jeruzsálem) kivitelezésénél az elektromos munkák műszaki ellenőreként. 1973-tól 1998-ig Németországban kis- és közép feszültségű kapcsolóberendezések tervezésével és fejlesztésével foglalkozott. Munkahelyei: 1975-ig BBC AG München, 1982-ig Sachsenwerk AG Regensburg, 1998-ig Siemens AG Schaltanlagenwerk Frankfurt am Main. Jelenleg nyugdíjasként Izraelben él.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vig Miklós László

1943-ban született Egerben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 586/1966

1966-tól a Finommechanikai Vállalat Laboratóriumában dolgozott kutatómérnökként. 1971-től a Villamos Automatikai Intézet (VILATI) Irányítástechnikai Berendezések Gyárába (Egerbe) került fejlesztőmérnökként, azóta is a jogutód szervezeteinél dolgozott nyugdíjba vonulásáig. 1973-ban a genovai ELSAG cégnél szakmai tanulmányúton vett részt a MACS3 és MACS4-típusú szerszámgép vezérlések licence és a hozzá kapcsolódó technológiai fejlesztés átvételén, ennek keretében ezután még évekig gyártották a szerszámgép-vezérléseket. 1975-től fejlesztési csoportvezetői, 1979-től fejlesztési osztályvezetői, majd 1983-tól önálló fejlesztőmérnöki beosztásokban dolgozott. 1984-ben elvégezte az Országos Vezetőképző Intézet Önálló Értékelemző tanfolyamát, majd 1989-ben bizonyítványt szerzett. 1985-1989 között két értékelemzési téma kidolgozását irányította a VILATI vállalatnál. 1990-től előkalkulációs csoportvezetőként, 1992-től pedig kereskedelmi mérnökként végzett kereskedelmi tevékenységet a VILATI jogutód szervezeteinél. 1990-1993 között Műszaki Tanácsosi címet kapott. A VILATI szervezeti átalakulásával a VILATI Gyártó Kft. minőségi - minőségirányítási rendszerének továbbfejlesztésben, valamint az autóiipari beszállítói minősítés kidolgozásában vett részt szakmai megbízottként nyugdíjba vonulásáig (2004). 1971-től a Gépipari Tudományos Egyesület (GTE) tagja. A GTE szakmai folyóiratában szerkesztő bizottsági tag. 1996-tól a Minőségbiztosítási Fórum vezetője volt nyugdíjazásáig. Munkahelyén a technológiai fejlesztések során aktuálissá vált szakmunkás továbbképzésekben elméleti és gyakorlati oktatóként vett részt. 1995-ben a Heves megyei Ipari Kamara (HKIK) Oktatási Bizottsága felhívására vizsgaszakértőnek jelentkezett. 1997-ben részt vett a HKIK és az OMFB által meghirdetett regionális fejlesztési pályázatok szakmai minősítésében, azóta nyilvántartott szakértőként további hasonló munkákban vett részt. Szakértőként az Észak-magyarországi Regionális Minőségi Díj pályázatok szakértői vizsgálataiban is részt vett.

1986-1998 között a GTE részéről Egyesületi Érem kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Virág László

1943-ban született Baracson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 303/1966

1966-ban a Dunai Vasműben helyezkedett el, mert vállalati ösztöndíjas volt. Az első évben a Műszer automatika részleg különböző csoportjaiban volt gyakornok. 1967-72 között a tervező csoportban dolgozott. 1973-ban létrehozták a Számítógép karbantartó üzemet, melynek vezetője lett. Egy R20-as számítógép beruházását kezdték a Dunai Vasműben. 1981-ben kialakították a számítógép – irodagép karbantartó és híradástechnikai üzemet, ennek az egységnek a vezetője volt 1991-ig. 1991-ben a számítógép terület különvált. A Dunai Vasmű átszervezése (Kft, Intézetek, Igazgatóság) idején megalakították a Távközlési Intézetet. Feladata a Dunai Vasmű telefonközpont kábelhálózat, ipari tv és rádiórendszerek üzemeltetése és karbantartása. Ennek az intézetnek a vezetőjeként ment nyugdíjba 2003 szeptemberében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Völgyi János

1943-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 445/1966

1961-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára és ugyanez évben a Telefongyár ösztöndíjasa lett. 1966-ban diplomázott és elkezdett dolgozni a Telefongyár Átviteltechnikai Főosztályán fejlesztőmérnökként. Az átviteltechnikai berendezések tápegységeinek és távtápláló egységeinek tervezésével, dokumentációik, vizsgálati jegyzőkönyveik elkészítésével foglalkozott. 1972-től a 24. sz. Kilián György Szakmunkásképző Intézetben tanított elektrotechnikát, villanszerelő szakmai ismereteket és üzemgazdaságtant. 1975-ben a BME-n Villamosmérnök-tanári oklevelet szerzett. 1976-2006 között az Egressy Gábor szakközépiskolában tanított elektronikai gyakorlatot, műszaki méréseket, automatikát és robottechnikát. Részt vett a technikus-képzés újrarendezésében, tantervek kidolgozásában. A laboratóriumi méréseknél bevezette a számítógép használatát. Számos érettségi-, technikus vizsgán volt szakmai elnök, továbbá szerepet vállalt a felnőttképzés megszervezésében és lebonyolításában. 1982-től öt évig az Országos Pedagógiai Intézet keretében országos szakmai szakfelügyelőként is tevékenykedett. 1982-ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. 1987-ben számítástechnika és informatika mérnöktanári képesítést szerzett. 1994-ben végzett az Automatika-Mechatronika-Robottechnika szakon. Számos diplomaterv, szakdolgozat konzulense, bírálója voltam.

Munkája elismeréseként Főtanácsosi címben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zentai Ferenc István

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 561/1966

Munkahelyei: 1966-1968: MÁV társadalmi ösztöndíjasként (MÁV Szakvizsgák-katonaidő). Munkakör: távközlő rendszerek fenntartása. Kreatív tervezői munkát nem biztosítottak, ezért állást változtatott. 1968-1995: Budapesti Rádiótechnikai Gyár, Rádió-fejlesztés, Rendszertechnika Laboratórium. Munkakör: gyártmányfejlesztés. Fejlesztési témái: mobil és fix telepítésű URH rádióállomások kezelői, mobil és fix kezelőegységek, távkezelő egységek (telefonvonalon keresztüli rádióvezérlésre), speciális kezelőegységek (BM. célokra), távjelző-távellenőrző rendszerek központi és alállomási kezelőegységei. A kezelőkben a beszédforgalmazás mellett szelektív hívások, távparancsok, távellenőrző jelek adására/vételére is biztosítottak lehetőséget. Az átvitel hangfrekvenciás kódokkal később szekvenciális kódokkal történt. A távkezelés a telefonvonalon előbb egyenáram lépcsőkkel, majd hangfrekvenciás (beszédsáv feletti) impulzussorozatokkal lett megoldva. A felhasznált technika eleinte tranzisztoros, majd TTL. IC-s később CMOS. IC-s áramkörökre épült. Munkája a rendszer- és áramkörtervezés, prototípus kivitelezése, bemérése, dokumentálása volt. Esetenként a berendezések telepítése. A 70-es években német nyelvből nyelvvizsgát tett. Társ szerzője volt egy vállalati szabadalomnak, amelyben a vonatkozó áramkör matematikai analízisét csinálta. Megrendelőink közül a hazaiak: a BM, a Taxi vállalat, Vízművek voltak, de nagyobb részt külföldre a szovjet áramszolgáltató vállalatnak az NDK, RFT gyárának, Bulgáriának stb. szállítottak. A rendszerváltás során a vállalatukat felszámolták és 1995-re munkanélküli lett. Részt vett a GTE által szervezett tanfolyamon, amely a gazdasági ismeretekkel, angol nyelv tanfolyammal kívánta növelni a résztvevők állás-esélyeit. A tanfolyam végén az Európa-mérnöki oklevelet is megszerezte. Ez sem javított elhelyezkedési esélyein, mivel az akkori elvárások szerint villamosmérnökökre nem volt szükség. Ekkor elhagyta a szakmát és teljesen más profilban magánkereskedőnél dolgozott tovább 2013-ig. Jelenleg nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zorkóczy Levente

1934-ben született Budapesten

1952. szeptember – 1956. október között a BME Villamosmérnöki Kar gyengeáramú szakán tanult. 1957-április – 1958. december között tanulmányait a Technische Hochschule Aachen (Németország) Villamosmérnöki karán folytatta és fejezte be. Munkahelyei: 1959-1962: tanársegéd, Institut für Elektrische Nachrichtentechnik, (Prof. Aschoff), TH Aachen. Munkaterülete az akusztika. 1963 – 1965: munkatárs, a Zentrallaboratorium für Elektrotechnik der Kernforschungsanlage, Jülich. 1965 – 1965: munkatárs, az Institut für Schall- und Wärmeschutz, Prof. Zeller, Essen. 1966 – 1967: munkatárs, Ingenieurbüro H. Graner, (Akustik, Schallschutz, Lärmbekämpfung), Bergisch-Gladbach. 1967 - 1967: munkatárs, Reinhard Kühl KG, Elektronische Messgeräte, Quickborn. 1967 - 1990: Professor, Fachhochschule Düsseldorf, Fachbereich Elektrotechnik, Lehrfach Akustik. 1990-ben nyugdíjba ment. Több évtizedig mint önálló akusztikus tanácsadó- és tervezőmérnök, törvénytudományi szakértő dolgozott. Számos építészmérnöki irodával volt együttműködése.

Az Egyetem Szenátusa **emléklap** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas szintű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbjítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagyionrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. VI. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolóit a **www.proprogressio.hu** címen olvashatók.

Megjelent: Műegyetem - A történeti campus

A XIX. sz. végére a Királyi József Műegyetem kinőtte a pesti belvárosban alig másfél évtizede elfoglalt épületeit, s ezért számára Dél-Budán, egy Duna-parti területen új helyet jelöltek ki. A lágymányosi telken az új egyetemváros a XX. század első évtizedében alig nyolc év alatt készült el.

Az épületeket az Egyetem három neves építész professzora: Czigler Győző, Hauszmann Alajos és Pecz Samu tervezte. Az akkor emelt Campus nem csak átgondolt koncepciója és építészeti igényessége miatt méltó figyelmünkre. Az elmúlt évszázad történelmi viharai, valamint a műszaki tudományok fejlődése és az oktatási módszerek átalakulása miatt az épületek számos viszontagságon és változáson estek át. Történetük még azok számára is szép számmal tartogat érdekességeket és meglepetéseket, akik éveket, évtizedeket töltöttek a Műegyetemen.

Az album igyekszik jelentőségéhez méltó módon bemutatni a több mint száz éves épület-együttest. Egyaránt kíván szólni a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem volt, jelenlegi és leendő polgárainak, valamint az építészet és a felsőoktatás iránt érdeklődő nagyközönségnek is.

- Szerkesztők: Armuth Miklós, Lőrinczi Zsuzsa
- Szerzők: Gy. Balogh Ágnes, Frey György Péter, Kalmár Miklós, Kiss Zsuzsanna Emília, Zsembery Ákos
- Kiadó: 6 Bt Kiadó, 2013 • Oldalszám: 279 oldal • Méret: 34 x 24 cm
- ISBN: 978-963-313-090-2

Az album megrendelhető a campusalbum@omikk.bme.hu címen.

Helyszíni értékesítés: BME OMIKK, 1111 Budapest, Műegyetem rakpart 3. földszint 53.

Tel.: +36 1 463-2446 • H-P: 10:00- 17:00

Megjelent: A Villamosmérnöki és Informatikai Kar története 1949-2009

Ez a kiadvány a Villamosmérnöki és Informatikai Kar megalapításának 60. évfordulóját köszöntve, az ünnepi tanév megnyitásakor készült el. Részletesen taglalja az 1949 óta eltelt hatvan év jelentősebb eseményeit és eredményeit, történeti sorrendben tekintve át a szervezeti és oktatási rendszerben történt változásokat és a diákélet alakulását. Az eddig megjelent legrészletesebb leírást nyújtja az olvasónak, amely alkalmas arra, hogy megismerje e hosszú időszak történetét és alapot ad arra, hogy a Kar büszkén ünnepelhesse eredményeit az ünnepi tanév kari és tanszéki rendezvényein egyaránt.

A kiadvány a fellelhető dokumentumok alapján időrendben, tízéves időszakokra bontva tekinti át a Kar oktatásának fejlődését, az egymás után következő tantervek kialakításának céljait és küzdelmeit, a Kar által művelt tudományágak követésének eredményeit. Felsorolja a képzések szerkezetének módosításait, a tantervek és a szakok változatait. Részletesen, történelmileg kibontva írja le a tanszékek létrejöttének, átalakulásának, egyesüléseinek vagy szétválásának, valamint tudományterületeinek főbb adatait és azok művelőit. A szöveget számos tantervi melléklet illusztrálja, a megjelenés időpontja szerinti formában. A kötet utolsó része a Kar elhunyt tanáraitól emlékezik meg. Bár a kötet nem terjed ki a kar történetének minden részterületére, hasznos információt adhat hallgatóknak, akik megismerkedhetnek intézményük hatvanéves törekvéseivel, fiatal oktatóknak, akik legfeljebb hallgatókoruk kezdetéig informáltak a múlttól, valamint azon egykori hallgatóknak, akik több évtizede elhagyták az intézményt és keveset tudnak az azóta eltelt időben történekről. Tájékoztatást ad azoknak is, akik eddig csak külső szemlélői voltak a Kar tevékenységének és most kívánnak megismerkedni azzal. A kötet B/5 formátumban, 300 oldalas terjedelemben jelent meg. A kiadvány térítési összege 1000 Ft, melyet a Pro Progressio Alapítvány CIB 10700024-04310002-51100005 számlájára kérünk utalni. A kiadvány átvehető a VIK Dékáni Hivatalban.

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelent reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyosságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírű mérnök-tanárait, több, ma már világhírű egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítson az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás összeegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemeket, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányukat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vetés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténelmi és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

BME Printer Nonprofit Kft. (Műegyetemi Kiadó)

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliójére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünknél maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME Omikkal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 234 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressék:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetetről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követően, június 1-től megtekinthetők a **www.foto.bme.hu** internetcímen.